

The background of the book cover is a deep blue space filled with stars and nebulae. A large, bright yellow sun or moon is partially visible on the right side. In the lower foreground, a metallic, disc-shaped object, possibly a UFO, is shown from a low angle, with bright light reflecting off its surface. The overall tone is mysterious and sci-fi.

Marvin White

ISTORIA INTERZISĂ A OMENIRII ȘI CONEXIUNEA EXTRATERESTRĂ

**Există piramide misterioase, descoperite
pe toată suprafața Pământului.**

**Desecretizarea fenomenului OZN este
iminentă.**

**Tehnologiile extraterestre și secretele
guvernamentale.**

MARVIN WHITE

ISTORIA INTERZISĂ A OMENIRII ȘI CONEXIUNEA EXTRATERESTRĂ

(v.1.0)

SAPIENTIA, 2013

**Tehnoredactare și copertă:
Ovidiu Buruiană
Colaboratori:
Delia Perțe**

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WHITE, MARVIN
Istoria interzisă a omenirii și conexiunea extraterestră**

București: Sapiientia, 2013

**Editura SAPIENTIA,
București, 2013**

În loc de prefață

Această carte urmărește să prezinte o serie de descoperiri extraordinare, care au ieșit din ce în ce mai mult la lumină în ultimii ani și care conduc la înțelegerea istoriei omenirii dintr-o perspectivă cu totul diferită față de cea acceptată oficial. Un aspect care poate părea surprinzător este acela că foarte mulți dintre cercetătorii sinceri, animați de entuziasmul de a împărtăși tuturor descoperirile pe care le-au făcut, s-au lovit, într-un mod neașteptat, de un veritabil zid al tăcerii și al ignorării impus de către autoritățile care stabilesc reperele acceptate public în domeniile respective. Așa cum veți putea constata din lectura acestor pagini, nu putem vorbi despre istoria reală a omenirii fără să ne întrebăm în repetate rânduri cum este posibil ca lucruri atât de uimitoare și de importante să rămână foarte puțin cunoscute maselor de oameni, iar semnificațiile care se desprind din ele să fie catalogate din punctul de vedere oficial ca fiind simple teorii fanteziste. Faptul că peste toate aceste adevărate revelații s-a așternut în mod invariabil tăcerea, arată foarte clar că în realitate nu se dorește să fie cunoscut adevărul. S-ar părea că istoria reală a omenirii este pur și simplu interzisă de către o stranie și îndârjită conducere ascunsă. Mai mult decât atât, cei care au urmărit să-i sensibilizeze și pe ceilalți semeni ai lor asupra faptului că sunt menținuți în mod intenționat într-o cumplită ignoranță, au fost acuzați că propagă periculoase „teorii ale conspirației”, fiind sistematic ridiculați și marginalizați de către „elita specialiștilor”. Faptele se află însă chiar sub ochii noștri și ele vorbesc de la sine. Adevărul nu poate fi ascuns la nesfârșit. În definitiv, este vorba despre a cunoaște cine suntem noi, ca și specie umană. Realitatea în care trăim

este mult mai vastă și mai fascinantă decât își imaginează cei mai mulți oameni care se complac să accepte pasivi ca alții să gândească în locul lor și să le ofere doar cadrul limitat al unor concepții care uneori sunt aproape infantile.

Pentru cei care au curajul să cerceteze și să aprecieze singuri concluziile, este din ce în ce mai evident că semnele timpului în care marile secrete ale omenirii vor fi dezvăluite, deja au sosit. „Elita” arogantă și iresponsabilă care se consideră îndreptățită să ascundă adevărul și să manipuleze destinele a miliarde de oameni a început deja să fie demascată.

Există în prezent probe covârșitoare care atestă faptul că prezența anumitor civilizații extraterestre pe planeta Pământ reprezintă cel mai important și mai păzit secret guvernamental actual și că de fapt, istoria omenirii a fost marcată de influența extraterestră încă din cele mai vechi timpuri.

Desecretizarea acestor aspecte ar atrage însă dărâmarea întregului eșafodaj al teoriilor oficiale actuale. Este vorba despre faimă, putere și bani. Pentru aceste interese ascunse ar fi de-a dreptul periculos dacă în rândul maselor de oameni ar lua amploare preocupări „non-conformiste” legate de trecutul spiritual și chiar tehnologic pe care umanitatea se pare că l-a avut cândva, la un nivel mult mai ridicat decât am fost educați să credem.

Este necesar să cunoaștem adevărul pentru că aceasta este puterea care ne va face liberi. Odată ce adevărul nu va mai putea fi interzis, cu siguranță că se va realiza un salt atât de mare de perspectivă, încât oamenii viitorului vor privi la actuala concepție oficială despre istoria omenirii și ființele extraterestre, la fel cum privim noi acum concepția celor din Evul Mediu, care afirmau că Pământul este plat și că se află în centrul Universului.

Marvin

PARTEA I

ISTORIA INTERZISĂ A OMENIRII

Capitolul I

EXISTĂ PIRAMIDE PE TOATĂ SUPRAFAȚA PĂMÂNTULUI

Cei mai mulți oameni din zilele noastre consideră că până acum șase-șapte mii de ani strămoșii noștri erau îmbrăcați în piei de animale, mergeau la vânătoare cu topoare de piatră și se aflau la un nivel de civilizație rudimentar. Aceasta este, de fapt, ceea ce am fost învățați în școli. Am fost, de asemenea, învățați că de atunci oamenii au făcut în mod gradat progrese, iar acum noi reprezentăm apogeul oricărei civilizații care a existat vreodată pe acest Pământ. Există însă o serie întreagă de elemente cu totul surprinzătoare, referitoare la istoria străveche a omenirii, ce nu pot fi încadrate sub nicio formă în această concepție oficială.

Vă vom prezenta în cele ce urmează câteva asemenea elemente care ne pot face să ne întrebăm de ce versiunea oficială a istoriei care ne este predată nu integrează aceste aspecte care sunt cât se poate de reale și de concrete și de ce le tratează mai degrabă ca pe niște enigme ciudate și incomode.

Există nenumărate construcții megalitice de o vechime mult mai mare decât cea pe care istoricii oficiali sunt dispuși să o accepte, există piramide care sunt scufundate pe fundul oceanelor de peste 10.000 de ani și care denotă că la vremea când au fost construite exista deja o civilizație foarte avansată, s-au descoperit artefacte antice care indică un nivel de cunoaștere și chiar tehnologic uluitor, și nu în ultimul rând există consemnări în textele și inscripțiile antice despre realități pe care știința noastră abia de curând le-a descoperit...

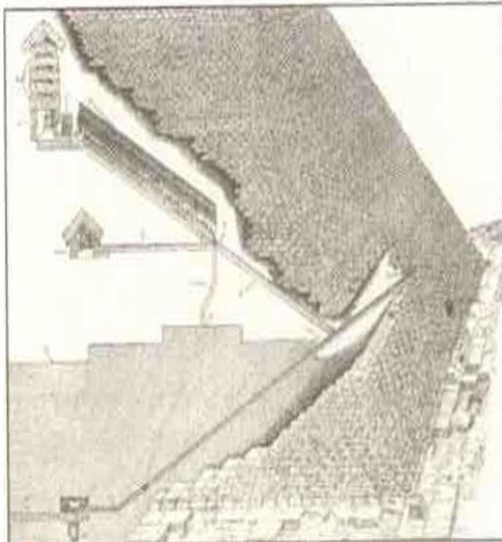
Piramida lui Keops

Cea mai cunoscută dintre piramidele de pe planetă este Piramida lui Keops, ce face parte din complexul monumentelor de pe platoul Gizeh din Egipt. Această construcție este considerată ca fiind singura care mai există și totodată cea mai veche dintre așa-numitele „Cele șapte minuni ale lumii antice”.

Ceea ce impresionează în primul rând la Marea Piramidă este gigantismul construcției, lată câteva date: piramida este realizată

din 2.300.000 de blocuri imense de piatră, unele având greutatea de peste 40 de tone; greutatea totală a piramidei este estimată la 6,5 milioane de tone, iar înălțimea acesteia este de 148 metri (aproximativ cât un bloc cu 35 de etaje), fiind, până în secolul al-XIX-lea, cea mai înaltă construcție din lume. Chiar și numai din acest punct de vedere, al dimensiunilor sale uriașe, apare în mod evident faptul că cei care au construit piramida acum câteva mii de ani au trebuit să depășească o serie de dificultăți tehnice deosebite: tăierea și transportul blocurilor de piatră, ridicarea lor, îmbinarea perfectă (ce nu lasă niciun spațiu mai mare de o jumătate de milimetru între oricare două blocuri alăturate) și multe altele. Mulți specialiști în domeniul construcțiilor și-au exprimat îndoiala că toate acestea puteau fi făcute de niște oameni care nu cunoșteau scripetele și nici roata și care au folosit doar butuci de lemn și funii din viță de vie, așa cum susține

versiunea oficială. În plus, dacă teoria oficială, care susține că această construcție s-a realizat în 22 ani de către sclavii faraonului, ar fi adevărată, aceasta ar însemna - conform unui calcul foarte simplu - că ei ar fi reușit să așeze într-un mod perfect câte un bloc de piatră de câteva tone, la fiecare 5 minute, și ar fi lucrat în acest ritm continuu, zi și noapte,

fără pauză, timp de 22 de ani (!), aspect care trebuie să recunoaștem că este complet neverosimil.

Unii cercetători din zilele noastre au afirmat că o asemenea construcție gigantică, cum este Piramida lui Keops, ar fi extrem de dificil de realizat chiar și în prezent, în ciuda tehnologiei pe care o deținem la ora actuală. Pentru a verifica toate acestea, un grup de experți japonezi în construcții, finanțați de o companie de televiziune, au decis în anul 1978 să realizeze, folosind cele mai moderne macarale și mijloace tehnologice din momentul respectiv, o piramidă de zece ori mai mică decât cea a lui Keops, având doar 18 metri înălțime, adică aproximativ cât un bloc cu 6 etaje. Ei bine, surpriză (!), ei au întâmpinat atâtea dificultăți de natură tehnică și inginerescă încât NU AU REUȘIT ACEASTA. Cum au reușit atunci oamenii de acum câteva mii de ani să construiască Piramida lui Keops, dacă noi nu am reușit, cu tehnologia actuală, nici măcar să facem o piramidă de dimensiuni mult reduse?

Caracteristicile uimitoare ale Marii Piramide nu se opresc însă doar la imensitatea construcției. Proporțiile

piramidei sunt astfel realizate încât să se obțină în interior acel efect specific „de piramidă”, care a fost constatat și validat de știința contemporană abia la jumătatea secolului XX, dar pe care se pare că cei care au construit piramida îl cunoșteau cu exactitate. Efectul de piramidă constă în manifestarea unor fenomene inedite și remarcabile datorate energiilor formei. Acest efect este maxim atunci când dimensiunile piramidei respectă anumite proporții și este orientată exact pe direcțiile cardinale, iar punctul în care se manifestă cel mai intens efectul de piramidă este situat pe axa verticală a piramidei, la o treime din înălțimea ei.

Astfel, camera principală a piramidei, denumită și „camera Regelui” este amplasată pe axa verticală la o proporție de $1/3$ față de bază și la $2/3$ față de vârf, adică exact acolo unde energiile de formă au o intensitate maximă, aceasta cu atât mai mult cu cât piramida însăși este uriașă. Efectul de piramidă are o multitudine de aplicații fizice și chiar psihice și a avut fără îndoială un rol esențial în „funcționarea” piramidei.

Remarcabilă este, de asemenea, și precizia formei piramidale: potrivit măsurătorilor realizate din satelit s-a constatat că vârful Piramidei lui Keops este deviat cu doar 6 milimetri față de verticala ridicată din centrul bazei, bază ce are o suprafață de mai mult de 5 hectare (adică aproape cât șapte terenuri de fotbal)! A plasa unele peste altele mai mult de două milioane de blocuri de piatră de zeci de tone fiecare, a le îmbina perfect și a obține în final o descentrare de doar 6 mm raportat la 148 metri înălțime (și asta, chipurile, folosind doar funii de viță de vie)... reprezintă o precizie uimitoare, pe care constructorii de azi în niciun caz nu o pot egala. Nici măcar telescoapele moderne nu sunt construite cu o asemenea precizie.

Mai mult, complexul arhitectural de la Gizeh este amplasat pe suprafața globului pământesc exact acolo

unde lungimea paralelei corespunzătoare aceluși loc este egală cu lungimea liniei de longitudine, fapt pentru care s-a considerat că acest complex a fost construit în „centrul lumii”. Cele patru laturi ale piramidelor se aliniază cu o mare precizie cu cele patru direcții cardinale indicate de o busolă, instrument ce a fost însă inventat de civilizația occidentală abia la câteva mii de ani după construcția piramidelor.

în plus, împărțind perimetrul bazei la dublul înălțimii piramidei obținem numărul π ($\pi = 3,14$), cu câteva zecimale exacte; dublul perimetrului bazei reprezintă valoarea unui minut de grad pe meridianul Ecuator; înălțimea piramidei înmulțită cu 1 miliard aproximează distanța medie de la Pământ la Soare, iar greutatea piramidei înmulțită cu o sută de miliarde reprezintă valoarea greutății planetei. De asemenea, se pare că proporția de aur, ϕ ($\phi = 1,618033$), prezentă pretutindeni în natură (ca rație a șirului lui Fibonacci, șir ce exprimă prin termenii săi legea universală a dezvoltării naturale) a fost în mod sistematic utilizată și la realizarea piramidelor.

De asemenea, merită să ne întrebăm cum erau iluminate coridoarele și camerele piramidelor egiptene. Arheologii susțin că erau folosite torțe. Însă nicăieri pe tavan nu se văd nici cele mai mici urme de funingine sau fum! în plus, nu există suficient oxigen în interiorul

acestor camere pentru a susține arderea unei torțe. Unica soluție care ar putea explica modul lor de iluminare rămâne folosirea unei surse de lumină artificială. Ei bine, în complexul egiptean Dendera, pe pereții unei cripte subterane care a fost mereu ținută secretă și unde aveau acces doar marii preoți, există anumite basoreliefuri ce se aseamănă surprinzător de mult cu ceea ce sunt becurile din ziua de astăzi.

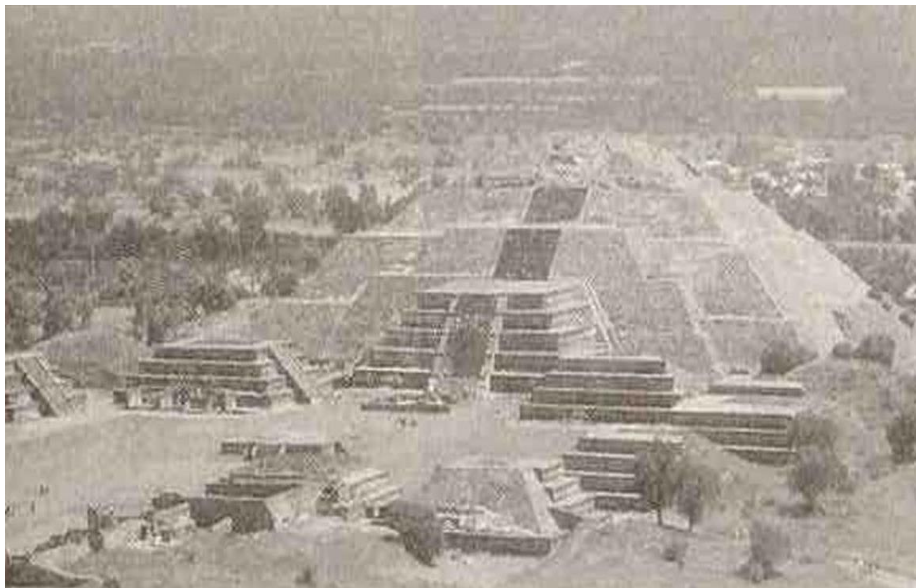
Un alt aspect care intrigă - așa cum arată, de exemplu, arheologul și scriitorul american David Childress sau cercetătorul american David Wilcock - este acela că perimetrul bazei Piramidei lui Keops este egal cu cel al Piramidei Soarelui din legendarul oraș Teotihuacan (nume care, în traducere, înseamnă „Orașul zeilor”) aflat în Mexic la mii de kilometri distanță și într-o cu totul altă cultură. Această surprinzătoare corelație sugerează o legătură între cele două civilizații...

Foarte semnificativ este și faptul că dispunerea geometrică a celor trei piramide egiptene de la Gizeh reproduce cu precizie poziția celor trei stele ce alcătuiesc constelația Orion, așa cum erau ele dispuse acum 10.500 ani, perioadă considerată de mai mulți cercetători ca fiind chiar aceea în care piramidele au fost construite. Pentru mai multe detalii în acest sens se poate consulta lucrarea egiptologului francez Robert Bauval, *The Orion Mystery*.

Referitor la datarea complexului de la Gizeh și a civilizației care a construit toate acestea, este semnificativ să notăm și câteva observații care au fost făcute asupra celebrului Sfinx, aflat în imediata vecinătate a piramidelor. În anul 1972 egiptologul american John Anthony West a constatat, analizând cu atenție suprafața Sfinxului, că acesta nu prezintă urme ale eroziunii nisipurilor, ci ale unor torente de apă! Mai mult, aceste urme ale apelor arată că Sfinxul a fost supus acestui tip de eroziune cel puțin 1.000 de ani. Fiind cunoscut faptul că Deșertul

Sahara are o vechime de cel puțin 8-9.000 de ani, înseamnă că Sfinxul trebuie datat la cel puțin 9-10.000 de ani. Dovezile în acest sens sunt foarte clare, singura „problemă” fiind aceea că după teoriile convenționale ale istoriei la vremea aceea... nu existau oameni capabili de o asemenea construcție. Se pare că totuși nici acest fapt nu a fost considerat de către oficialitățile academice ale istoriei ca fiind un argument suficient de puternic pentru a accepta să fie realizate anumite modificări de viziune. Poziția oficială a fost și a rămas aceea că piramidele au fost construite în jurul anului 2560 î.e.n. (doar pentru a servi ca mormânt faraonului Khufu). Am putea spune - mai în glumă sau mai în serios - că și în acest caz autoritățile au avut și au în continuare acea atitudine exprimată de zicala: „Nu mă mai plictisi cu faptele. Eu mi-am format deja părerea.”

Complexul piramidal din Mexic

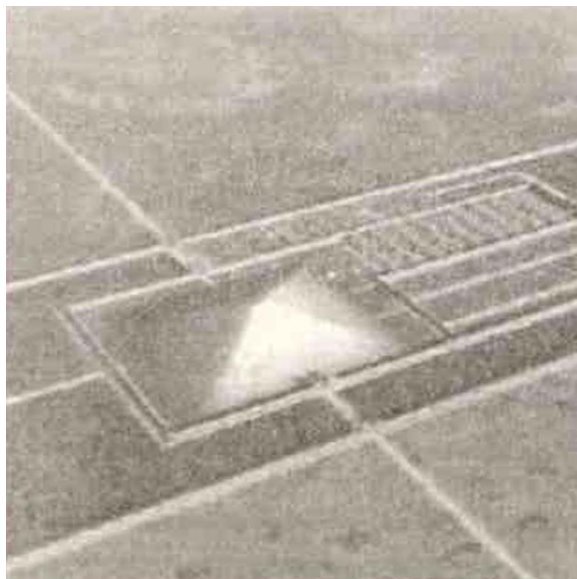
O altă observație semnificativă este aceea că în mod asemănător complexului Gizeh din Egipt, au fost realizate și alte edificii în corespondențe precise cu anumite stele sau constelații, ceea ce denotă cunoștințe astronomice deosebit de avansate. Astfel, conform studiilor realizate de către cercetătorul american Hughes Hollister jr. și prezentate de fizicianul Nassim Hamein, în ruinele anticului oraș Teotihuacan, aflat în Mexic, topografierea edificiilor principale (Piramida Soarelui, Piramida Lunii, Piramida lui Quetzalcoatl etc.) evidențiază faptul că proporțiile distanțelor relative dintre aceste edificii descriu într-un anumit mod toate orbitele sistemului nostru solar, inclusiv ale planetelor Neptun și Pluto, care în astronomia modernă au fost descoperite abia în anul 1846 și respectiv 1929!

Cum se face că acești oameni de acum câteva mii de ani știau de existența tuturor planetelor sistemului nostru solar (deși doar câteva sunt vizibile cu ochiul liber), ba chiar mai mult, ei le-au calculat și distanțele orbitale, demonstrând deținerea unor cunoștințe extrem de complexe?

Piramidele din China

Impresionante prin mărimea și vechimea lor sunt și zecile de piramide aproape necunoscute care se află în China și care au ajuns deja să fie acoperite de pământ, vegetație și chiar de așezări umane. Aceste piramide au fost evidențiate și prin imaginile din satelit și ele datează din perioade atât de îndepărtate, încât istoria Chinei nu mai are referiri consemnate despre acestea. Aproximativ 38 de piramide se află la 25-35 km nord-vest de Xi'an, pe Câmpiile Qin Chuan din Provincia Shaanxi.

Ele nu sunt cunoscute în lume deoarece autoritățile comuniste din această țară le țin ascunse de ochii occidentalilor. Aceste piramide au vârful plat și, prin urmare, sunt mai asemănătoare ca formă cu piramidele de la Teotihuacan, aflate la nord-est de Ciudad de Mexico, decât cu piramidele din Giza, Egipt. Cercetătorii estimează că, deși în China au fost scoase la iveală până în prezent numeroase piramide și monumente străvechi, este posibil ca încă să fi rămas nedescoperite un număr foarte mare dintre acestea.

O piramidă antică, mai mare decât cele din platoul Giza din Egipt, există în apropierea orașului chinez Xi'an. Primele mențiuni despre Piramida Albă au apărut în Occident în anii 40, atunci când pilotul britanic James Gausmann a

relatat prezența probabilă a acesteia lângă orașul Xi'an. Accesul arheologilor occidentali a fost restricționat pentru o mare perioadă de timp, dar atunci când restricțiile au fost ridicate, aceștia au scos la iveala numeroase alte monumente antice. La acel moment, Marea Piramida Albă nu se afla încă printre ele iar arheologii începuseră deja să se gândească la un mit fără acoperire reală.

Însă, cercetătorul rus Maxim Yakovenco a reușit să identifice piramida care se aflase de-a lungul anilor chiar sub ochii specialiștilor. Este vorba despre Muntele Liangshan, aflat la circa 80 de kilometri de orașul Xi'an. În aparență, Marea Piramidă Albă chiar seamănă cu un munte, doar un ochi experimentat putând face diferența dintre o formă naturală de relief și una creată de mâna omului.

„Există o evidentă contribuție a omului în așezarea pietrelor acestui munte. Rezultă că Muntele Liangshan este în realitate o colosală construcție pierdută de aproape un mileniu și jumătate... Marea Piramidă Albă”, afirma Maxim Yakovenco.

Nassim Hamein consideră că guvernul chinez nu vrea ca vesticii să afle despre aceste construcții, deoarece în legendele piramidelor se vorbește despre zei blonzi cu ochi albaștri care le-au construit. Ar fi greu de crezut că strămoșii chinezilor arătau ca niște europeni, așa cum ar trebui să accepte și ideea că multe dintre descoperirile antice nu le aparțin, ci le-au primit de la zeii veniți din cer.

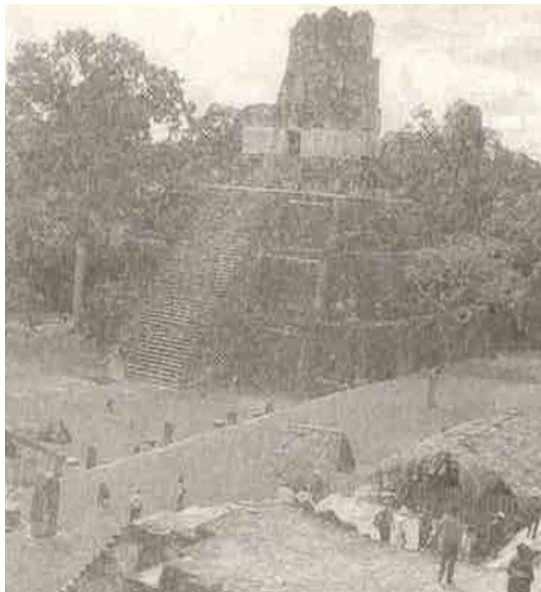
Mitologia chinezească indică faptul că omul, încă din cele mai vechi timpuri, a avut contact cu civilizații extraterestre sau zeități. Datorită faptului că aceste piramide au vârful turtit se presupune că deserveau la aterizarea navelor spațiale. Când călugării de la o mănăstire locală au fost întrebați despre aceasta, ei au răspuns că formațiunile sunt foarte vechi, de peste 5.000 de ani. „Piramidele acestea sunt de pe vremea unor regi

care domneau peste pământurile acestea, însă ei nu erau pământeni, ci aparțineau altor lumi, erau descendenții fiilor Cerului, ce au venit pe această planetă cu dragonii lor de metal”, le-au spus călugării. Interesant este și faptul că mulți dintre localnicii din zona Câmpiei Shian susțin că sunt urmașii unor civilizații extraterestre care au construit și piramidele și care în trecut au vizitat de mai multe ori Terra.

Această ipoteză este susținută și de autorul vienez Peter Krassa.

Complexul piramidal din Guatemala

Vechea civilizație Maya rămâne în continuare plină de mistere. Oamenii de știință au eșuat în dezlegarea multor secrete ale acestei culturi, precum piramidele, hieroglifele sau cunoștințele despre astrele cerești. Vârsta de aur a

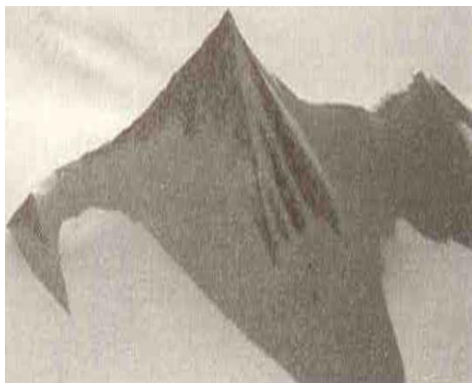
acestei civilizații a luat sfârșit către finalul secolului al IX-lea. Orașele au devenit dintr-o dată pustii și tăcute. Lianele și rădăcinile copacilor au pătruns prin zidurile de piatră ale templelor și piramidelor. Populația extrem de numeroasă a orașelor a dispărut fără urmă. Nu se cunoaște nici în prezent motivul și locul dispariției.

Orașul mayaș Tikal din Guatemala a constituit ultima mențiune istorică a unei așezări maya, în anul 869 d. H.

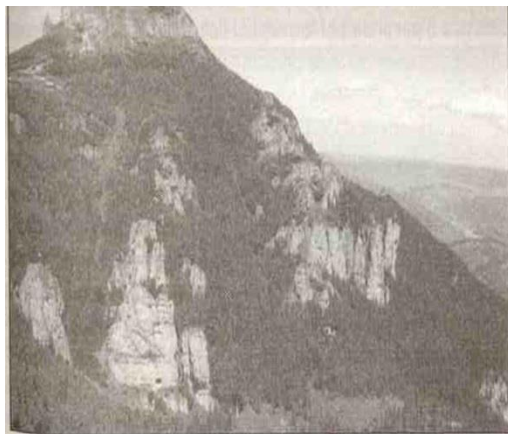
Se remarcă faptul că cei care au realizat complexul piramidal de la Tikal posedau cunoștințe astronomice avansate, aici fiind și unul dintre cele mai mari situri arheologice din lume. Aranjarea piramidelor principale imită perfect dispunerea stelelor din constelația Pleiadelor. Se pare că piramidele din Tikal au avut chiar un rol esențial în împărțirea pe segmente a calendarului mayaș. Legende spun că mayașii sunt urmașii direcți ai civilizației dispărute a atlanților.

Un vast complex de piramide mayașe a fost descoperit în 2009 și în Mirador, Guatemala. Acoperit complet de vegetația junglei, acest complex are totuși - așa cum afirmă dr. Richard Hansen, arheolog la Idaho State University -, mărimea uriașă a orașului Los Angeles din zilele noastre. Observată mai întâi din elicopter, cea mai mare piramidă din acest complex pare să fie și una dintre cele mai mari ca volum din lume. Vestigiile descoperite au o mare importanță istorică pentru că preced venirea conchistadorilor spanioli cu cel puțin un mileniu.

De asemenea, piramide uriașe, acoperite de straturi groase de zăpadă, au fost identificate și în Antarctica. Prin faptul că ele nu ar fi putut fi construite decât atunci când teritoriul Antarticii era o zonă cu o climă mult mai uscată și mai caldă, ele au fost estimate ca având o vechime chiar mult mai mare decât piramidele din Egipt.

Piramidele din Europa

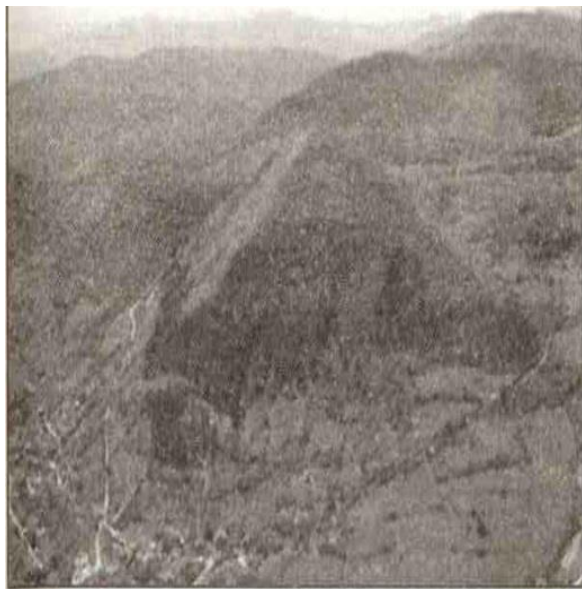
Piramide au fost descoperite și în Europa. Chiar în România a făcut senzație declarația unui profesor universitar, Ioan Țiclean, care afirmă că „Noi i-am învățat pe egipteni să facă piramidele”. Profesorul de la Facultatea de Geologie din București vine cu

argumente științifice în favoarea tezei conform căreia Vârful Toaca din Masivul Ceahlău este în realitate o piramidă. El afirmă că, din punct de vedere geometric, Vârful Toaca este constituit în partea inferioară dintr-un trunchi de piramidă, continuat cu un vârf piramidal teșit. Primul semn de întrebare l-a ridicat baza absolut pătrată a trunchiului de piramidă, cu latura de 296 de metri, înălțimea totală a acestei forme de relief fiind astăzi de 107 metri. În al doilea rând, este aproape imposibil ca două creste să se intersecteze, în mod natural, la exact 90°. Nu în ultimul rând, unghiul pantei de pe partea de nord a vârfului (mai ferită de eroziune decât celelalte) este de 52°, același ca și la faimoasa Piramidă a lui Keops. Plecând de la acest unghi, s-a făcut reconstituirea piramidei, așa cum arăta ea inițial. Similitudinile cu Piramida lui Keops sunt tulburătoare: construcția egipteană are una din fețe aproape perpendiculară pe direcția nord, iar fața similară a Vârfului Toaca se abate cu doar 13° de la aceeași direcție, raportul între lungimea laturii și înălțime, folosit de arhitecții egipteni, are aceeași valoare cu cea în care se încadrează și piramida reconstituită pe Toaca.

În Europa, unele piramide sunt de dimensiune mică, cum ar fi cele din Insulele Tenerife, Spania, mai exact în localitatea Guimar sau din sudul Franței, la Falicon. Dacă cele din Spania au fost catalogate ca fiind construite în secolul al XVIII-lea sau al XIX-lea (apreciere greu de crezut totuși), cele din Franța sunt acceptate ca având o origine și o vechime necunoscută încă. În plus, piramida de la Falicon prezintă și încăperi subterane. Sala subterană a fost descoperită de către Domenico Rosetti (un avocat, mare admirator al artei și al culturii) în anul 1803. Ea măsoară aproximativ 20 de metri în diametru. În partea de est a sălii se află un altar cu șapte trepte. La capătul sălii sunt două găuri în pământ. Una nu este adâncă, iar cealaltă seamănă mai mult cu un coridor lung, vertical, care duce într-o încăpere înaltă de 20 de metri, situată la o adâncime mai mare și unde se află o altă piramidă, înaltă cam de 10 metri. Potrivit lui Robert Charroux, deasupra intrării ar fi fost atârnată până în anul 1921 o svastică, simbol întâlnit și în străvechea Indie și chiar în străvechea

Dacie.

O descoperire cu adevărat uimitoare a fost făcută de curând în Bosnia-Herțegovina, unde au fost remarcate mai multe piramide care erau complet acoperite de pământ și vegetație și care păreau a fi pur și simplu formațiuni deluroase naturale.

Cel care a făcut descoperirea este dr. Sam Semir Osmanagich, membru al Academiei Ruse pentru Științe Naturale. Vă prezentăm în cele ce urmează câteva date uimitoare ale acestor cercetări foarte recente și care continuă și în prezent. Piramidele sunt în mod evident artificiale, iar cea mai înaltă dintre ele (de 220 metri) pare să fie și cea mai mare dintre cele cunoscute pe planetă până acum. Aceste piramide sunt orientate cu o foarte mare precizie după direcțiile cardinale, ceea ce exclude o eventuală coincidență. Conform analizelor științifice cu radiocarbon, solul care le acoperă are el însuși o vechime de 12.000 de ani. Cea mai mare dintre piramide este complet acoperită de plăci rectangulare care au proprietăți de duritate și impermeabilitate cu mult superioare celor moderne, conform institutelor de specialitate din Bosnia, Italia și Franța.

Din valea celor cinci piramide descoperite până acum pornește în subteran o rețea de tuneluri ce are peste 14 kilometri lungime. O echipă de fizicieni a detectat o rază de energie de o natură necunoscută pentru tehnologia actuală, care încă și acum este emisă în mod continuu din vârful celei mai mari piramide, iar această rază de energie emite un sunet specific de rezonanță. În anul 2011 s-a

detectat faptul că labirintul subteran este complet ecranat față de radiațiile exterioare, în adâncime au fost descoperite câteva camere și un lac ce au un nivel de ionizare de 43 de ori mai mare decât cel obișnuit, având în felul acesta foarte mari proprietăți

de vindecare și de regenerare.

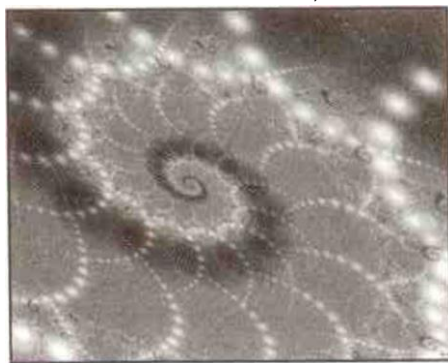
Paul von Ward, absolvent al Universității Harvard, declara: „Valea Piramidelor din Bosnia este cel mai important sit arheologic din lume, piramidele bosniace fiind mai mari decât piramidele egiptene. Este o lovitură puternică dată istoriei convenționale.” Arheologul egiptean dr. Nabil Swelim nu neagă această ipoteză: „Este cea mai mare piramidă din lume, o construcție de o mare importanță pentru întreaga omenire. Este o descoperire de necrezut.”

Merită să ne întrebăm acum: Cine a realizat toate aceste construcții gigantice care sunt atât de asemănătoare între ele și care sunt răspândite peste tot în lume? Să fi avut diferite popoare „primitive” această preocupare obsesivă, mai ales că este foarte dificil să explicăm modul în care le-au construit? Este semnificativ să observăm în acest sens un aspect care la prima vedere pare paradoxal: din cele peste un milion de hieroglife care s-au păstrat până în prezent pe pereții templelor și mormintelor Egiptului antic, observăm că deși vechii egipteni aveau obiceiul să descrie în detaliu toate activitățile pe care le făceau - cum mâncau, cum se spălau, cum făceau dragoste etc. -, ei nu au descris deloc modul în care au construit piramidele! Ori, din ceea ce susține versiunea istorică oficială, reiese că aceasta a fost una dintre activitățile lor majore. Cum ar fi putut atunci să omită tocmai aceasta? De altfel, dacă ar exista o asemenea descriere în hieroglifele egiptene în care să se arate cum au adus uriașele blocuri de piatră pe butuci și cum le-au urcat pe un plan înclinat prin munca a mii de muncitori, atunci am fi avut cel puțin o referință istorică foarte solidă, pe care fără îndoială că adepții versiunii oficiale ar fi evidențiat-o din plin.

În realitate, această întreagă teorie a construcției piramidelor prin mijloace rudimentare nu este decât un

sistem de idei foarte convenabil pentru cei care vor cu tot dinadinsul să acopere un adevăr fundamental și care devine din ce în ce mai evident: piramidele din Egipt nu au fost construite de către egipteni, cel puțin nu de către aceia de care ne spune istoria oficială. Ele au fost construite de către o civilizație anterioară celei a Egiptului antic și mult mai avansată decât aceasta. Există de altfel unele texte antice egiptene care conțin afirmații pe care istoricii convenționali le-au considerat a fi metaforice și care spun că piramidele se află acolo „dintotdeauna” și că „Omul se teme de Timp, iar Timpul se teme de Piramide”.

Mai mulți oameni de știință, printre care dr. Carmen Boulter, profesor la Universitatea Calgary din Canada, egiptologul și arheologul John Anthony West sau geologul Robert Schoch de la Universitatea din Boston, SUA, au adus argumente foarte serioase prin care au arătat că civilizația Egiptului nu a reprezentat o dezvoltare, ci o „moștenire” a unei civilizații mult superioară și mult mai veche. Civilizația Egiptului antic este oricum o enigmă a istoriei pentru că ea era considerată ca fiind una fără „copilărie”, apărută brusc într-o stare de înflorire culturală și spirituală...

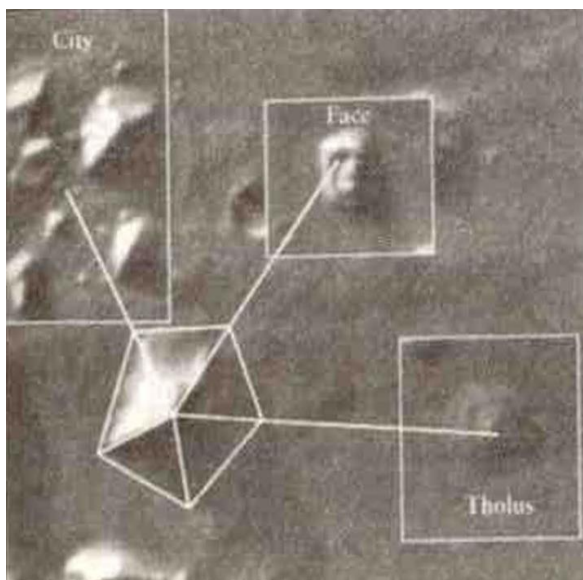

Această situație se repetă și în cazul celorlalte civilizații antice care au pe teritoriul lor piramide. În niciunul dintre textele sau inscripțiile antice ale mayașilor, incașilor, chinezilor, japonezilor sau ale altor tradiții nu apare scris nimic de genul: „Noi am făcut aceste piramide gigantice și iată cum am procedat”. În schimb, în multe dintre textele lor străvechi se afirmă că în trecutul îndepărtat au fost învățați și ajutați de către „Fiii

Soarelui” sau „Zei Soarelui” și, tocmai de aceea, mai toate aceste tradiții antice au avut un cult deosebit pentru astrul solar. Desigur, istoria din școlile noastre spune că toate aceste raportări la zei nu erau decât simple reprezentări religioase inspirate din natură ale unor oameni primitivi. Se pare totuși că în realitate era vorba despre personaje mult mai concrete, după cum vom detalia ulterior, atunci când vom analiza succint și categoria textelor antice, înainte de a merge mai departe, să observăm însă și alte câteva piramide, ce par să fie corelate într-un mod deloc întâmplător cu piramidele descrise anterior.

Piramidele de pe planeta Marte

Vălul tăcerii este aşternut deocamdată şi asupra altor descoperiri senzaţionale ce ar putea pune istoria omenirii într-o cu totul altă lumină. În corelaţie cu cele expuse anterior, este semnificativ să prezentăm în continuare şi alte patru structuri piramidale, care de această dată sunt de aproape zece ori mai înalte decât Piramida lui Keops din Egipt. Alături de ele se află un chip asemănător Sfînxului egiptean, dar care priveşte spre cer, având 500 metri înălţime şi 1.500 metri diametru. Acest ansamblu a fost fotografiat pe planeta Marte în anul 1972 de către sonda spaţială automată *Mariner 9* în zona numită „Cydonia Region”. Ulterior, la data de 31 iulie 1976, sondele spaţiale americane *Viking 1* şi *Viking 2* au ajuns şi ele, una după cealaltă, în apropierea acestui ansamblu şi au realizat fotografii de la o înălţime de 1.500 km (înălţime mai mică decât cea de la care au fost realizate anterior clişee de către sonda *Mariner 9*), sub diferite unghiuri.

Fotografiile au evidenţiat cu claritate prezenţa unor piramide uriaşe având latura bazei de aproximativ 1.500 metri şi o înălţime de 1.000 metri, care sunt perfect simetrice şi dispuse la distanţe egale între ele. Detaliile giganticului chip au putut indica destul de precis nasul,

gura, bărbia, orbitele și chiar conturul pupilei. Se pare că există chiar mai multe asemenea chipuri uriașe pe suprafața planetei Marte. Unul dintre savanții care au examinat aceste fotografii, West Churchman, șeful Catedrei de astronomie al Universității Berkeley-California, a afirmat că toate acestea reprezintă „indicii serioase ale prezenței unei vechi civilizații marțiene”, iar în opinia cercetătorului și scriitorului Johannes von Buttlar „aceste structuri nu sunt un capriciu al naturii, ci opera unor ființe inteligente”.

Ulterior, în anul 2000, satelitul trimis de NASA, *Mars Global Surveyor* (MGS), a trimis aproximativ 65.000 de imagini cu detalii de pe suprafața planetei roșii. Printre cercetătorii care au studiat cu minuțiozitate aceste imagini a fost Tom Van Flandern, care a deținut timp de 20 de ani funcția de astronom-șef la Observatorul Naval al SUA, iar în prezent este președintele organizației non-guvernamentale Meta Research Base din Washington DC. Analizând imaginile chipului de pe Marte, el a declarat încă din anul 2001 că „Datorită existenței clare a unor detalii tridimensionale ale chipului, vizibile din orice unghi, care se potrivesc perfect cu ceea ce par a fi nările, irisul în interiorul orbitelor, sprâncenele și buzele, probabilitatea ca această structură să apară în mod natural este de 1 la 1000 de miliarde de miliarde, ceea ce conduce dincolo de orice dubiu la concluzia că este artificială.

Observații recente ale NASA au indicat faptul că pe planeta Marte a existat

cândva și apă. În anul 2002, sonda spațială *Mars Odyssey* a detectat uriașe întinderi de gheață sub solul marțian, în zona polilor, iar în anul 2012, în luna iunie, o echipă de oameni de știință de la Universitatea din New Mexico, conduși de cercetătorul Francis McCubbin, a anunțat că planeta Marte este un fel de „soră” a Pământului, deoarece conține o mare cantitate de apă în mantaua sa.

Apoi, în august 2012, observațiile transmise de robotul *Curiosity*, care a aterizat pe suprafața lui Marte, au evidențiat cu claritate urmele lăsate pe solul marțian de apa ce a existat cândva din abundență acolo. Aceste rezultate fac foarte plauzibilă posibilitatea ca pe această planetă să se fi dezvoltat în trecutul îndepărtat viața și chiar o civilizație avansată.

În legătură cu chipul și piramidele de pe Marte este util să menționăm - cel puțin ca pe o ipoteză ce poate fi luată în considerare - faptul că în cadrul unei conferințe naționale de presă din SUA, dr. Steven Greer, care este principalul exponent al programului public de dezvăluire a prezenței extraterestre pe planeta noastră (*Disclosure Project*), a afirmat că se află în contact cu persoane responsabile care cunosc „din interior” faptul că NASA știe demult că există construcții artificiale pe Marte, (cum ar fi chipul și piramidele pe care le-am prezentat pe scurt mai sus) și că aceste construcții au fost realizate de către o civilizație extraterestră acum aproximativ 45.000 de ani. Cu toate acestea, poziția oficială a NASA este aceea că Piramidele și Chipul de pe Marte sunt formațiuni naturale. Această bizară negare chiar și a indiciilor extrem de concludente în favoarea originii artificiale a acestor structuri, este din nou foarte semnificativă pentru a indica intenția oficialităților de a ascunde elemente care pot conduce la concluzii incomode pentru versiunea convențională a istoriei.

Capitolul II

SURPRINZĂTOARE CONSTRUCȚII PREISTORICE

Construcțiile megalitice, al căror număr se ridică la 40 - 50.000 doar în apusul și nordul Europei, sunt uriașe blocuri de piatră necioplită sau în unele cazuri finisată, înfipite parțial în sol, fie izolat, fie sub formă de trilite (dolmene) sau dispuse după o geometrie a cărei semnificație ne scapă, cel puțin deocamdată, în Europa le putem întâlni în țările scandinave și în insulele britanice, în nord-vestul Germaniei, în Spania, Portugalia, până în insulele din apusul Mediteranei sub forma unui uriaș arc de monolite, trilite, lungi alei de piatră și cercuri mai mult sau mai puțin regulate, monumente ale unei (ori unor?) culturi sau civilizații enigmatice, înfruntând timpul prin trăinicia pietrei.

Ansamblul de la Stonehenge

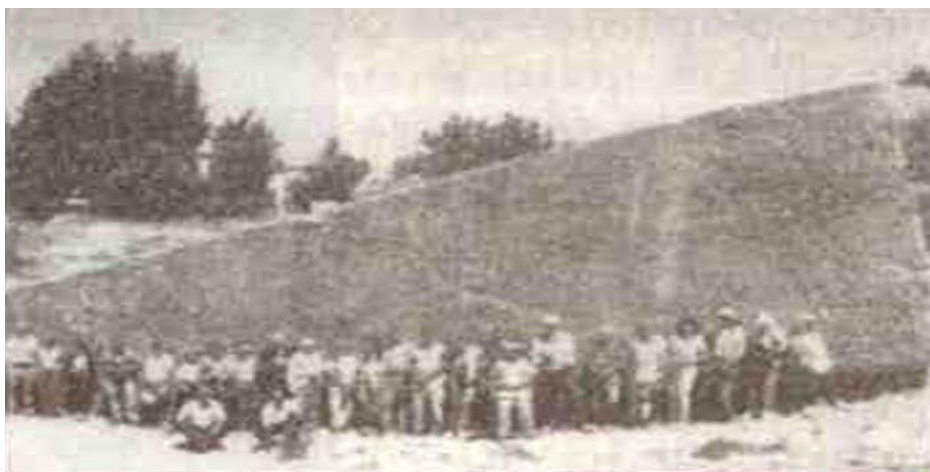

Ansamblul megalitic de la Stonehenge este cel mai important monument preistoric din Anglia. După estimările oficiale, vechimea sa ar fi de aproximativ 5.000

de ani, dar există și arheologi care spun că vârsta reală este cu mult mai mare. Situat în Câmpia Salisbury din sudul Angliei, ansamblul este format din patru cercuri principale, concentrice, construite din blocuri de piatră. Dintre acestea, cercul exterior are 33 de metri în diametru și este alcătuit din 30 de blocuri uriașe (megaliți - menhire), astăzi doar 17 stând încă verticale, înfipte în pământ. Cel mai mare dintre aceste blocuri are 7 metri în înălțime și o greutate de peste 45 de tone, fiind dificil de explicat cum au fost transportate aceste stânci până pe acea câmpie folosind mijloacele rudimentare pe care le atribuim în mod convențional civilizației umane primitive. Deasupra acestor blocuri au fost așezate altele, de formă curbată. Toată construcția este înconjurată de un lanț circular care măsoară 104 metri în diametru, către care

conduce un așa- numit „Bulevard”, o cale procesională lată de 23 metri și lungă de aproape 3 km. Aproape de intrarea în Bulevard se află „Piatra Sacrificiului”. Pe partea opusă se află „Piatra Călcâi”. Dincolo de măreția structurală a acestei construcții, s-a descoperit încă din anul 1960 de către matematicianul și astronomul englez Gerald Hawkins faptul că ansamblul de la Stonehenge reprezintă totodată și un foarte complex calendar astronomic, ce poate calcula cu precizie evenimente precum eclipsele solare sau cele lunare. Ne întrebăm totuși la ce a folosit oare „aleea” care astăzi nu se mai vede decât din avion? Presupunem ca simboliza sosirea Soarelui în dimineata solstițiului de vară, fiind orientată în această direcție. Totuși... o șosea lată de 23 metri și lungă de 2,7 km? in plus, cercetătorul american Giorgio Tsoukalos arată că cercurile concentrice ale întregului ansamblu reproduc, într-un mod proporțional, distanțele orbitelor planetare ale sistemului nostru solar, aspect care denotă o cunoaștere mult prea avansată față de cea pe care o atribuiam noi oamenilor de acum 5.000 de ani... Conform unor măsurători riguroase, s-a mai stabilit și că acest complex este plasat la intersecția unor curenți energetici telurici deosebit de puternici, despre a căror existență de asemenea nu ne-am fi așteptat - din punct de vedere oficial - să se știe în vremurile străvechi. În ciuda numeroaselor studii și cercetări realizate de-a lungul anilor, rămâne încă o mare enigmă cine, când, cum și în ce scop a realizat această construcție.

Terasa de la Baalbeck

O altă realizare tehnologică antică greu de încadrat în contextul oficial îl reprezintă așa-numita „Terasă de la Baalbeck”, din Liban, realizată din blocuri de piatră vechi de peste 10.000 ani, cântărind sute de tone fiecare. Unul dintre aceste blocuri este cunoscut ca fiind cel mai mare bloc de piatră prelucrat vreodată de oameni: el are aproximativ 1.200 tone și este mare cam cât un vagon, având dimensiunile de 21.5m x 4.8m x 4.2 m. Făcând o echivalare aproximativă, greutatea unui asemenea bloc de piatră ar fi egală cu aceea a 160 de elefanți africani, ce cântăresc fiecare cam câte 7 tone. Ei bine, un colos doar cu puțin mai mic decât acesta se află la o distanță de aproape 1 km, pe un deal, plasat la 7 metri în vârful unei fundații, unde a fost perfect îmbinat cu alte blocuri foarte mari de piatră, de diferite forme, și asta fără a folosi mortar. Cei mai buni constructori ai secolului 21 nu ar putea egala o asemenea realizare. Un om de știință sovietic, Matvej Agrest, afirma că: „Transportul și ridicarea la 7 metri a acestui bloc de piatră este o problemă de nerezolvat chiar și în condițiile tehnicii actuale.”

într-adevăr, cele mai mari macarale din zilele noastre ridică cel mult 2-300 de tone... Chiar și dacă ne-am imagina faptul că pietre de 2 tone ar fi putut să fie trase cu funii pe o câmpie de către sute de oameni, trebuie să recunoaștem că este imposibil ca blocuri imense de piatră ce au peste 1000 de tone să fi fost transportate în felul acesta chiar și sute de kilometri, urcând un podiș muntos, așa cum este cazul uriașului bloc de piatră de la Baalbek.

Uimitoarele construcții de la Puma Punku

O altă realizare preistorică extraordinară, care prin particularitățile sale uluitoare reprezintă un indiciu deosebit de clar al unui grad extrem de avansat de civilizație și tehnologie care a existat și a acționat cândva pe planeta noastră, se află în Bolivia, America de Sud, la Puma Punku. Situată pe un platou izolat din Munții Anzi, la o altitudine de aproape 4.000 m și pe o suprafață de 3.950 m², construcția de la Puma Punku a folosit printre cele mai mari blocuri megalitice din lume. Multe dintre ele au o lungime de câte 8 metri și o greutate de câte 100 de tone, dar există și platforme mult mai mari, de până la 800 de tone. Ceea ce frapază însă cel

mai mult la Puma Punku este gradul incredibil de avansat de realizare tehnologică al structurilor de piatră, care prin caracteristicile lor sfidează și derutează logica cercetătorilor care le studiază. Multe dintre aceste blocuri arată ca și cum ar fi fost construite printr-o tehnologie de serie: deși sunt deosebit de complexe, având modele și unghiuri interioare extrem de dificil de realizat chiar și cu tehnologia actuală, ele sunt totuși identice între ele. Mai mult decât atât, având o formă de „H”, aceste blocuri extrem de bine finisate se pot și îmbina între ele precum piesele unui uriaș puzzle foarte elaborat, fiind încă foarte clar vizibile urmele unui gen de balamale ce existau cândva montate pe ele. Suprafețele acestor blocuri uriașe de piatră sunt perfect plane, fără niciun fel de denivelări, iar unele dintre aceste suprafețe sunt traversate de anumite canale, de doar câțiva milimetri adâncime, ca niște șanțuri foarte precis prelucrate, ce au de la un capăt la celălalt exact aceeași adâncime și nu prezintă nici măcar o deviere de 1 milimetru. În plus, în aceste canale foarte fine sunt realizate anumite găuri, perfect echidistante între ele. Blocurile în formă de „H” prezintă la suprafață anumite modele compuse din adâncituri sculptate în unghiuri drepte de o precizie riguroasă, iar în unele cazuri au fost realizate și găuri transversale ce străbat stânca în diferite unghiuri. Modul în care au fost realizate toate aceste operațiuni este perfect. Nu există erori, nu se văd urme de zgârieturi sau cioplituri. Este ca și cum acolo ar fi lucrat numai maeștri artizani desăvârșiți. Aceasta este cu atât mai impresionant cu cât stâncile din care au fost prelucrate respectivele blocuri de piatră sunt dintre cele mai dure care există pe planeta noastră. Este vorba despre stânci de granit și diorit, singura rocă ce are un grad de duritate mai mare decât ele fiind diamantul. În aceste condiții ne întrebăm în mod firesc cum au fost prelucrate cu atâta precizie aceste stânci extrem de dure?

Totuși, în ciuda durității și complexității lor, din aceste uimitoare construcții nu au mai rămas astăzi decât relativ puține blocuri intacte, multe dintre ele fiind distruse în nenumărate fragmente ce se află împrăștiate peste tot în acea zonă. Totul arată acum de parcă un cataclism extrem de violent ar fi rupt totul în bucăți, cu o forță extraordinară. Chiar și la distanțe destul de mari de centrul propriu-zis care a mai rămas, se mai pot încă identifica fragmente care în mod evident au făcut parte din structura construcției inițiale.

Pentru o analiză mai obiectivă a acestor aspecte deosebit de intrigante, în anul 2011 au fost realizate anumite teste de specialitate în laboratoarele din Danville, Illinois (SUA). Rezultatele testelor au indicat cu claritate faptul că duritatea tipului de granit și diorit din care sunt realizate blocurile de la Puma Punku este atât de mare, încât acestea nu ar fi putut fi tăiate decât cu laserul sau cu diamantul, fiind cu totul exclus ca ele să fi fost cioplite cu unelte din piatră. Pentru a aprecia gradul de finețe al prelucrării suprafețelor, au fost realizate teste de tăiere folosind dispozitive moderne pe bază de laser și ferăstraie cu cap de diamant. Analizând apoi tăieturile la microscop, s-a constatat faptul uimitor că gradul de finețe al suprafețelor blocurilor de la Puma Punku este situat la standardele moderne cele mai performante, pe care uneltele primitive nu ar fi avut cum să le egaleze. Estimările realizate de către mai mulți specialiști în construcții au indicat faptul că producerea în serie a unui număr atât de mare de blocuri în formă de „H” identice între ele, ar implica, având în vedere tehnologia modernă, folosirea indispensabilă a unor calcule și planificări foarte complexe, iar dificultățile tehnice care ar surveni ar fi foarte serioase chiar și pentru tehnologia actuală. În opinia lui Brien Foerster, un cunoscut autor și cercetător în domeniul misterelor civilizațiilor antice, este imposibil ca la

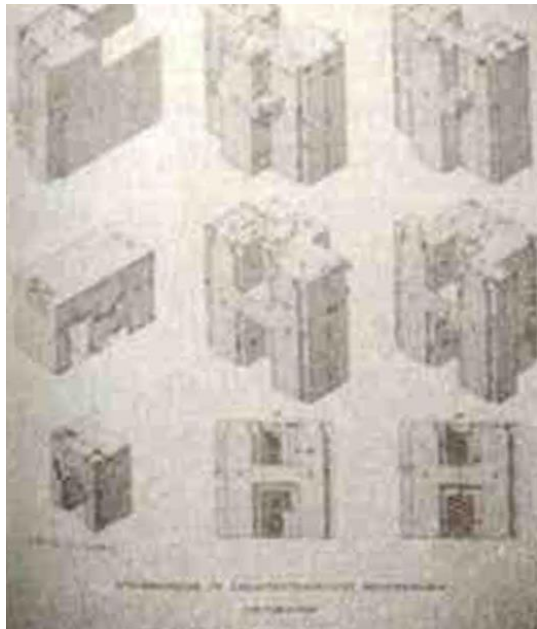
acest grad de realizare tehnologică să nu se fi folosit o tehnologie mult mai avansată decât cioplirea cu dălțile de piatră, care ar fi lăsat în mod clar urme grosiere de prelucrare. „Ar fi o nebunie să credem că toate acestea ar fi putut fi făcute de niște oameni primitivi, cu uneltele lor rudimentare”, spune Brien Foerster.

Și totuși, poziția oficială este exact aceasta: complexul de la Puma Punku a fost construit acum 2.000 de ani, prin prelucrarea manuală realizată de către indigenii locului, care au folosit unelte primitive din piatră. „Erudiții” - specialiști în măslirea versiunii istorice - susțin cu non-șalanță, ignorând complet inconsistența acestei teorii, că această construcție uimitoare a fost realizată de către indigenii care au făcut parte din tribul Aymara. Cultura acestor băștinași nu a cunoscut însă nici scrierea și nici roata, iar tehnologia lor de acum 2.000 de ani nu a depășit nivelul dălților din piatră sau al uneltelor din cupru!

Un alt aspect care ridică multiple întrebări la care versiunea oficială este incapabilă să răspundă pertinent este proveniența blocurilor de piatră și modalitatea prin care au fost aduse pe acel platou al Anzilor. Versiunea oficială spune că stâncile au fost aduse prin rostogolire pe bușteni. Însă cea mai apropiată Carleră de piatră este la 16 km distanță, iar acest platou se află la 3.891 metri altitudine, cu mult deasupra zonei de pădure, ceea ce înseamnă că acolo nu au crescut niciodată copaci, ci doar unele tufe răzlețe. În plus, pentru a străbate cei 16 km cu niște stânci uriașe împinse pe butuci, ar fi trebuit parcurse trasee care treceau prin văi și creste foarte abrupte. Trebuie să constatăm că dacă în cazul construirii piramidelor egiptene teoria zecilor de mii de sclavi care transportă pe butuci de lemn două milioane de blocuri de piatră pe o suprafață plană mai poate încă să constituie un subiect de polemică, această teorie devine, în cazul

reliefului de la Puma Punku și al populației incomparabil mai mici al unor triburi de munte, pur și simplu hilară.

Există bineînțeles și arheologi care au susținut că această versiune oficială este cu totul imposibilă și care au datat construcția la o dată cu mult anterioară, într-o cu totul altă civilizație. Referitor la datarea acestui ansamblu de la Puma Punku este util să menționăm că el este plasat la câteva sute de metri de Tiahuanaco, oraș antic străvechi situat pe țărmul sud-estic al lacului Titicaca. Puma Punku reprezintă doar una dintre cele patru structuri ale acestui oraș pe care mai mulți cercetători îl consideră a fi unul dintre cele mai vechi din lume. Unul dintre cei mai renumiți arheologi care a studiat această zonă este Arthur Posnansky. Acest cunoscut arheolog și autor austriac a ajuns -în urma studierii acestui ansamblu pe o perioadă de câteva zeci de ani - la concluzia că Tiahuanaco și implicit Puma Punku au o vârstă cuprinsă între 12.000 și 17.000 de ani.

De altfel, însăși cultura indienilor aymara afirmă că Tiahuanaco a fost construit de niște „uriași bărboși, albi”, numiți „Fiii Soarelui”, care au creat printre altele și ansamblul grafic al celebrelor linii de la Nazca, Peru. Mitologia pre-incașă aymara afirmă că acești „uriași albi” ar fi fost conduși de Viracocha-Creatorul și cu toții au coborât de undeva din

ceruri, ca zei civilizatori dătători de viață. Conform unor mărturii datând din 1532, niciun om nu a văzut orașul Tiahuanaco altfel decât sub formă de ruine. Astfel, există atestări conform cărora atunci când conchistadorii l-au întrebat pe regele incaș Atahualpa ce a fost la Puma Punku, acesta ar fi răspuns că „Acest templu nu a fost făcut de noi, nici de către strămoșii noștri, ci a fost făcut de zeii giganți într-o singură noapte”. Nu este lipsit de importanță să ob'servăm că în zona respectivă au fost descoperite mai multe schelete umanoide cu o înălțime de peste 2,5 metri, care însă nu aveau conformația craniană specifică lui *Homo sapiens*, ci un craniu mult mai mare și mai alungit, având suturile craniene dispuse într-un cu totul alt mod.

Având în vedere toate acestea, Philip Coppens, autor și jurnalist de investigație american concluziona pe bună dreptate că „Puma Punku iese în evidență ca fiind unul dintre locurile proeminente în care găsim urmele unei civilizații extrem de avansate ce a existat pe - sau a vizitat - planeta noastră în urmă cu mii sau zeci de mii de ani”.

Așa cum vom vedea într-un capitol ulterior, unele dintre cele mai vechi texte ale omenirii, cum ar fi de exemplu epopeele indiene *Ramayana* și *Mahabharata*, relatează despre războaie cumplite ce au avut loc în trecut, fiind folosite aeronave (*vimana*) ce puteau produce efecte distructive uriașe, comparabile cu cele atomice sau nucleare pe care le cunoaștem în prezent. Am putea aprecia că ceea ce a distrus Puma Punku este posibil să fi fost exact un asemenea război nimicitor.

Construcțiile gigantice de pe fundul oceanelor

Există construcții gigantice care au fost descoperite pe fundul oceanelor în mai multe locuri de pe glob și care, pentru cei mai mulți oameni, au rămas aproape necunoscute. Acestea sunt foarte asemănătoare construcțiilor similare de pe uscat și, în mod surprinzător, deși sunt impresionante, referirile la ele lipsesc din manualele de istorie. Teoriile oficiale nu reușesc să ne ofere o explicație convingătoare a modului în care au

apărut aceste construcții, mai ales dacă avem în vedere faptul că solul pe care se află este scufundat de cel puțin 10.000 de ani, ceea ce înseamnă că civilizația care le-a construit este cu mult mai veche. Mai mulți cercetători sugerează că toate aceste construcții subacvatice gigantice ar putea reprezenta urmele legendarelor civilizații care au populat Atlantida și

Lemuria.

Astfel, în anul 1968 a fost descoperită pe fundul Oceanului Atlantic, lângă Insulele Bimini, de către dr. Manșon Valentine (profesor al Universității din Yale, cunoscut și ca specialist în civilizațiile precolumbiene, activând în cadrul Muzeului de Științe din Miami, Florida), o adevărată șosea subacvatică.

Denumită ulterior „drumul din Bimini” (Bimini Road), această „șosea” este pavată cu sute de lespezi imense de piatră ce cântăresc fiecare între 1 și 10 tone. În anul 1971 o echipă formată din aproximativ 20 de cercetători, printre care arheologi, biologi marini, cartografi și geologi, au realizat investigații în zona respectivă și au analizat probe din acel sit. Scafandrii au reperat de asemenea structura unui zid de 70 de m lungime pe aproximativ 10 m lățime, numit „Zidul de est”. Către vest se poate distinge un alt zid, lung de 500 m și lat de 10 m.

Mai multe organizații științifice au realizat apoi cercetări în acea zonă: Universitatea din Miami (dr. Emiliani, Guinzburg), muzeul din Juarez, Mexic (Don Pablo Busch Romero), Muzeul Omului din Paris(dr. Lehmann), Laboratorul de geologie dinamică al Facultății de Științe din Paris (Harou Tazielf), Congresul Internațional de Arheologie Submarină etc. În final, ipoteza că ar putea fi vorba despre o formațiune stâncoasă naturală a fost unanim respinsă.

Estimările realizate cu metoda datării folosind izotopul radioactiv C 14 indică o vârstă de 10.000 de ani. Însă cine ar fi putut înălța aceste structuri impozante într-o epocă în care se consideră că în Europa, omul era incapabil să ridice construcții?

Profesorul Dimitri Rebikoff, specialist în cercetări subacvatice, afirma: „Suntem nevoiți să acceptăm că, acum 10.000 de ani insulele Bahamas formau un platou imens, deasupra apelor, pe care puteau locui milioane de oameni. La această concluzie ne duc numeroasele vestigii descoperite. Deocamdată nu știm absolut nimic despre această civilizație.”

În anul 1987 a fost făcută o altă descoperire uimitoare, pe fundul Oceanului Pacific, lângă insula japoneză Yonaguni: un masiv complex piramidal, de mărimea a două terenuri de fotbal, format din așezarea suprapusă pe 5 niveluri a unor blocuri ciclopice dreptunghiulare din piatră. Monumentul are 183 m lățime și 27 m înălțime, iar pe una dintre laturi prezintă anumite orificii largi, de circa 60 cm, care reprezintă dovezi clare ale amprenteii umane străvechi. Acest complex misterios a fost descris și analizat de către cercetători de renume precum Graham Hancock, Masaaki Kimura sau David Wilcock, care au arătat că se poate afirma fără niciun dubiu că această construcție nu este o formațiune naturală, ci a fost realizată în mod artificial de către o civilizație necunoscută nouă. Dovezile geologice evidențiază că structurile subacvatice de la Yonaguni sunt scufundate de cel puțin 14.000 de ani, adică din perioada topirii ghețarilor, ce a avut loc după ultima glaciațiune. Însă, problema care apare este că istoria oficială afirmă că în acea perioadă oamenii trăiau în peșteri, având un nivel de civilizație cu totul rudimentar, ceea ce ar face cu totul improbabilă supoziția că ei ar fi putut construi un asemenea uriaș edificiu. Arheologii oficiali se află astfel în

imposibilitatea explicării provenienței acestui complex megalitic. Interesant este și faptul că piramida de la Yonaguni se află plasată într-o zonă ce a fost denumită „Triunghiul Dragonului” și care este situată pe exact aceeași latitudine cu Triunghiul Bermudelor având și același gen de proprietăți magnetice (legate de scufundarea și dispariția a nenumărate nave maritime și avioane) ca și acesta.

În anul 2000, în zona Insulelor Bahamas, lângă Cuba, au fost descoperite mari blocuri de piatră și alte piramide subacvatice. Sunt edificatoare în acest sens cercetările realizate de arheologul rus Paulina Zelitsky. Este vorba despre un sit megalitic pe fundul oceanului, la 700 metri adâncime, lângă coastele vestice ale Cubei. În vara anului 2001, cercetătorii s-au întors să fotografieze ruinele cu ajutorul unui vehicul oceanic robotizat, numit ROV. Fotografiile realizate au pus în evidență anumite structuri

ce apar a fi un gen de clădiri și drumuri. Aceste structuri se diferențiază net de ceea ce ar putea fi găsit în natură, fiind în mod clar artificiale. A putut fi identificată și fotografiată o piramidă ce are aproape 35 metri deasupra nisipului de pe fundul mării, un cub, alte structuri ce posedă unghiuri de 90 de grade, precum și suprafețe perfect rotunjite. În anul 2004 echipa condusă de Paulina Zelitsky a continuat cercetările. A mai fost identificată o structură ce are lungimea de 400 metri și o înălțime de 40 metri, în urma cercetării datelor sonarului, a hărților și fotografiilor, geologul Manuel Iturralde, director de investigații la Muzeul de Istorie Naturală din Cuba, a confirmat că formațiunile sunt cu certitudine artificiale și a estimat că au o vechime de cel puțin 6000 de ani. Această datare plasează însă acest ansamblu și pe cei care l-au construit în afara limitelor istoriei cunoscute și acceptate oficial.

În anul 2001 a fost descoperit un uriaș oraș subacvatic pe fundul Oceanului Indian, în zona Golfului Cambay, lângă India. Conform specialiștilor, acest oraș are o vechime de cel puțin 9000 de ani.

Recent, exploratorii americani și francezi au făcut o altă descoperire uimitoare pe fundul oceanului, la aproximativ 2000 metri adâncime, în Triunghiul Bermudelor: o piramidă tetraedrică monumentală ce are o înălțime de aproape 200 metri (mai înaltă decât cele din Egipt), având latura bazei de 300 metri. Această piramidă fusese deja identificată cu ajutorul sonarului încă din anii '60, însă doar de curând unele echipe independente de scafandri francezi și americani au confirmat existența uriașei construcții, care este parțial îngropată în nisip. Observațiile au indicat faptul că piramida este parțial translucidă, ca și cum ar fi din cristal.

O altă descoperire tulburătoare este cea identificată pe fundul Mării Baltice în vara anului 2011. Este vorba

despre un obiect misterios, având mari dimensiuni și fiind asemănător unei farfurii zburătoare. Obiectul a fost descoperit mai întâi pe baza unei tehnologii superioare a sonarului, apoi, în iunie 2012 echipa de exploratori și scufundători *Ocean X* a realizat mai multe explorări succesive ale structurii subacvatice, aducând fotografii uluitoare. Ceea ce se află acolo depășește cu mult imaginația oamenilor de știință contemporani. Ansamblul construcției din acel loc este suficient pentru a anula toate „cunoștințele” și „ideile” contemporane despre civilizațiile antice și despre istoria omenirii. Aceasta se transformă într-una dintre cele mai uimitoare și șocante descoperiri din istorie.

Din datele furnizate de către echipa *Ocean X* s-a

putut constata că obiectul găsit pe fundul Mării Baltice este compus dintr-o placă de formă circulară, de 60 metri în diametru, ce este sprijinită pe un pilon gros de 55-57 metri grosime. În interiorul obiectului există un fel de cavități, ca un fel de coridoare, precum și multe ziduri drepte și netede, dispuse între ele în unghiuri drepte. În partea de sus a obiectului se află o cupolă sferică de 4 metri lățime. În mai multe interviuri radio și TV, membrii echipei de scufundare au descris suprafețele cupolei ca fiind similare cu betonul, atât în ceea ce privește textura, cât și aspectul. Există de asemenea pe partea de sus a obiectului formațiuni făcute la unghiuri de 90°, ca un fel de scări. Pe placa circulară mai sunt unele cercuri de piatră, dispuse simetric, care arată ca un fel de „șeminee”, de culoare negru închis, ca și cum rocile respective ar fi fost arse. A mai fost descoperit un tunel de douăzeci și cinci de centimetri diametru, dar nu se știe încă unde duce ori dacă există ceva în interiorul lui.

În imaginile sonarului s-a mai putut observa încă de la început o zonă de aproximativ 1.000 de metri care apărea ca un fel de urmă de derapaj, sau în orice caz, o zonă ce părea deranjată pe fundul mării, care ducea la obiect. Potrivit echipei de scufundare, ceea ce se vede acum acolo nu poate fi descris altfel decât ca o „pistă” care este aplatizată, având obiectul la capătul ei. Dennis Asberg, co-fondator al echipei *Ocean Explorer*, spunea că „Inițial s-a crezut că era urma impactului cu un meteorit. Dar când am fost acolo și am văzut pereții aceia dreپți și netezi a fost uluitor, ca într-un film de science-fiction”. Conform opiniei generale a membrilor echipei *Ocean X*, nu există nicio posibilitate ca acest misterios obiect să fi apărut printr-un proces natural.

Cu toate acestea, în toamna anului 2012, oamenii de știință au oferit populației lumii întregi, care aștepta un verdict asupra acestei descoperiri fascinante, un răspuns

cu totul penibil afirmând că structura respectivă nu este un OZN pentru că nu este din metal și că în realitate ar fi vorba doar despre o simplă structură geologică formată din rocă.

Am putea să ne așteptăm ca în fața descoperirilor extraordinare la care ne-am referit mai sus, comunitatea științifică a arheologilor precum și mass-media să manifeste o puternică reacție de mobilizare în vederea continuării cercetărilor. Și totuși, dincolo de interesul mai mult sau mai puțin izolat al câtorva jurnaliști, reacția oficială lipsește aproape cu desăvârșire, lată ce scria în acest sens ziaristul american Frank Josef în revista *Ancient American*, în anul 1996, în legătură cu descoperirile subacvatice din zona Yonaguni, Japonia: „Una dintre cele mai mari descoperiri din istoria arheologiei a fost făcută lângă Japonia. Acolo, răspândite la o adâncime impresionantă (311 metri), pe fundul oceanului, sunt foarte bine conservate rămășițele unui oraș antic.

Au fost descoperite străzi lungi, bulevarde mari, scări magnifice, blocuri enorme din piatră perfect tăiate și îmbinate între ele - totul dispus plin de armonie într-o arhitectură cum nu s-a mai văzut. Nimic din toate acestea nu a fost însă menționat în vreuna dintre publicațiile arheologice ale altor țări, exceptând Japonia și sporadic SUA. Ne-am fi imaginat ca o asemenea descoperire uluitoare să reprezinte cea mai senzațională știre la care un arheolog se poate aștepta. În schimb, voalul tăcerii a acoperit toate acestea. De ce? Cum poate să persiste această neglijare îngrozitoare a unei descoperiri de o asemenea magnitudine? Cu riscul de a fi acuzat de paranoia, nu pot decât să concluzionez că suntem dominați de o cât se poate de reală conspirație a cenzurii informațiilor.”

Mai categoric și într-un sens mai larg, scriitorul Robert Charroux afirma în lucrarea sa, „Cartea stăpânilor lumii” că: „Istoria autentică a civilizației este interzisă. Conjurații puternice veghează asupra strictei mențineri a unei versiuni alterate, care este singura ce are autorizația de a fi exprimată.”

Capitolul III

ARTEFACTE MISTERIOASE

Dacă față de acceptarea oficială a existenței piramidelor de pe fundul oceanelor, din Bosnia sau de pe planeta Marte, există încă în mediul academic o mare rezervă pe motiv că acestea ar putea fi doar anumite formațiuni geologice naturale ceva mai ieșite din comun, iată însă că au fost descoperite o serie de artefacte foarte incomode pentru concepția convențională asupra istoriei, pentru că în cazul lor nu se mai poate spune că sunt de origine naturală și întâmplătoare. Aceste obiecte nu lasă nicio urmă de îndoială că denotă un foarte avansat nivel tehnologic, însă datarea lor le situează în perioade extrem de îndepărtate în trecutul omenirii. Tocmai de aceea aceste artefacte răstoarnă în mod evident versiunea oficial acceptată asupra istoriei! Neputându-le explica, susținătorii liniei conservatoare preferă fie să evite să vorbească despre ele, fie să le minimalizeze importanța, fie -în unele cazuri - să șteargă pur și simplu dovada existenței lor.

Harta lui Piri Reis

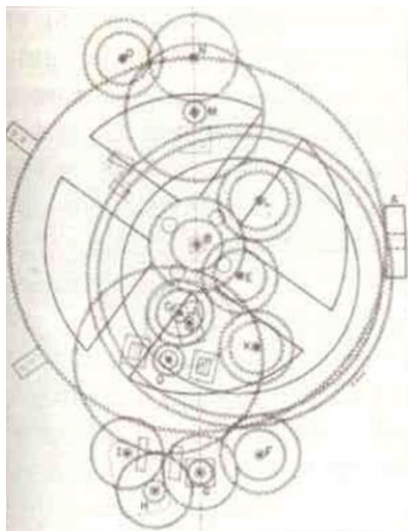
Un exemplu de asemenea artefact extrem de incomod pentru dogma oficială îl constituie cel cunoscut ca „Harta lui Piri Reis”. În anul 1929, în palatul Topkapi din Istanbul, a fost descoperită colecția de hărți a amiralului Piri Reis, care a fost comandantul suprem al marinei otomane în secolul al XVI-lea. Hărțile amiralului turc sunt doar reproduceri după anumite originale despre care nu putem decât să deducem că au existat. Ceea ce este senzațional la aceste hărți este faptul că ele sunt extraordinar de exacte atât în ceea ce privește contururile tuturor continentelor, cât și în evidențierea caracteristicilor topografice din interiorul acestora. Mai mult, pe aceste hărți sunt figurate detalii de cartografiere ale părții de nord

a Antarcticii, care a fost descoperită de exploratori abia în 1818, la 300 de ani după moartea lui Piri Reis...

Ceea ce este încă și mai uimitor este faptul că această zonă a Antarcticii se află sub o calotă glaciară veche de zeci de mii de ani (după unele referiri științifice este vorba chiar de milioane de ani) și care are o grosime de peste 1 kilometru! Abia în anul 1958 teritoriul de sub această calotă glaciară a putut fi investigat, prin intermediul metodelor nou apărute la acea vreme și anume pe baza undelor radar. Datele obținute au confirmat în totalitate acuratețea reprezentărilor de pe harta amiralului turc! De bună seamă că ne întrebăm cine sunt cei care au făcut o hartă atât de exactă a Antarcticii pentru perioada când ea nu era acoperită de gheață? Este imposibil să ne așteptăm la aceasta de la oamenii preistorici.

În plus, contururile continentelor prezintă o curbură-alungire, care inițial a fost pusă pe seama unor erori ale hărților amiralului. După obținerea primelor imagini din satelit - care au fost realizate de la o înălțime de 80-100 km s-a constatat însă că aceste imagini ale continentelor arată totuși exact ca în hărțile lui Piri Reis... Sunt mult prea multe detalii uimitor de precise ca să mai acceptăm posibilitatea că aceste hărți au fost confecționate doar din pură fantezie sau din întâmplare. Nivelul cunoștințelor pe care le cuprind pur și simplu nu se încadrează în nicio perioadă ce aparține consemnărilor istoriei convenționale. Deși oficialitățile consideră aceste hărți - ca și atâtea altele - ca fiind o enigmă ascunsă în umbra versiunii de istorie pe care sunt dispuse să ne-o prezinte, pentru orice minte lucidă și lipsită de prejudecăți este clar ca lumina zilei că pe Pământ au existat cândva civilizații foarte avansate, ale căror urme mai transpar încă până la noi.

Mașinăria de la Antikythera

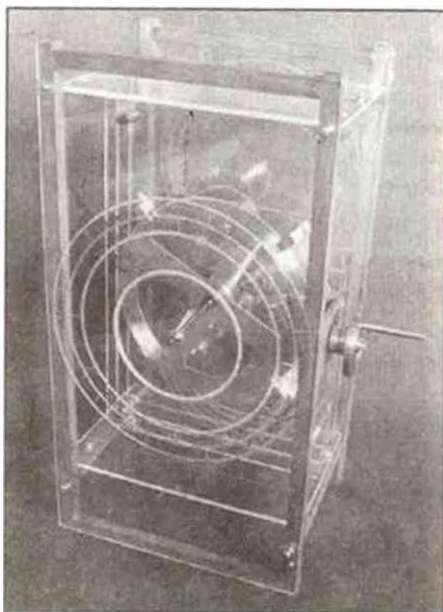

Un alt exemplu de realizare antică neverosimil de avansată față de cadrul istoric convențional poate fi găsit la Muzeul Național de Arheologie din Atena, unde există un mecanism cu o vechime de peste 2.000 de ani, numit „mașinăria de la Antikythera”. Așa cum explică cercetătorul american David Childress, acest mecanism a fost descoperit în anul 1900 de culegătorii de bureți pe fundul Mării Egee, în epava unui vas scufundat,

lângă o insulă numită Antikythera. Ceea ce au găsit ei era de fapt o cutie confecționată din aliaje metalice, a cărei destinație le-a fost de neînțeles. Această cutie a stat timp de 50 de ani la muzeul din Atena fără ca nimeni să înțeleagă ce reprezintă. Abia în 1950 ea a fost scanată cu raze X și s-a constatat astfel că se compune dintr-o placă de bronz gravată cu cercuri și inscripții astronomice pe care sunt fixate 20 de roți dințate foarte fine, interconectate, câteva ace mobile protejate prin tocuri de bronz pe care sunt gravate formule matematice, un mecanism selectiv diferențial, câteva plăcuțe gradate și o roată cu coroană dințată aflată în legătură cu un arbore cilindric plasat într-o latură a aparatului. Acesta este nici mai mult nici mai puțin decât un computer mecanic, ba chiar unul foarte sofisticat!

Acest aparat conține literalmente mai multe dispozitive și mecanisme interconectate decât un ceas elvețian modern.

Cadranele indică mișcările și pozițiile corecte ale Soarelui, Lunii și tuturor planetelor, chiar și pe cea a lui Pluto, care însă a fost descoperită de civilizația „modernă” abia în anul 1930. Din cercetările realizate rezultă că acest dispozitiv era destinat să aibă două utilizări. Prima era aceea de instrument astronomic și

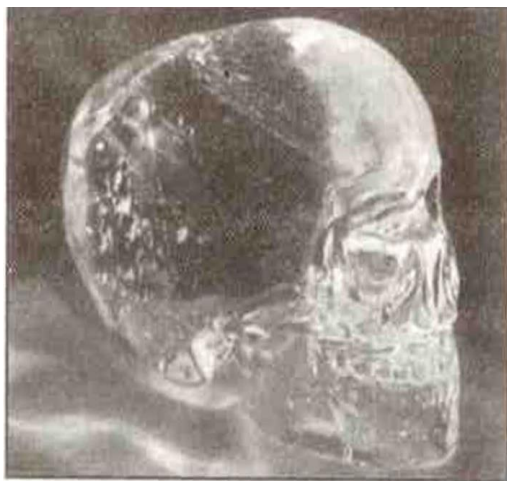

sistem de navigație pentru indicarea exactă a unei poziții geografice. A doua se pare că era aceea de realizare a unor complexe și eficiente predicții astrologice rezultate din alinierea planetelor. Conform științei actuale, în acea perioadă de dinaintea erei noastre nu doar grecii antici, dar nimeni în cultura pământească nu știa nici măcar faptul că Terra se rotește în jurul Soarelui și că Luna este satelitul său natural...

Când în 1950 arheologii au examinat pentru prima dată acest obiect, au spus că nu este posibil ca grecii antici să fi realizat un aparat atât de complex. Câțiva dintre ei au făcut chiar o analogie foarte sugestivă și plină de umor, spunând că această situație poate fi asemănată cu descoperirea unui avion cu reacție în mormântul lui Tutankamon.

Craniile de cristal

Un alt exemplu de realizare tehnică extraordinară îl reprezintă faimoasele cranii de cristal. Acestea au fost descoperite la începutul secolului trecut în America de Sud, în zone asociate cu tradiția Maya (Mexic și insulele Belize și Honduras). Cel mai faimos și misterios asemenea craniu de cristal are aproximativ 5 kilograme și este cunoscut sub numele de „craniul Mitchell Hedges”, după numele exploratorului britanic care afirmă că l-a descoperit între ruinele unui templu mayaș din Lubaantun (Belize), în anul 1924. Ceea ce este uimitor la aceste cranii de cristal este faptul că sunt realizate extrem de fidel după caracteristicile unui craniu uman, însă materialul din care

au fost sculptate este extrem de dur și dificil de prelucrat. În plus, aceste cranii au proprietăți de-a dreptul misterioase, după cum vom descrie în continuare. Întrebarea care apare este: „Cum au reușit mayașii de acum cel puțin 1.000 de ani să realizeze aceste adevărate capodopere

tehnice?”. Dincolo de teoriile și speculațiile care au fost lansate cu privire la proveniența acestor artefacte, cele mai concludente sunt faptele concrete, respectiv obiectele înseși, care au uluit oamenii de știință care le-au analizat.

Astfel, în anul 1970, craniul Mitchell Hedges a fost studiat la laboratoarele Hewlett-Packard din Santa Clara, California.

După efectuarea unor analize computerizate, conducătorul acestor studii, Frank Dorland, a apreciat că din punct de vedere științific și tehnic acesta este realizat la un grad de precizie „revoltător”, printr-o tehnică necunoscută astăzi, pe care nici cel mai talentat sculptor sau inginer din zilele noastre nu o poate egala.

Cercetătorii au descoperit că aceste cranii au fost realizate fiecare din câte o singură bucată de cristal, ce a fost șlefuit perpendicular pe axa naturală a acestuia. Este important să menționăm că toți sculptorii moderni evită să facă acest lucru pentru că ei știu că aceasta ar expune în mod aproape sigur cristalul respectiv la sfârșită. Aceasta este valabil chiar și în cazul folosirii tehnologiei ultramoderne de șlefuire și chiar a laserelor. Șeful Catedrei de cristalografie și mineralogie de la Universitatea din Pasadena, John Rowen, a explicat faptul că „Un cristal crește pe trei planuri diferite de-a lungul unor axe cristalografice. În funcție de unghiul în care se află aceste planuri se formează fețele pietrei. Dacă un cristal e prelucrat în sens invers axelor sale, materialul se sparge pur și simplu în bucăți foarte mici. Chiar și cu mijloacele tehnice existente astăzi, este extrem de dificil de realizat așa ceva.”

Cu o duritate de 7 pe scara Mohs, craniul Mitchell Hedges ar fi fost imposibil de curbat în lipsa uneltelor dure moderne făcute din diamant sau rubin, necunoscute însă pe vremea mayașilor. Specialiștii în prelucrarea cristalelor afirmă că felul în care au fost tăiate aceste obiecte este atipic și este aproape cu neputință ca ele să fi fost realizate de mâna unui om.

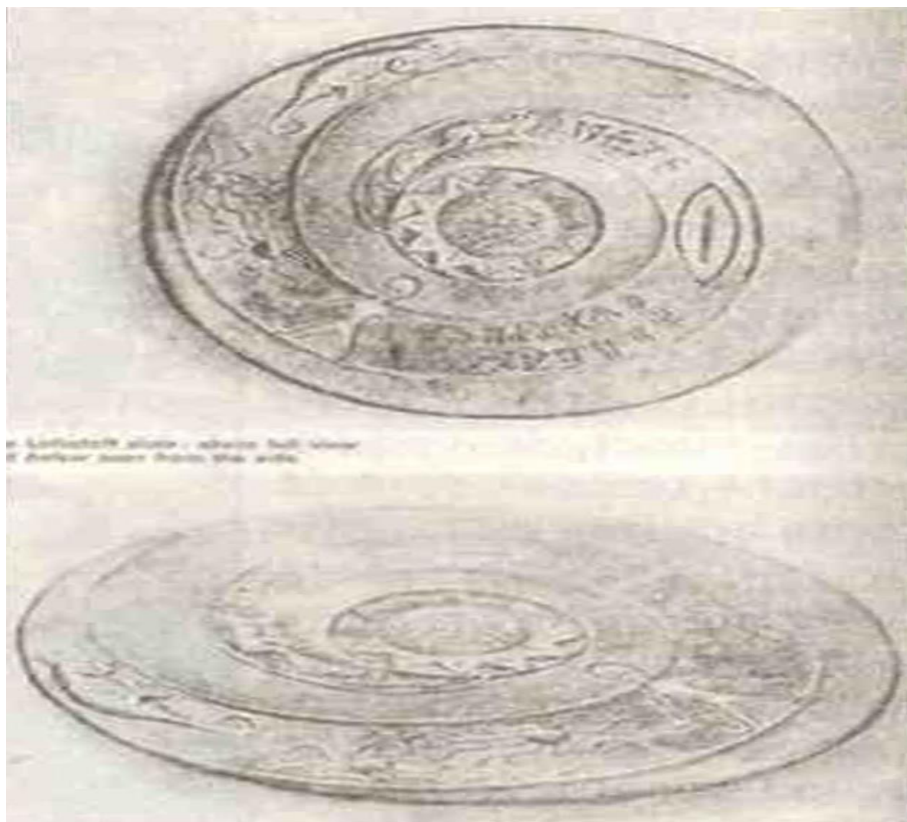
În plus, testele efectuate asupra suprafeței acestor cranii au evidențiat că nu există aproape niciun fel de urmă (fie ea și microscopică) de șlefuire și de asemenea faptul - complet neobișnuit - că temperatura craniului de

cristal rămâne neschimbată, indiferent de temperatura mediului ambiant.

S-a constatat că aceste cranii emană o senzație hipnotică atunci când sunt privite în orbite, emană o aură colorată, iar ocazional emană chiar și mirosuri sau sunete. Craniile au proprietăți optice uluitoare, lumina focalizându-se dinspre ceafă către orbite. Unui sculptor din ziua de azi i-ar fi imposibil să creeze acest efect în lipsa realizării prealabile a unui model 3D al sculpturii, pe care să-l urmeze apoi, la micrometru, în manoperă.

Tradiția Maya afirmă că aceste cranii de cristal au cea mai înaltă frecvență de vibrație posibilă pentru un obiect din planul fizic și că în timpurile străvechi au fost îngropate 13 cranii de cristal în locuri secrete din întreaga lume. Mayașii susțin că aceste cranii de cristal reprezintă de fapt un fel de memorii uriașe de informații esențiale pentru umanitate, care vor fi reactivate la momentul potrivit, în viitorul foarte apropiat, atunci când toate cele 13 cranii vor fi adunate la un loc, ceea ce va genera o transformare majoră a nivelului de conștiință în întreaga lume. Până acum se pare că au fost găsite șapte dintre ele. Este semnificativ să menționăm că reprezentanți din cadrul IBM au afirmat faptul că un asemenea cristal de cuarț - cum sunt acestea în formă de craniu - ar putea stoca milioane de gigabiți de informație, adică mai mult decât orice calculator modern.

Stranii discuri străvechi

Una dintre cele mai elocvente dovezi ale unui înalt nivel tehnologic ce a existat cândva pe Pământ o reprezintă existența triburilor Dropa și Ham. În anul 1938, un profesor universitar de arheologie din Beijing, pe nume Chi Pu Tei, a realizat împreună cu studenții săi o expediție într-una dintre cele mai neospitaliere zone din lume, situată la aproape de 650 km de cea mai apropiată așezare umană, în Munții Bayan Kara-Ula, la frontiera dintre China și Tibet. Scopul expediției era acela de a studia un sistem de peșteri interconectate despre care existau informații că ar fi fost sculptate artificial. În apropierea

acelor peșteri locuia o stranie populație compusă din două triburi, numite Dropa și respectiv Ham, având împreună aproximativ 3.000 de membri, dar care nu aveau caracteristicile niciunei alte populații din China sau Tibet.

În interiorul peșterilor a fost descoperit un șir ordonat de sute de morminte, ce conțineau schelete complet neobișnuite, ale unor ființe umanoide de aproximativ 1,30 metri înălțime, cu oase fragile, dar cu o capacitate craniană foarte mare, de cca 2.500 cm³. Utilizându-se metoda datării cu C14, vechimea acestor schelete a fost estimată la minim 12.000 de ani. Pe pereții peșterilor, având aceeași vechime, au fost descoperite anumite desene care indică Soarele, Luna, dar și câteva zeci de stele, între care erau trasate anumite linii punctiforme. Cea mai uimitoare descoperire a fost însă aceea a peste 700 de discuri de granit, având aproximativ 25 cm diametru și 6 cm grosime. Pe suprafața lor, discurile aveau gravate anumite șanțuri foarte fine, care descriau o spirală ce mergea de la centru către periferie. La o analiză mai atentă, folosind o lupă puternică, se putea constata că de fapt respectivele șanțuri erau șiruri de hieroglife ale unui limbaj complet necunoscut. O parte dintre discuri au fost date Uniunii Sovietice, iar restul au fost duse la Beijing pentru a fi analizate. În urma analizelor efectuate s-a constatat că discurile au o vechime de 11-12.000 de ani, iar materialul din care sunt făcute nu este o simplă piatră, ci un fel de material electromagnetic, având în compoziție 40% cobalt și 8% aluminiu. Puse în contact cu o sursă de energie electrică, ele intrau într-un ritm oscilatoriu surprinzător de mare. Chiar dacă lucrurile erau deja cu totul ieșite din comun, surpriza cea mai mare a venit abia după efortul laborios pe care un alt cercetător din Beijing, dr. Țum Um Nui, l-a depus pentru a traduce inscripțiile microscopice de pe discuri.

După o muncă de ani de zile, acea scriere misterioasă a fost descifrată și ea indica faptul că în urmă cu 12.000 de ani, o navă spațială de pe o planetă îndepărtată s-a prăbușit în acea zonă și nu a mai fost posibilă repararea ei. Ca urmare, ființele din spațiu au ajuns să conviețuiască cu oamenii locului. Aceasta este o ipoteză foarte plauzibilă, ce vine să explice caracteristicile stranii ale triburilor Dropa și Ham, care nu pot fi încadrate - după cum au remarcat investigațiile unor prestigioase reviste științifice (*Life*, *Science and Mechanics*, *Science et Vie*, *Arheologia*) - în nicio rasă umană terestră. Statura lor nu depășește 1,30 metri, sunt ființe fragile, cu orbitele foarte mari și o capacitate a cutiei craniene cu 100 cm³ mai mare decât media rasei *Homo sapiens*. Analizele sanguine au revelat faptul că sângele lor nu poate fi nici el încadrat în vreo grupă sanguină cunoscută.

Deși rezultatele acestor cercetări erau foarte clare, Academia de Preistorie din Beijing a interzis publicarea lor sub pretextul de a nu provoca un șoc în societate. Totul a fost trecut sub tăcere de către guvernul chinez, orice referiri sau probe materiale au dispărut pentru accesul public, iar astăzi nici măcar identitățile celor implicați direct în această descoperire nu mai pot fi verificate. În aceste condiții, acum - din punct de vedere oficial - se

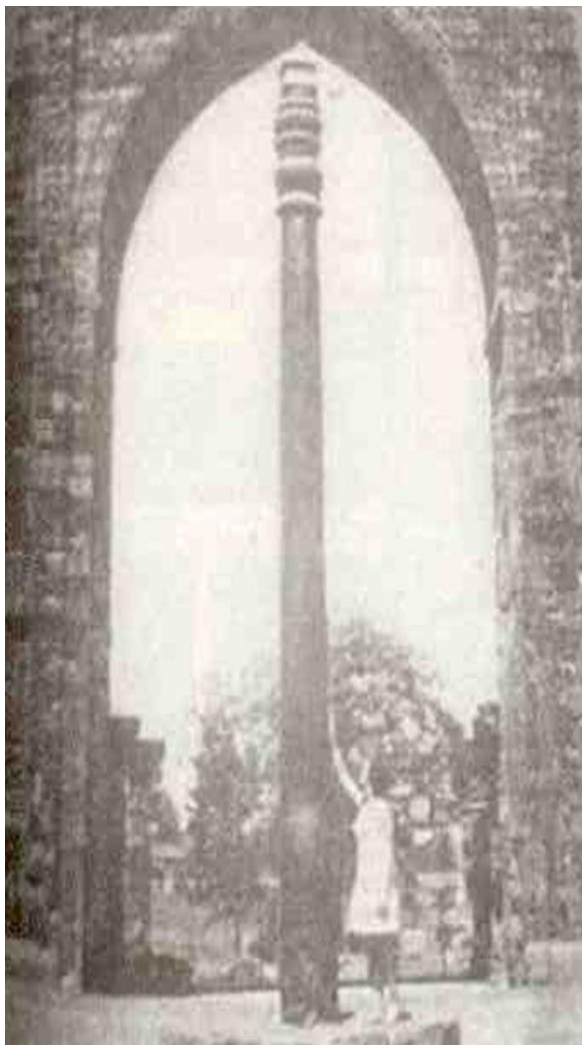
consideră că toate acestea nu au fost de fapt decât o simplă ficțiune.

În anul 1995 a mai apărut totuși o știre semnificativă și anume aceea că autoritățile chineze au confirmat descoperirea unui trib necunoscut din care făceau parte circa 120 de indivizi, în regiunea Sichuan la cateva sute de kilometri distanță de masivul Bayan Kara-Ula. Niciunul dintre membrii tribului nu depășea înălțimea de 1,15 metri. Accesul străinilor în zonă a fost însă complet interzis.

Chiar dacă rădăcinile concrete ale acestei descoperiri extraordinare au fost șterse, au rămas totuși mai multe fotografii ale discurilor, precum și mărturiile unor persoane care au avut contact cu aceste evenimente, totul fiind suficient de semnificativ atât pentru a indica autenticitatea faptelor descrise, cât și pentru a indica maniera în care în unele cazuri - din nefericire - autoritățile doresc să ascundă adevărul.

Stâlpul lui Ashoka

Stâlpul lui Ashoka se află în curtea unui templu din New Delhi (India), în fața unei porți monumentale în stil arab. Cu o vechime estimată la 1.600 de ani, acest stâlp are o înălțime de aproximativ șapte metri, (fiind înfipt 93 cm în pământ), un diametru de 42 cm la bază și 32 cm la vârf, iar greutatea sa este de 6 tone, după cum indică rezultatele măsurătorile publicate în revista *Inforespace* din Bruxelles. Stâlpul este turnat dintr-o singură forjă, ceea ce pentru dimensiunile sale foarte mari reprezintă deja un indiciu al unei metalurgii avansate.

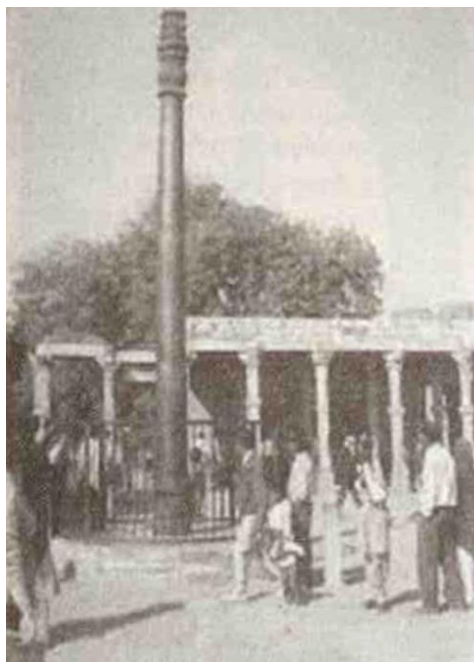
Ceea ce a făcut însă ca acest stâlp să devină faimos în întreaga lume este faptul că el nu a ruginit absolut deloc niciodată în ciuda influenței specifice a musonilor din acea regiune a Indiei. Acest stâlp de fier se menține intact

pentru că aliajul din care este realizat are o compoziție extrem de complexă, ce îl face să nu poată fi erodat nici măcar de poluarea acidă.

Publicistul francez Jaques Scornaux a prezentat un studiu metalurgic de specialitate, a cărui concluzie afirmă că: „Trebuie să ne explicăm inalterabilitatea acestui material numai printr-o puritate excepțională, a cărei realizare este inaccesibilă celei mai avansate tehnici pe care o avem astăzi.” Cu toate acestea, enigma stâlpului nu este încă nici pe departe rezolvată, întrucât analizele metalurgice au arătat că materialul stâlpului are totuși o eterogenitate neașteptat de mare: carbon 0,15 %, fosfor 0,18 %, siliciu, cupru, nichel în doze infime, dar și oxizi de fier, care ar fi putut - conform științei noastre - să conducă inevitabil la amplificarea reacțiilor de oxidare.

Cine și cum a construit acest stâlp de fier, într-un mod pe care tehnologia actuală nu îl poate reproduce? Am fi spus că indienii de acum 1600 de ani abia descoperiseră metalurgia... Conform anumitor analize realizate la Universitatea Hyderabad, precum și la Institutul Srimaharshi din India, se pare chiar că tradiției vedice nu-i era străină nanotehnologia!

Nevoiți să dea totuși o explicație convențională, oficialii spun că stâlpul a fost mereu uns cu ulei în urma repetatelor ritualuri, ceea ce l-ar fi ferit de rugină. Aceasta este însă o explicație absolut naivă, mai ales dacă avem în vedere faptul că stâlpul respectiv nu a fost nici integral și nici permanent acoperit cu ulei în cei peste 1600 de ani de când se află amplasat acolo, iar pe de altă parte, dispozitivele contemporane ce conțin fier și lucrează mereu în baie de ulei sunt departe de a se bucura de o asemenea fiabilitate. Interesant este că atât în India cât și în Nepal există încă numeroase alte obiecte de cult care au aceeași enigmatică proprietate de a nu oxida absolut deloc.

Deși exemplul Stâlpului lui Ashoka a fost poate ceva mai mult mediatizat, au fost descoperite însă - așa cum vom vedea în capitolul următor obiecte foarte complexe de metal ce sunt cu mult mai vechi și mai enigmatice decât acest stâlp, vechimea lor fiind estimată la sute de mii sau chiar milioane de ani, în perioade când conform istoriei oficiale, pe Pământ nu exista viață inteligentă, iar omul nici măcar nu apăruse.

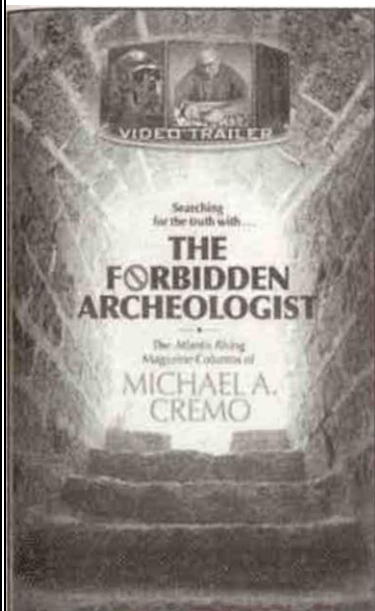
Capitolul IV

ENIGMATICE URME ÎN TIMP

În concepția oficială, specia *Homo sapiens*, din care facem și noi parte, s-a desprins prin evoluție naturală din rândul speciilor umanoide evaluate din maimuțe, acum aproximativ 200.000 de ani. Se consideră că omul primitiv ce a existat pe atunci a evoluat gradat către stadii tot mai avansate de civilizație, ajungând ca acum circa 10.000 de ani să realizeze primele forme de agricultură, să inventeze scrisul acum 6-7.000 de ani și să învețe să prelucreze câteva metale în urmă cu 5-6.000 de ani.

Însă, așa cum am văzut în capitolele anterioare, există argumente foarte serioase, susținute de probe materiale concrete, care indică faptul că pe planeta noastră au existat civilizații foarte avansate în perioade ce depășesc cu mult în vechime aceste repere oficiale ale istoriei. Vom continua expunerea unor asemenea artefacte. Acestea sunt însă atât de neobișnuite, încât au fost denumite ca „artefacte-anomalii” sau ca „Out Of Place Artefacts” (OOPARTS), adică obiecte ce au fost descoperite în afara locului (din timp și spațiu) unde se consideră că ar fi fost plauzibil să fie găsite. Unii savanți spun că ele pur și simplu „nu ar fi trebuit să existe” (în raport cu convențiile acceptate) întrucât datările lor indică o vechime de zeci de mii, de sute de mii, sau chiar de milioane de ani! Au fost descoperite sute de obiecte de acest gen, iar multe dintre ele au fost chiar foarte atent studiate și documentate.

Arheologia interzisă

Unul dintre cercetătorii care a investigat în mod minuțios acest domeniu este Michael Cremo - membru al Societății de Istorie a Științei din SUA și membru al Asociației Mondiale a Arheologilor, împreună cu dr. Richard Thompson (doctor în matematică), el este autorul cărții *Forbidden Archeology - The Hidden History of the Human Race* („Arheologia Interzisă - Istoria Ascunsă a Rasei Umane”), lucrare care a avut un imens succes internațional, fiind vândută în peste 200.000 de exemplare și tradusă în mai mult de 20 de limbi. Cartea

documentează o impresionantă bază de date ce evidențiază faptul că ființe asemănătoare nouă au existat pe Pământ încă de acum sute de milioane de ani!

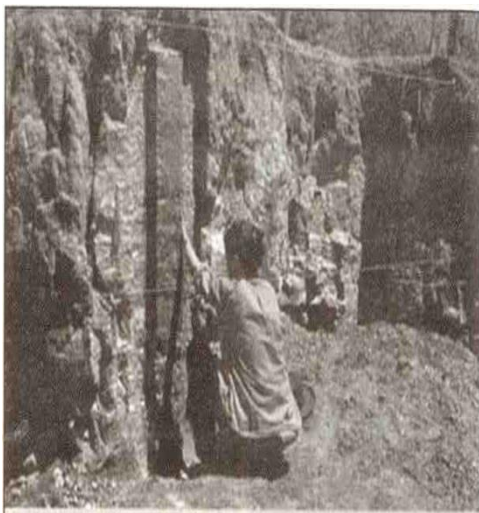

Cei doi autori susțin că istoria oficială este departe de a fi corectă și reală. Ei și-au prezentat rezultatele cercetărilor inclusiv în mai multe emisiuni de televiziune și radio, evidențiind astfel concluzia că în ultimii 150 de ani au fost sistematic blocate de către stabilimentul științific curent, multiple dovezi care răstoarnă în mod evident concepția oficial acceptată a istoriei. Așa cum era și de așteptat, aceste argumente au fost însă - și sunt în

continuare - considerate revoltătoare de către savanții ce susțin versiunea convențională a istoriei. De altfel este destul de cunoscut în mediul universitar faptul că a raporta asemenea lucruri aduce consecințe dezastruoase pentru o eventuală Carieră academică. Michael Cremo și Richard Thompson au avut totuși curajul să înfrunte această dogmă și au oferit o serie de argumente ce indică faptul că în lumea istoriei și arheologiei din zilele noastre operează un fel de „principiu de filtrare” a informațiilor, fiind selectate să ajungă publice doar acele date care nu contravin liniei teoriilor acceptate, într-unul dintre interviurile sale, Michael Cremo afirmă că la o analiză mai profundă putem constata că de fapt toate valorile noastre în viață derivă din răspunsurile pe care le dăm unor întrebări fundamentale, cum ar fi „Cine suntem?” și „De unde venim?”. El susține că este foarte important să înțelegem că adevărata origine a omului este de natură spirituală, fiecare dintre noi fiind în esență o conștiință pură, însă dacă oamenilor li s-ar spune public aceasta,

atunci ei nu ar mai fi dispuși să se înglobeze în materialism, așa cum o fac în zilele noastre. Există puternice interese financiare și politice - spune Michael Cremo ce urmăresc să țină oamenii preocupați doar de aspectele materiale, de producerea și consumul a cât mai multor produse, cetățenii devenind în felul acesta tot mai robotizați, spre beneficiul celor care manipulează aceste interese, adică guvernării, bancherii, industriașii și chiar unii membri ai stabilimentului științific, care vor cu toții ca lucrurile să rămână așa cum sunt acum.

După cum vom vedea în continuare, există și alți cercetători curajoși care au îndrăznit să spună adevărul, în ciuda dezaprobărilor și ridiculizărilor care au venit din partea mediului științific convențional.

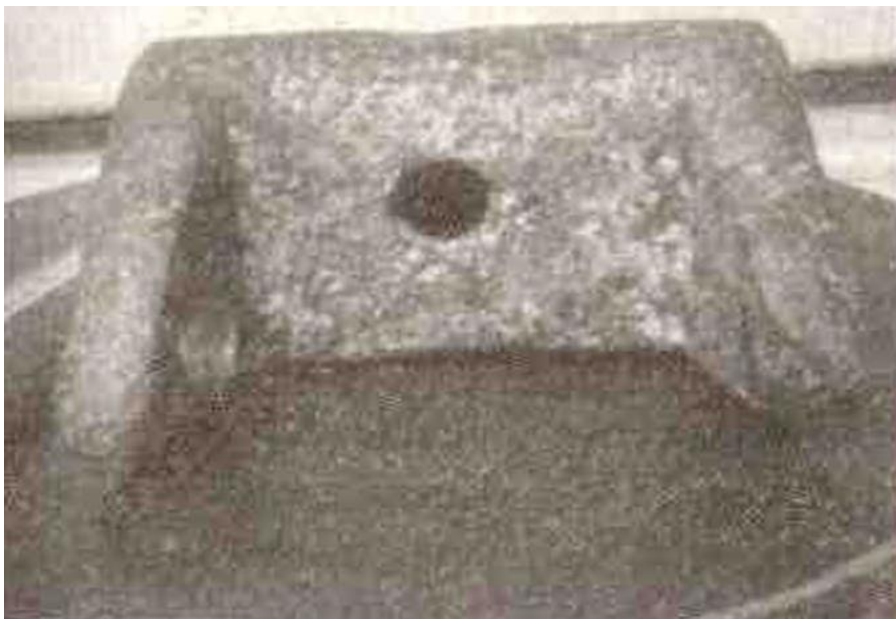
Cenzura științifică americană în anul 1966, câțiva arheologi au descoperit în Mexic, la Hueyatenco, o serie de unelte destul de complexe din piatră, ce păreau a fi extrem de vechi. Pentru a le data, a fost chemată o echipă de geologi americani din cadrul U.S. Geological Survey. Acești geologi au folosit patru metode diferite de datare,

foarte performante și anume: (1) datările cu uraniu, (2) datarea cu ajutorul urmelor de fisiune, (3) datarea prin hidratarea sticlei vulcanice și (4) studiul meteorizației mineralelor. După câțiva ani de cercetări, rezultatele au indicat că vechimea respectivelor artefacte era situată undeva între 250.000 și 350.000 de ani! Acest rezultat nu a fost însă găsit plauzibil de către unii savanți consacrați,

care au ridiculizat concluziile studiului geologic respectiv, pe motiv că în acea perioadă *Homo sapiens* nu avea cum să fi existat. Ca urmare, așa cum aflăm din investigațiile jurnalistului american Neil Steede, șeful Departamentului arheologic al guvernului mexican a dispus ca situl respectiv să fie închis, iar toate artefactele și materialele asociate să fie confiscate. U.S. Geological Survey a fost somată chiar prin secretarul de stat al SUA să modifice datarea. A fost astfel tăiat un zero din „coada” valorii datării inițiale și apoi s-a anunțat oficial că rezultatul final este de... 35.000 de ani. Știind că slujbele lor sunt în joc, niciunul dintre membrii echipei geologice nu a îndrăznit să se opună, cu excepția unei cercetătoare pe nume Virginia Steen-McIntyre. Aceasta avusese până în acel moment o reputație științifică internațională excelentă, cu perspective de afirmare dintre cele mai strălucite. Totuși, odată ce a luat decizia de a susține pe cont propriu versiunea inițială a datării, a fost gradat repudiată din mediul științific internațional, iar Cariera ei universitară a fost ruinată. Nimeni nu a mai dorit să o angajeze nici măcar ca geolog, ea ajungând în urma acestor situații să fie nevoită să lucreze o perioadă pe un post de simplu grădinar.

Acesta nu a fost însă un caz singular. Într-un mod similar s-au petrecut lucrurile și cu Tom Lee, un arheolog canadian ce a avut „ghinionul” să descopere un sit foarte vechi pe o insulă din Marile Lacuri; sau cu Dee Simpson care a găsit artefacte de 200.000 de ani în Deșertul Mojave din California; sau cu Louis Leakey, care a găsit și el unelte extrem de vechi în Africa; sau cu George Carter ce a găsit artefacte din perioade foarte îndepărtate în zona San Diego, SUA.

Călcâiul din Aiud

Asemenea descoperiri au avut loc și în România. Una dintre ele a fost făcută în anul 1973 de câțiva muncitori care lucrau la o Carieră de nisip de pe malul Mureșului, undeva lângă Aiud. Ei au găsit la un moment dat, la o adâncime de aproximativ 10 metri, trei bolovani de nisip pietrificat, pe care i-au spart. În unul dintre ei au descoperit un ciudat obiect de metal. A fost chemată la fața locului o echipă de investigație formată din specialiști, care după o operațiune de curățare au constatat că este vorba despre un obiect confecționat în principal din aluminiu, în greutate de 2,5 kg având dimensiunile de 20x12x7 cm. Pentru a determina compoziția exactă a obiectului, acesta a fost trimis la laboratorul Institutului Măgurele. Concluzia buletinului de analiză (buletinul nr. 380, proba NK-2, emisă de Centrul de cercetări și

proiectări pentru metale radioactive de pe platforma Măgurele) a fost aceea că respectiva piesă metalică este formată dintr-un aliaj având la bază aluminiul în proporție de 89%, împreună cu alte 11 metale. Aspectul uluitor constatat a fost însă acela că oxidul de aluminiu de pe suprafața obiectului era neobișnuit de gros, ceea ce indica faptul că acea piesă a stat foarte mult timp în pământ, metalul având în mod clar o structură îmbătrânită. Metalurgiștii au stabilit ca vechimea obiectului este de cel puțin 250.000 de ani! Uimiți de rezultate, cercetătorii români au trimis proba de lucru la un laborator din străinătate, la Lausanne, în Elveția, unde informația evidențiată la Măgurele a fost confirmată în totalitate. Detaliile obiectului sugerează faptul că piesa a făcut cândva parte dintr-un ansamblu funcțional și că a fost pierdută dintr-un motiv oarecare în albia de atunci a râului Mureș. Dar cine să fi deținut o asemenea tehnologie acum 250.000 de ani?! Oamenii de știință au fost mai mult decât șocați deoarece aluminiul în stare pură nu poate fi găsit în natură, iar tehnologia necesară obținerii unui grad atât de ridicat de puritate a fost disponibilă omenirii doar de la mijlocul secolului al XIX-lea. Aluminiul a fost descoperit în laborator abia în anul 1825 de către Oersted, iar producerea sa pe cale industrială a început tocmai în 1883. Este evident că în cei 90 de ani care au trecut din 1883 până în 1973 ar fi fost imposibil să se fi produs un strat de oxid de aluminiu atât de gros. Misterul nu a putut fi explicat în niciun fel și, în consecință, obiectul a fost încadrat la Muzeul Național de Istorie al Transilvaniei din Cluj, la secțiunea OOPART (*Out of Place Artifact* - artefact care nu se încadrează locului în care a fost descoperit).

În anii care au urmat, obiectul a rămas spre păstrare la Muzeul Național de Istorie din Cluj sub denumirea de „Călcâiul din Aiud”. În anul 2005 editorii unei reviste

având ca temă OZN-urile din România au găsit artefactul în depozitul muzeului și au făcut o oarecare vâlvă, publicând și câteva articole despre existența acestuia. În 2007 obiectul a fost vedeta unei expoziții ce a avut loc în cadrul Muzeului, dar... În mod straniu a fost retras după puțin timp de către conducerea de atunci a muzeului. Este semnificativ că aceeași conducere a refuzat apoi și cererea de prezentare a obiectului într-o expoziție din Germania, cerere făcută de renumitul autor și cercetător în paleoastronautică, Erich von Daniken. De atunci, oficial, nu se mai știe nimic despre „Călcâiul din Aiud”.

Descoperiri bulversante

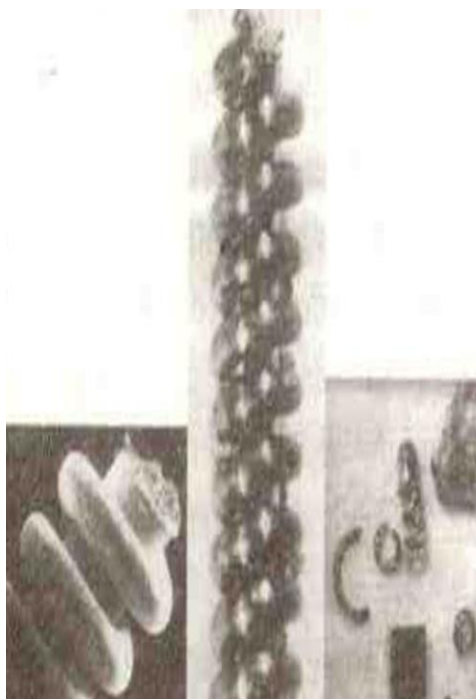
În iunie 1851, revista *Scientific American*, a retipărit un raport care a apărut pentru prima dată în ziarul local *Boston Transcript* despre un vas metalic, care a fost descoperit de câțiva mineri în Dorchester-Mass, SUA. Vaza a fost găsită în două părți, printre dărâmăturile rezultate în urma dinamitării unor roci sedimentare solide.

Lucrul ciudat însă, este faptul că această vază fusese

adânc încrustată în interiorul unei roci care provenea de la aproximativ 15 de metri adâncime. Acest aspect indică faptul că a fost acolo pentru un timp extrem de lung, estimat la 100.000 de ani. Vaza în formă de clopot măsoară 10 cm înălțime și 12 cm la bază și este alcătuită dintr-un aliaj de zinc și argint, în timp ce părțile laterale sunt decorate cu modele de flori, toate încrustate cu argint pur. Care civilizație

confeționa oare asemenea vase acum 100.000 de ani? Acest artefact a fost menționat în mai multe filme documentare, cărți de specialitate și conferințe, cum ar fi conferințele profesorului și cercetătorului american Doug Newton.

Mult mai recent, în anii 1991-1993, căutătorii de aur din zona râului Narada, situat în partea de est a munților Urali, în Rusia, au descoperit săpând la adâncimi cuprinse între 3 și 12 metri, o serie de artefacte foarte neobișnuite, în formă de spirală. Cele mai mari aveau dimensiunea de 3 cm, însă existau și unele mult mai mici. Până în prezent au mai fost descoperite alte asemenea mii de obiecte în apropierea râurilor Narada, Kozhim, și Balbanyu, precum și în

apropierea a două râuri mai mici, numite Vtvisty și Lapkhevozh. Obiectele-spirală sunt compuse din diferite metale: cele mai mari sunt din cupru, în timp ce cele mici și foarte mici sunt confecționate din tungsten și din molibden, care sunt metale rare și care au fost descoperite de știința modernă abia acum aproximativ 150 de ani. Aceste metale necesită de altfel tehnologii foarte avansate de prelucrare, având în vedere că au o greutate atomică mare, sunt foarte dense și au un punct de topire foarte ridicat (3.410°C tungstenul, respectiv 2650°C molibdenul).

Măsurători exacte (realizate cu microscopul electronic) au indicat în plus faptul că aceste minuscule obiecte au fost construite în acord cu „proporția phi” a secțiunii de aur. Spiralele misterioase au fost examinate și analizate la Academia Rusă de Știință din Moscova, la Sankt Petersburg, precum și la Institutul Helsinki din Finlanda.

Toate testele la care au fost supuse aceste obiecte indică faptul că vârsta lor este situată undeva între 20.000 și 320.000 de ani! Cine să le fi construit oare în acea perioadă, având în vedere că finețea prelucrării lor presupune cu siguranță nanotehnologii pe care știința actuală abia de curând a început să le pună la punct?

Uneori oamenii găsesc lucruri uimitoare chiar în propria lor curte. În 1936, un om pe nume Tom Kenny săpa un beci pe proprietatea sa de pe pantele vestice ale Munților Stâncoși, în Colorado, când lopata sa a lovit brusc o lespede de piatră, la o adâncime de aproximativ 3 metri. Tom Kenny a descoperit acolo un pavaj neted și nivelat realizat din plăci de gresie de 12 cm grosime, fixate cu mortar. Analiza mortarului a arătat că acesta este de o compoziție chimică diferită de orice lucru care poate fi găsit la nivel local. Oamenii de știință nu pot pricepe misterul pavajului și pot fi de acord doar cu faptul că vechimea acestuia este undeva între 20.000 și 80.000 de ani, ceea ce iese oricum din cadrul teoriei istorice oficial acceptate. Problema care sporește însă și mai mult misterul este că pavajul a fost găsit în același strat geologic în care este situat și Calul Miocen, care a fost o rudă foarte îndepărtată a calului de azi, având doar mărimea unui câine. Ei bine, acest căluț avea reputația de a cutreiera zona într-o perioadă situată aproximativ cu 30 de milioane de ani în urmă, ceea ce indică faptul că pavajul ar avea de fapt aceeași vechime! Acest pavaj mai există încă pe proprietatea lui Tom Kenny.

O altă descoperire extraordinară, foarte similară cu cea de mai sus, a fost făcută de câțiva muncitori ce săpau undeva în Blue Springs, Kentucky. La început, oamenii au descoperit oasele unui mastodont, la o adâncime de aproximativ 12 metri, însă după ce au săpat în continuare, la încă trei metri mai în adâncime au descoperit un pavaj de piatră, de origine necunoscută, care a fost construit din

lespezi de piatră mari, tăiate frumos, care seamănau cu un fel de drum. Cine ar fi putut avea însă un drum pavat prin Munții Stâncoși cu atât de mult timp în urmă încât acum acesta să se afle la 15 metri sub pământ, indicând astfel o vechime de cel puțin 100.000 de ani?

Zidul din Tennessee

Unul dintre cele mai convingătoare semne ce indică gradul avansat de civilizație este cuvântul scris. În primăvara anului 1891, un fermier numit J. H. Hooper examina o suprafață împădurită de pe proprietatea sa, situată în districtul Bradley, la 13 mile de Cleveland, Tennessee. O bizară piatră i-a atras atenția. La prima vedere părea să fie o piatră de mormânt. Dar săpând în jurul ei, el a descoperit curând că piatra respectivă era doar un vârf al unei structuri subterane prelungite în jos, în adâncime. Hooper a petrecut următoarele câteva săptămâni în încercarea de a dezgropa neobișnuita sa descoperire. El a scos la iveală un perete de aproximativ 300 metri lungime, în medie cam de 60 cm grosime și 2,5 m înălțime, cu numeroase proiecții - ca și prima - distanțate în partea de sus, la fiecare 9-10 metri. Structura continua în ambele direcții, dincolo de secțiunea expusă inițial, urmând muchia unei creste muntoase care se întinde de la nord de râul Hiawassee, Chattanooga, până către sud, la râul Tennessee.

Elementul senzațional care a fost însă atestat ulterior este acela că datarea geologică a acestui zid îl situează

aproape de începutul cuaternarului, având așadar cu mult peste un milion de ani vechime. Pe o întindere a peretelui, aproape de capătul dinspre nord al acestuia, pe o suprafață de 6 metri, Hooper a făcut fără îndoială cea mai importantă descoperire: un număr de blocuri de piatră aveau suprafețele acoperite cu hieroglife aparținând unui limbaj necunoscut, ușor ascuns sub suprafața exterioară. Literele erau dispuse în valuri, paralel și în linii diagonale și se împleteau cu imagini mici de animale ciudate, multe neidentificabile astăzi. Erau reprezentate și alte simboluri: ale soarelui, ale fazelor lunii, sau altele care se pare că aveau unele semnificații astronomice. Toate împreună, erau 872 caractere individuale, într-o formă oarecum asemănătoare cu scrierea chineză.

Totuși, în ciuda implicațiilor revoluționare ale descoperirii acestui zid, precum și a provocării pe care o reprezenta identificarea unei forme necunoscute de scriere, știrea a fost întâmpinată de către comunitatea științifică mai degrabă cu o copleșitoare apatie. A apărut doar un scurt articol în ziarul *Tennessee mystery*, articol ce a fost înregistrat și de Academia de Științe din New York (11:26-29). Articolul a fost scris de A. L. Rawson, care a analizat structura și scrierea originală și a publicat câteva copii pe care le-a făcut după unele dintre gravurile și imaginile prezente pe acel perete. Dar aceasta a fost tot; niciun alt studiu nu a mai fost realizat vreodată.

Artefacte fosile

Să mergem acum mai departe și să constatăm și existența unor alte descoperiri, cel puțin la fel de bizare. Aveți idee cam de cât timp este nevoie pentru ca un organism să fosilizeze? Savanții spun că procesul ia literalmente milioane de ani. De exemplu, au fost adeseori găsite fosile de trilobiți. Trilobiții au fost organisme marine primitive, asemănătoare cu crustaceele, care au

trăit în era paleozoică, mai exact în Cambrian și Devonian, adică acum circa 300-600 milioane de ani.

Fosilizarea este un fel de proces de pietrificare ce se produce fie prin încastrarea într-o rocă - ce a fost la origine doar un gen de nisip moale sau măr - a respectivului organism, fie prin impregnarea minerală ulterioară a acestuia. Ce spuneți însă de faptul că au fost descoperiți câțiva trilobiți încestrați în urme clare de pantofi? Ei bine, în iunie 1968, William J. Meister a despicat cu ciocanul o lespede de piatră de 5 centimetri grosime în Antelope Springs-Utah. Piatra a căzut deschizându-se „ca o carte”, dezvăluind o urmă de pantof imprimată în piatră, care avea însă într-o parte un trilobit. Acest artefact este extrem de neobișnuit, deoarece aici nu este vorba de o amprentă de picior în sol, ci o imprimare fosilizată de pantof! Cealaltă jumătate a planșeului de

piatră, la rândul său, a arătat un mulaj perfect al imprimării fosile din prima jumătate. Urma de pantof are aproximativ 26 cm lungime și 8 cm lățime, călcâiul este indentat ușor (ca cel al unui pantof modern) și pare să fi strivit un trilobit viu. Problema evidentă pe care o creează acest artefact este aceea că deși trilobiții au trăit cam între 300 și 600 de milioane de ani în urmă - perioadă în care, după câte știam noi, nu existau pe Pământ vietăți care să umble pe uscat - totuși aici avem o dovadă evidentă a faptului că o persoană care a purtat un pantof a strivit la vremea aceea un trilobit sub călcâi. Tocul imprimării fosilizate are vizibile chiar anumite cusături similare cu cele găsite pe un pantof de piele modern. Urmele de mai sus au fost examinate cu microscopul electronic, stabilindu-se clar că ele au fost presate la vremea respectivă în patul de nisip, care ulterior s-a pietrificat. Specialiștii au confirmat că aceste urme nu au fost scobite, ca în cazul unei eventuale contrafaceri. Ulterior în zonă au fost descoperite și alte urme similare.

În alte descoperiri ce au rămas total neexplicate, atât arheologii, cât și paleontologii sau chiar simplii amatori au găsit urme de dinozauri încrustate în piatră însă... alături de urme umane! Cel mai renumit sit de genul acesta este Paluxy, aflat în apropiere de Glen Rose (Texas). Aici, alături de urme vechi de aproape 100 de milioane de ani ale dinozaurilor, se regăsesc urme cât se poate de clare ale unui om. Controversele sunt cu atât mai aprinse cu cât, din datele pe care le știam, era considerat imposibil ca un om să fi trăit în perioada uriașelor reptile dinozauriene. Așa cum am mai menționat, conform istoriei oficiale, oamenii au apărut acum circa 200.000 de ani, în vreme ce ultimii dinozauri și-au dat sfârșitul în urmă cu aproape 65 de milioane de ani. Și totuși, cum se pot explica astfel de urme? Oamenii de știință nici nu vor să discute despre posibilitatea unei astfel de coexistențe

umano-dinozauriene. Decât să-și revizuiască teoriile, ei preferă să considere că totul este o farsă bine pusă la punct, și asta în ciuda faptului că urme identice au fost descoperite și în siturile de la Antelope Spring (Nevada) și Stinnet (Texas). De asemenea, la începutul anilor 1930 au fost găsite, imprimate în stâncile de lângă Berea (Kentucky), urme de pași de om. La unii pași se vedeau chiar urmele degetelor și ale călcâiului. Fără niciun dubiu însă, urmele au o vechime de 250 milioane de ani. O amprentă palmară a fost găsită într-un strat de piatră calcaroasă având circa 110 milioane ani, în localitatea Glen Rose (Texas).

Într-o altă descoperire uimitoare, un grup de lucrători într-o Carieră de calcar de lângă Londra (Anglia), a dat în 1786 peste un artefact extrem de neobișnuit, ce era plasat într-un pat de nisip subteran, la aproximativ 50 de metri sub nivelul solului. În stratul de nisip au găsit cioturi de piloni de piatră și fragmente de rocă pe jumătate lucrată, iar după ce au săpat ceva mai adânc, au descoperit mânere de lemn pietrificat, precum și bucăți ale unor unelte de mână ce fuseseră confecționate din lemn, dar care erau acum pietrificate. Nisipul în care a fost făcută

descoperi
rea se
afla sub
un strat
de calcar
care a
fost datat
la o
vechime
de cel
puțin 300
milioane
de ani.

Această descoperire senzațională este extrem de dificil de explicat de către arheologi deoarece deși exteriorul mânerului de lemn a fost împietrit, în interiorul acestuia s-a descoperit un conținut de cărbune poros. Nu există nicio modalitate științifică pentru a pune un astfel de lucru pe seama unui fals. Pentru a explica: procesul de pietrificare se produce atunci când lemnul sau alte obiecte organice sunt îngropate în nămol, iar când se petrece acest lucru, silicații impregnează acel material, care se dizolvă încet, înlocuind astfel oxigenul și hidrogenul care existaseră acolo. Cărbunele, pe de altă parte, este format din lemn carbonizat, care a fost în mare măsură comprimat sub tone de pământ. Cele două procese sunt complet diferite, dar în acest caz se pare că fiecare proces trebuie să fi avut loc practic simultan sau într-o succesiune extrem de scurtă. În ceea ce privește oamenii de știință, aceștia nu sunt în măsură să explice prin nicio teorie modernă cum s-ar fi putut obține lemn pietrificat care conține cărbune poros. Pe de altă parte însă, însăși existența unui asemenea artefact neagă orice posibilitate ca el să constituie un fals. Dar nu a fost găsit doar atât. De atunci au avut loc și alte descoperiri, mult mai recente, de unelte pietrificate.

Astfel, în iunie 1934 într-o mină de lignit din apropierea localității London (din Kimble County, Texas, SUA), a fost scos la lumină un ciocan de fier cu totul neobișnuit. Aflat la lucru, minerul Max Hahn a observat un obiect ciudat răsărind dintr-un perete.

Cum era încrustat într-o rocă, Hahn a tăiat bucata cu totul și a transportat-o acasă. Spărgând-o, a scos la iveală

un soi de ciocan de fier, lung de aproape 15 cm, nealterat de trecerea timpului. Familia Hahn decide să-l păstreze ca pe o curiozitate, dar după cinci decenii, îl vinde omului de știință Carl E. Baugh. Analiza efectuată de acesta în 1983

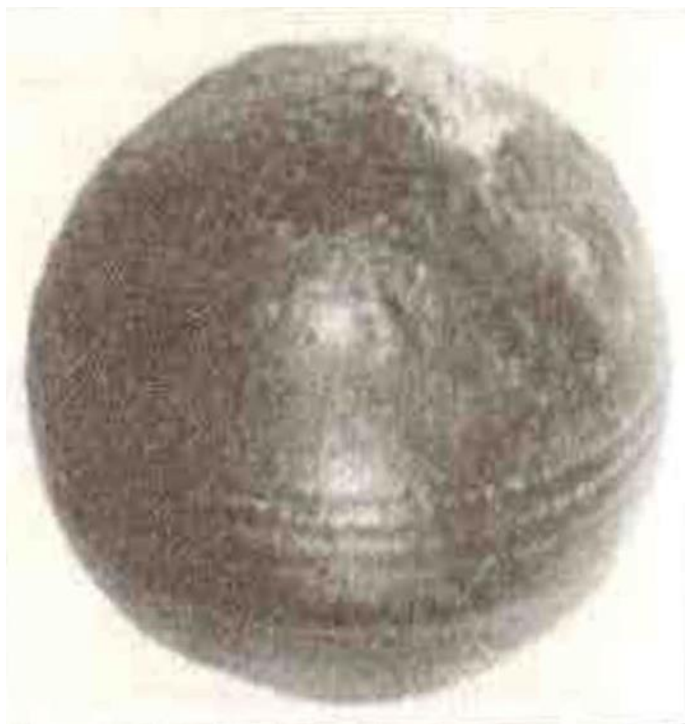

provoacă stupoare: roca formată în jurul ciocanului data din perioada geologică numită Ordovician, adică acum circa 500 de milioane de ani! Cercetări ulterioare au contestat această estimare, oprind „acul ceasului” la „doar” 150- 300 de milioane de ani în urmă, ceea ce depășește oricum cu mult vechimea de numai 6 milioane de ani a celor mai „bătrâne” fosile hominide cunoscute (cele de *Sahelanthropus tchadensis*). Așadar, cine putea să fi folosit fierul cu milioane bune de ani înaintea lui *Homo sapiens*? Nimeni nu poate da un răspuns, cum nu s-a putut explica nici de ce obiectul nu a oxidat deloc de la descoperirea sa și până astăzi. Geologul american Joe Cole a încercat să susțină că, de fapt, unealta a fost pierdută de un miner din sec. XIX, iar rocile care s-au dizolvat în timp, s-au întărit din nou în jurul obiectului, dând aparența unei vechimi uluitoare. Testele cu C 14 s-au dovedit neconcludente, întrucât lemnul ciocanului se transformase în cărbune. Însă analiza metalului, efectuată la Laboratoarele Batelle din Columbus-Ohio, a arătat o compoziție nemaîntâlnită: 96,6% fier, 2,6% dorină și 0,74%

sulf, combinație imposibil de realizat chiar și cu ajutorul tehnologiei moderne.

Iată acum o altă descoperire asemănătoare: în anul 1912, în mina Wilburton de lângă Oklahoma, doi angajați săpau cu lopata după cărbune pentru cuptoarele de la *Municipal Electric* din Oklahoma, când, spre surprinderea lor, o oală de fier a căzut dintr-o bucată mai mare de cărbune. Mai mulți experți au examinat ulterior oala de fier și au declarat că este autentică. Amprenta vasului se mai putea vedea încă cu claritate în bucățile de cărbune care l-au îmbrăcat. Potrivit unui geolog pe nume Robert O. Fay de la Institutul *Geological Survey Oklahoma*, minereul de cărbuni în care a fost găsit potul are aproximativ 300 de milioane ani vechime.

Într-o serie de descoperiri și mai bizare, care sunt

încă în curs de desfășurare în ultimii 60 de ani, au fost găsite de către un grup de mineri din Africa de Sud, sute de sfere metalice de origine necunoscută, unele destul de adânc în subteran. O parte dintre ele au trei caneluri perfect

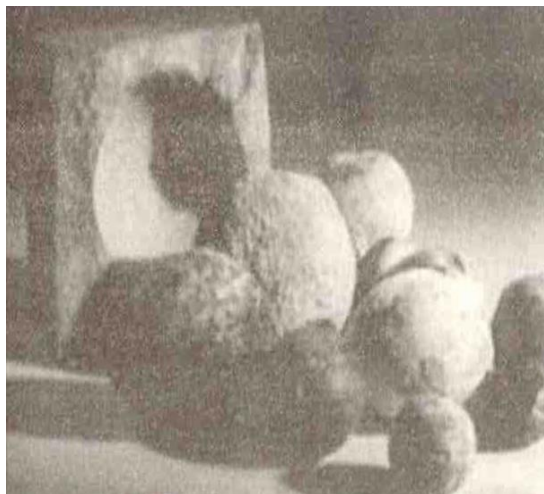
paralele în jurul liniei de circumferință. Sferele, care au circa 3-5 cm în diametru, par a fi de două tipuri: fie dintr-un metal solid albăstrui ce are pete albe pe el, fie sunt goale, cu un centru dintr-un fel de material spongios. Directorul muzeului din Klerksdorp, Africa de Sud, - unde au fost aduse multe dintre aceste sfere -, profesorul Marx Roelf le descrie astfel: „Sferele sunt un nr>ister total. Ele sunt indubitabil artificiale, totuși după istoria pe care o știm noi, la acea perioadă în care ele au ajuns încastrate în această rocă, pe Pământ nu exista încă viață inteligentă! Nu am mai văzut nimic de genul acesta vreodată.”

Domnul Roelf Marx a scris o scrisoare în data de 12 septembrie 1984, care conține mai multe informații cu privire la acele sfere, în această scrisoare el afirma: „Nu este nimic științific publicat despre sfere, dar faptele sunt următoarele: ele au fost găsite în pirofilit, în niște mine din apropierea orășelului Ottosdal. Acest pirofilit [A12Si4010 (OH),] este un mineral secundar destul de moale, cu un indice de duritate de doar 3 pe scara Mohs și a fost format prin sedimentare. Partea cea mai bizară este că acest strat de rocă din care au fost extrase sferele datează din

Precambrian,

vechimea lui fiind
estimată la
aproximativ 2.8
miliarde de ani!”

Cu toate acestea, ca și cum simpla existență a acestor sfere de metal nu ar fi fost suficientă, există încă și alte proprietăți uimitoare ale acestora, ce au captat atenția profesorului John

Hund din Pittsburgh, acum aproximativ cincisprezece ani. Într-o zi, în timp ce se juca cu unul dintre aceste obiecte pe suprafața plană a unei mese, domnul Hund a observat că sfera părea să fie deosebit de bine echilibrată, astfel că a decis să o testeze la Institutul *California Space* de la Universitatea din California, pentru a determina exact cât de bine echilibrată era ea de fapt. Rezultatele testelor au fost surprinzătoare: sfera era, de fapt, perfect și exact echilibrată.

Echilibrul sferei era, mai precis, atât de exact, încât acesta a depășit limitele oricărui criteriu tehnologic de măsură folosit la institutele spațiale - și aceștia sunt oamenii care fac giroscopae pentru NASA! John Hund îl citează pe un om de știință de la NASA, care a afirmat că ei nu au o tehnologie capabilă de o echilibrare atât de bună și că singurul mod în care probabil s-ar putea realiza așa ceva ar fi construirea unor asemenea sfere într-un spațiu cu gravitație zero. Pe de altă parte, deși au fost găsite în acel strat de pirofilit extrem de vechi, care este mai degrabă moale ca și consistență, sferile sunt foarte dure și nu pot fi zgâriate, nici măcar cu oțel. Având în vedere toate acestea, misterioasele sfere de metal au suscitat un deosebit interes din partea mai multor organizații și instituții. Astfel, au fost realizate investigații de către grupuri de cercetare din cadrul Universității din Florida, *The Society for Physic Advancement* (S.A), *Kokkolan Kaupunchi* (Finlanda), *Esotera* (Germania), *Geologisches Institut der Universiteit Pleicherwall* (Germania), *The Department of Philosophy UICC* (Chicago), *Danfoss* (Danemarca), *Illustreret Videnskab* (Copenhaga), *Louisiana Geological Survey*, *Gale Research Company* (Michigan), precum și din partea altor organizații din Canada, Elveția, Danemarca, Germania, Anglia, Statele Unite ale Americii, Norvegia, Franța și Botswana. Rezultatele acestor cercetări - cel puțin cele publicate -sunt însă foarte controversate,

mergând de la teoria că sferile *Marvin White* au fost aduse pe Pământ de către o civilizație extraterestră, până la aceea că nu este de fapt nimic neobișnuit la aceste obiecte, ele căpătând aceste proprietăți pe o cale absolut naturală, ceea ce - să recunoaștem -, este destul de neverosimil.

Concluzii

După cum am văzut din toate aceste exemple, tabloul realității care se prefigurează este total diferit de ceea ce eram obișnuiți să credem. Așa cum arăta profesorul Doug Newton: „Dacă ar fi vorba doar despre un singur obiect de acest gen, aceasta nu ar dovedi nimic. Dar este vorba despre o preponderență a evidențelor. Dacă ar fi existat doar un singur element, doar o singură urmă, doar un singur exemplu din ceea ce vă spun, ați putea afirma că poate este vorba despre o interpretare greșită sau poate un fals sau altceva. Dar sunt atât de multe asemenea exemple, iar noi întrezărim - ca să zic așa - abia vârful icebergului...”

Exemplele sunt atât de multe, din diferite categorii, încât aceasta conduce la anumite concluzii atât de radicale, încât desființează complet istoria convențional acceptată, ceea ce majoritatea oficialilor nu sunt dispuși să o facă. De aceea, aceste descoperiri sunt foarte rar menționate public și ca urmare, cei mai mulți dintre oameni nici măcar nu au auzit despre ele. Motivul este evident: dacă măcar unul singur dintre aceste artefacte ar fi acceptat oficial așa cum o indică datele descoperirii sale, atunci întregul eșafodaj al teoriilor actuale s-ar dărâma.

Dincolo de toate acestea, nu putem să nu remarcăm faptul că datările tuturor acestor artefacte neobișnuite pe care le-am adus în discuție aici sunt în perfectă concordanță cu vechile scrieri ale unor tradiții spirituale ale omenirii, - cum ar fi cele mayașe, vedice, sau sumeriene -, care afirmă la unison că pe Pământ au existat mai multe cicluri de civilizație, care au apărut, s-au dezvoltat și apoi au dispărut, încă de acum multe milioane de ani. Este de asemenea foarte plauzibil să luăm în considerare și ipoteza că Pământul a fost încă din timpuri imemorabile vizitat de ființe extraterestre, ce posedau un foarte avansat nivel tehnologic.

Capitolul V

INDICIILE CULTURILOR STRĂVECHI

Studiind culturile antice ale multor popoare de pe tot cuprinsul lumii, descoperim că în cadrul acestora există foarte des referiri la anumiți „zei” care au venit „din cer” și i-au învățat pe oameni agricultura, meșteșugurile, astronomia, arhitectura, matematica, medicina, dar și anumite repere spirituale fundamentale. Găsim de exemplu asemenea afirmații în texte antice din Sumer, India, Babilon, Egipt, Nepal, Tibet, Africa sau la popoarele pre- incașe. Oficial, aceste referiri sunt interpretate ca simple mituri alegorice, rod al imaginației primitive, cuprinse de misticism. Totuși, așa cum vom vedea în exemplele următoare, există multe elemente ce frapază prin corespondența lor extrem de realistă cu aspecte pe care le regăsim în cadrul civilizației noastre moderne și, uneori, chiar în date științifice deosebit de avansate.

Picturi rupestre și statuete neobișnuite

Indicii foarte sugestive în acest sens ne sunt oferite, de exemplu, de numeroasele picturi rupestre și statuete descoperite în mai toate zonele de pe glob. Picturile rupestre din paleoliticul superior (perioadă care a început acum 40.000 de ani) și apoi din neolitic, descoperite pe toate continentele, conțin reprezentări ale unor ființe umanoide

îmbrăcate în haine groase și purtând căști cu antene. Există astfel de reprezentări în peșterile din Italia, din SUA (în Canionul Saber din Utah), din Kimberly (Australia), sau din Algeria, Franța, Nepal dar și în multe alte țări.

În grotă Val de Camonica din Italia a fost descoperită o reprezentare picturală, care a devenit ulterior celebră, în care aparțin mod evident niște umanoizi îmbrăcați în combinezoane strânse pe corp și având capetele acoperite cu niște căști rotunde, cu antene.

Această pictură rupestră face parte dintr-o veritabilă galerie de gravuri rupestre, vechi de peste 12.000 de ani.

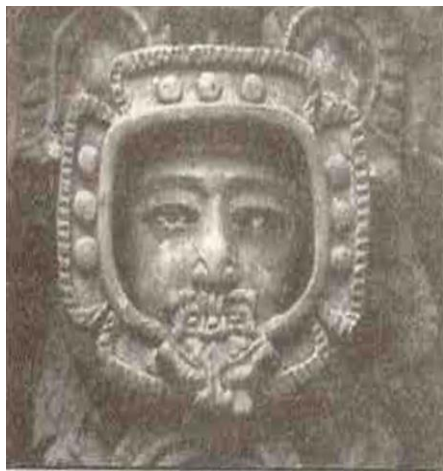
Într-o peșteră din Australia a fost descoperită o pictură, datată ca având 6-8.000 de ani vechime, în care sunt reprezentate trei ființe cu ochi mari și capete ciudate.

Într-o altă peșteră, în Jabbaren, din Munții Tassili din Algeria, s-a descoperit o pictură ce are 6 metri înălțime și care a fost datată ca având cca 8.000 de ani vechime.

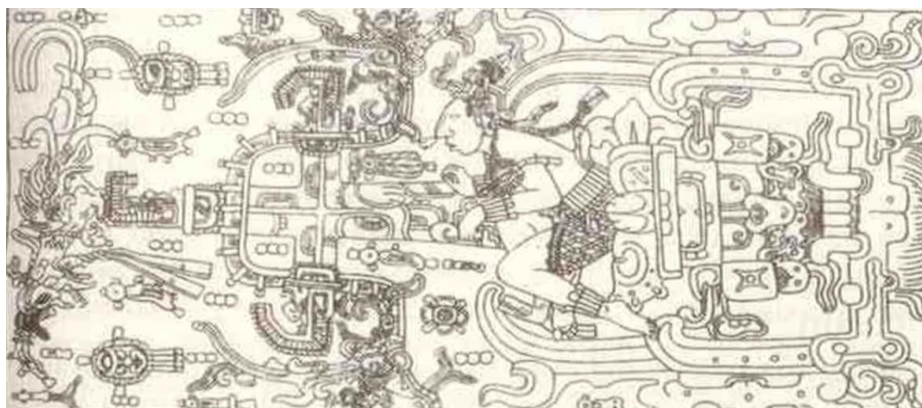
Putem observa reprezentarea unei ființe umanoide îmbrăcată foarte straniu, având ca un fel de cască pe cap, inele în jurul gâtului, sugerând un fel de costum asemănător cu cel al unui astronaut. Reprezentări similare au mai fost descoperite și în Sfar (tot din Munții Tassili), în peșterile din Cabro (Franța), precum și în alte locuri.

În Guatemala a fost descoperită o sculptură ce seamănă foarte mult, în detaliu, cu un astronaut modern. Are o cască pe cap, tuburi în dreptul gurii și alte dispozitive sofisticate în dreptul pieptului. Celebrele statuete „dogu” descoperite în munții provinciei japoneze Aomori au o vechime de 7-8 mii de ani. Înfățișează personaje îmbrăcate în costume ce au căști cu vizoare rotunde și alte dispozitive. Mai mult decât atât, există

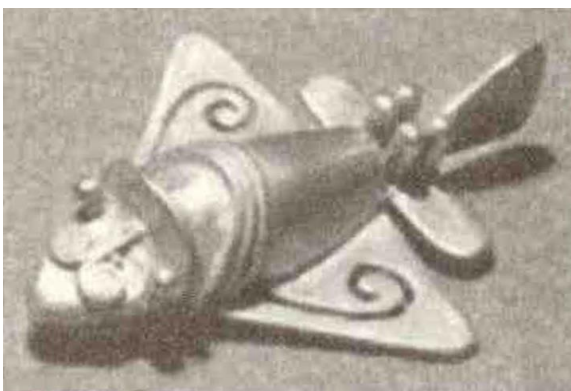

specialiști care au afirmat că detaliile acestor statuete nu puteau fi realizate și finisate cu ajutorul uneltelor din piatră, în așezarea mayașă Palenque se află faimosul templu al inscripțiilor și mormântul celui mai important rege mayaș pe nume Pacal, pe a cărui piatră funerară se află gravate toate cunoștințele fundamentale ale mayașilor. Pe această

piatră funerară, care are 7 tone, a fost descoperită în anul 1935 o bizară inscripție ce seamănă uimitor de mult cu un astronaut așezat într-o cabină spațială... Personajul reprezentat are un fel de mască pe nas, iar cu o mână acționează un buton. Cu cealaltă mână răsuțește un întrerupător. Călcâiul stâng este pe un fel de pedală, iar în exteriorul capsulei pare să fie reprezentată o flacără specifică emisiei unui motor foarte puternic...

Au fost identificate o multitudine de reprezentări sculpturale care seamănă atât de mult cu ceea ce cunoaștem despre aparatele de zbor din ziua de astăzi încât ne vine foarte greu să credem că acestea ar putea fi doar simple fantezii primitive. Asemenea exemple ar putea fi miniaturile antice găsite în Columbia, care au fuselaj, aripi fixe, stabilizatoare laterale și chiar ampenaj vertical, elemente care nu se găsesc în natură, dar

sunt caracteristice avioanelor moderne.

Ar fi naiv să considerăm că toate aceste reprezentări sculpturale și picturale sunt doar rodul imaginației oamenilor din antichitate. Detaliile semnificativ de precise sunt mult prea numeroase și ele de altfel se corelează perfect cu textele și inscripțiile multor culturi ale lumii, care vorbesc fără nici un'echivoc - după cum vom descrie în continuare - despre personaje foarte concrete, care au venit din „cer” și care le-au marcat în mod profund existența.

Tradiția Maya

Misterioasa civilizație mayașă a existat în zona cuprinsă între Mexic și America de Sud, în teritoriile care astăzi se numesc Belize, Honduras, Guatemala, El Salvador, Yucatan, Chiapas. Civilizația Maya a atins apogeul în perioada 300-900 d.Hr., continuând linia istorică a olmecilor și toltecilor și fiind urmată de azteci și de incași, care au stăpânit apoi teritoriile Americii până la venirea conchistadorilor spanioli. Civilizația maya a depășit însă cu mult ca nivel de realizare în foarte multe domenii atât civilizațiile anterioare, cât și pe cele ulterioare. Totuși, ca și în cazul civilizației antice egiptene, tradiția mayașă nu are consemnată vreo perioadă de evoluție, ci pur și simplu a „apărut” brusc. Din nefericire există acum doar foarte puține informații despre fosta civilizație mayașă datorită actelor complet iresponsabile de invazie, distrugere și vandalism comise începând cu anul 1519 de către conchistadorii spanioli asupra celor care au moștenit vestigiile mayașe, respectiv incașii și aztecii.

Este cunoscut faptul că Imperiul aztec era localizat pe teritoriul de azi al Mexicului, având capitala la Tenochtitlan. Ultimul împarat aztec a fost Montezuma II, care a urcat pe tron în anul 1502. În anul 1519, Montezuma îi primește cordial pe spaniolii conduși de Hernan Cortes, deoarece o profeție mai veche anunța revenirea zeului Quetzalcoatl de peste mări. Aztecii au crezut că spaniolii sunt trimișii Marelui Zeu. Spaniolii l-au luat prizonier pe Montezuma și au ucis apoi mii de nobili azteci. Ulterior, civilizația aztecă a fost în totalitate distrusă în aproximativ 10 ani.

Imperiul Inca a fost cel mai mare imperiu din America precolumbiană. S-a ridicat pe înălțimile din teritoriul ocupat în prezent de Ecuador, Peru, Bolivia, Argentina și Chile. În 1533, Atahualpa, ultimul împarat incaș a fost

omorât la ordinul conchistadorului Francisco Pizarro, marcându-se astfel începutul dominației spaniole.

Istoria și cultura mayașă fuseseră înregistrate pe anumite plăci de aur într-un mod foarte elaborat, care însă au fost furate de către spanioli și topite, în goana lor nebună după aur. Textele mayașe, scrise pe scoarță de copac, au fost arse, primul arhiepiscop al Mexicului având chiar renumele să fi ars în acea perioadă zeci de mii de texte mayașe. Spaniolii erau convinși că structurile megalitice pe care le-au găsit fuseseră, fara îndoială, construite de către demoni. Datorită acestei atitudini, în afara câtorva inscripții din temple, doar patru cărți mayașe au mai ajuns până la noi.

După cum am amintit într-un capitol anterior, civilizația mayașă a dispărut într-un mod inexplicabil în jurul anului 900 d. Hr., așadar cu mult înainte de venirea conchistadorilor. Trebuie menționat faptul că în cronicile respective nu sunt notate epidemii de mari proporții și nici războaie de anvergură, care să fi distrus întreaga populație. O ipoteză care merită luată în considerare este aceea furnizată de cercetătorul francez Jacques Bergier potrivit căreia mayașii ar fi cunoscut puncte de trecere spre interiorul Pământului sau chiar spre alte dimensiuni spațio-temporale.

Ceea ce a creat cel mai mult senzație în zilele noastre în ceea ce privește civilizația mayașilor provine din datele matematice și astronomice pe care acest popor misterios le obținea prin calculele sale. Se poate spune că mayașii au avut trei calendare principale: numărătoarea lungă sau „Tun”, calendarul civil „Haab” și calendarul ritualistic (divin) „Tzolkin”.

Cel mai cunoscut sistem calendaristic mayaș este numărătoarea lungă, „Tun”, care avea următoarele diviziuni:

1. 1 kin = o zi
2. 20 kin = 1 Unial (20 zile)
3. 18 Unial = 1 Tun (360 zile)
4. 20 Tun = 1Katun (7.200 zile)
5. 20 Katun = 1 Baktun (144.000 zile adică 394,25 ani)
6. 13 Baktun = 1 Mare Ciclu (1.872.000 zile adică 5.125,25 ani) Un Mare Ciclu era de asemenea cunoscut ca un „Soare”.

Mayașii măsurau timpul în cicluri de câte 5 Sori, ceea ce reprezenta o perioadă de 9.360.000 de zile, adică 25.627 ani. Calendarul mayaș coincide astfel în mod semnificativ cu perioada de revoluție a sistemului nostru solar în jurul Centrului Galactic. Celebrul calendar mayaș este un sistem de măsurare a timpului ce cuprinde o perioadă de mai multe cicluri, de câteva mii de ani fiecare. Ultimul mare ciclu mayaș calculat a început pe 13 august 3114 î.Hr. și s-a încheiat pe 21 decembrie 2012. Datele științifice au indicat faptul că exact în perioada anului 3113 î.Hr. a avut loc o inversare a câmpului magnetic al

Soarelui, care se pare că a generat răsturnarea axei planetei Venus. De altfel, planeta

Venus este singura din sistemul nostru solar care se rotește în sensul acelor de ceas. Conform estimărilor științifice actuale, după ce planeta Venus s-a răsturnat, s-au produs anumite fenomene în care polii ei

aveau concentrat foarte mult dioxid de carbon, ceea ce făcea ca razele Soarelui să fie puternic reflectate, planeta devenind astfel deosebit de vizibilă și de pe pământ, marcând astfel un eveniment de referință.

Poporul antic mayaș are particularitatea neașteptată de a fi descoperit funcțiile exponențiale în matematică, putând în felul acesta să calculeze numere foarte mari și să obțină rezultate absolut excepționale în domeniul astronomiei. Mayașii calculaseră încă de acum 2.000 de ani durata anului astronomic ca fiind de 365,242 zile. Calculatoarele electronice de la NASA au dat în 1980 rezultatul de 365,242198. Diferența este echivalentă cu

aproximativ o jumătate de secundă! De asemenea, mayașii au calculat anul venusian la valoarea de 584 zile. NASA a calculat această valoare ca fiind de 584,012 zile... Mai mult, mayașii au realizat calcule foarte precise prin care au putut prezice cu mult în avans datele eclipselor lunare care urmau să aibă loc de acum 2.000 de ani și până în perioada actuală! În plus, mayașii aveau cunoștințe exacte despre Calea Lactee și mișcarea planetelor. De exemplu, aveau un calendar pe care îl foloseau pentru a indica deplasarea și eclipsele planetei Venus, iar acest calendar a înregistrat - potrivit unor analize de ultimă oră efectuate de NASA - o eroare de doar câteva ore pentru o perioadă de 6.000 de ani. Cea mai interesantă realizare astronomică a mayașilor se referă la înțelegerea ciclului de modificare lentă a poziției axei de rotație a Pământului, numită în limbajul științific actual „precesie” și care durează aproape 26.000 de ani.

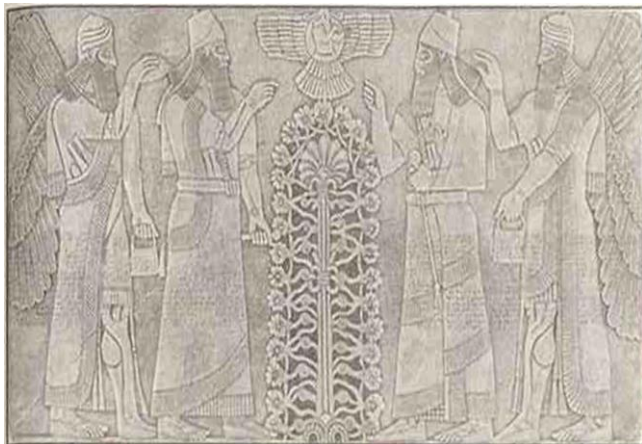
Studiind aceste realizări excepționale ale mayașilor, cercetătorul american Maxwell Igan scria într-un mod foarte sugestiv și elocvent în cartea sa *Earths Forbidden Secrets*: „Trebuie să recunoaștem că nu putem explica cum au reușit popoarele antice să calculeze cu o asemenea exactitate precesia echinocțiilor. Simpla cunoaștere a existenței precesiei necesită cunoștințe științifice foarte avansate. Să considerăm că unui punct vernal îi trebuie 72 de ani pentru a se deplasa cu un singur grad pe eliptică. Ați nota vreunul dintre dumneavoastră această modificare de un grad în locația unei stele pe timp de 72 de ani? Nu cred!”

Având în vedere gradul uluitor de precizie al acestor date deținute odinioară de poporul mayaș, trebuie să recunoaștem că afirmațiile din textele și legendele provenite din această tradiție conform cărora strămoșii mayașilor au fost îndrumați de „oameni-zei veniți din cer”, nu mai pot fi catalogate într-un mod superficial ca fiind

simple imaginații. Aceste afirmații pot fi, mai degrabă, luate în considerare ca fiind o referire foarte transparentă și plauzibilă la o civilizație foarte avansată și absolut reală cu care acest popor s-a aflat în contact în acea perioadă.

Tradiția sumeriană

Un alt text antic care a generat multiple controverse în lumea științifică datorită prezenței în cuprinsul său a unor indicii și informații impresionant de avansate, ce depășesc cu mult cadrul îngust în care istoricii convenționali vor să le integreze, este cel al tăblițelor sumeriene.

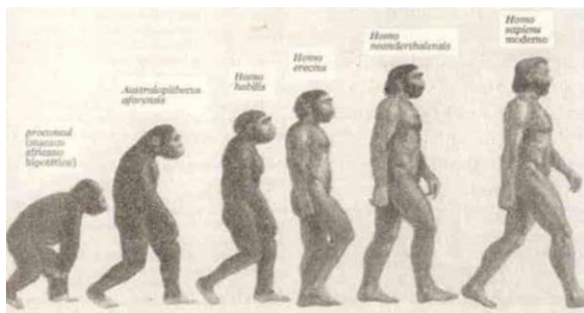

Aceste tăblițe din piatră au fost descoperite în anul 1840 în partea sudică a Irakului, în zona Golfului Persic, acolo unde a existat civilizația antică a Sumerului, care era cândva

cunoscută ca Mesopotamia. Se estimează că la origine au fost cam 50.000 asemenea tăblițe, însă au mai putut fi salvate doar aproximativ 5.000. Prin informațiile consemnate pe aceste tăblițe, sumerienii ne-au transmis o versiune uimitoare a istoriei străvechi a omenirii, surprinzător de bogată în detalii, ce include atât crearea Pământului, cât și a omului. Textele tăblițelor ne relatează despre războaiele atroce și devastatoare ce s-au desfășurat între diferite grupuri de „zei” pentru posesia și controlul resurselor Pământului, războaie care în cele din urmă au condus la distrugerea civilizației sumeriene.

Traducerea textelor a fost realizată în cea mai mare măsură de către savantul Zecharia Sitchin, un arheolog reputat care a cercetat siturile arheologice și textele sumeriene timp de câteva decenii. Cărțile sale sunt

inteligent prezentate, realizate pe baza unor cercetări meticuloase, conținând informații foarte valoroase și extrem de bine documentate. Un aspect foarte semnificativ referitor la opera lui Zecharia Sitchin este acela că deși aspectele prezentate de el încă de la prima sa carte, în 1975, au fost destul de controversate, nimeni nu a venit până acum cu un argument valid care să îi contrazică interpretările și concluziile desprinse din respectivele texte. Practic vorbind, nimeni nu a reușit să aducă argumente credibile împotriva faptului că evenimentele descrise de sumerieni ar fi plauzibile. Sitchin însuși a afirmat întotdeauna că povestirea creației prezentată în cărțile sale

expunere de evenimente, atunci argumentele lor trebuie adresate sumerienilor înșiși, nu lui. Sitchin spune că tot ceea ce a făcut a fost să ne prezinte o traducere cât mai exactă a respectivelor texte.

Conform traducerilor realizate de către Zecharia Sitchin, aceste texte spun că „zeii din cer” (numiți *anunaki*, cunoscuți și ca *nefilimî*) au coborât pe Pământ acum aproximativ 350.000 ani în zona actualului Irak. Acești *anunaki* aveau cam 4 - 5 metri înălțime și o durată a vieții de peste 10.000 de ani terestri, ceea ce i-a făcut ulterior pe oameni să îi considere nemuritori. Ei veneau de pe o planetă numită Nibiru, care se apropia ciclic de Pământ, la o perioadă ce a fost estimată la 3.600 de ani. Scopul venirii lor era acela de a extrage aur din zăcămintele de pe

„Cronicle Pământului” sau „A douăsprezecea planetă” nu îi aparține de fapt, ci este chiar relatarea sumerienilor, iar dacă cineva are vreo problemă cu această

Pământ, acest aur fiindu-le necesar pentru a salva atmosfera planetei lor. Conducătorul acestor *anunaki* se numea Enki, numit ulterior lahve, semnificație care ne oferă o cu totul altă perspectivă asupra textului biblic față de înțelegerea comună a lui Dumnezeu. Exploatăările se realizau în Africa de Sud, însă condițiile muncii erau foarte dificile. După 150.000 de ani de muncă, o parte din *anunaki* s-au revoltat și atunci s-a luat decizia creării unor muncitori prin realizarea unor transformări (termenul cel mai apropiat prin care putem înțelege aceasta ar fi acela de „mutații genetice”) asupra oamenilor primitivi care existau pe Pământ la vremea aceea și care în acel stadiu erau incapabili să înțeleagă și să execute muncile de care aveau nevoie *anunaki*. Folosind limbajul științific actual, putem spune că narațiunea sumeriană se referă la faptul că s-ar fi urmărit în acest scop crearea unor hibrizi între oamenii primitivi și *anunaki*, folosind material genetic de la ambele rase.

Pentru a putea aprecia dacă aceste informații au vreo șansă să fie plauzibile, este util să facem acum câteva observații. Conform antropologiei moderne, se consideră că saltul evolutiv de la *Homo erectus* la *Homo sapiens* s-a produs aproximativ în urmă cu 200.0 de ani. Acest salt este însă extrem de dificil de explicat - dacă nu chiar imposibil - prin mecanismele evolutive naturale, pentru că raportat la dinamica evolutivă anterioară, această trecere s-a produs foarte brusc, efectiv „sărindu-se” parcă peste mai multe milioane de ani de evoluție naturală. Pentru a avea o imagine de ansamblu, să menționăm că antropologia actuală plasează strămoșii omului în urmă cu 25 de milioane de ani. Trecerea la maimuțele primare se consideră că s-a produs acum 14 milioane de ani. Apoi, prima specie umanoidă a apărut în urmă cu 11 milioane de ani. După încă 9 milioane de ani au apărut australopitecii, deci acum 2 milioane de ani, care au

început să folosească unele unelte primitive din piatră. Apoi, conform fosilelor descoperite, *Homo erectus* și-a făcut apariția în urmă cu 1 milion de ani. Antropologii au identificat faptul că în perioada aproximativă cuprinsă între 230.000 și 29.000 de ani a existat omul de Neanderthal. Putem observa faptul că deși sunt aproximativ 2 milioane de ani între australopiteci și omul de Neanderthal, uneltele lor (mai exact un fel de pietre mai ascuțite) sunt practic identice, ceea ce indică o diferență evolutivă destul de mică. Și totuși, iată că brusc, acum 200.000 de ani, deci cumva contemporan cu omul de Neanderthal, apare (evoluând dintr-o dată din *Homo erectus*) *Homo sapiens*, care era în principiu identic cu noi din punct de vedere al aspectului și al înzestrării genetice. Acest salt uriaș este uimitor, cu atât mai mult cu cât era situat în Era Glaciară. Tocmai de aceea, ipoteza de creare a lui *Homo sapiens* prin mecanisme de mutații genetice, așa cum o indică scrierile sumeriene, este în mod evident extrem de plauzibilă. Dealtfel, puțini dintre antropologii convenționali s-au încumetat să prezinte această mare discontinuitate ce a existat în evoluția omului. În plus, dacă evoluția speciilor este un proces continuu - după cum susține Teoria lui Darwin - atunci ar fi trebuit să avem prezentă și „veriga lipsă”, care să existe în continuare pe Pământ, adică „oameni^-maimuță”. Totuși, se constată că această verigă lipsește cu desăvârșire, diferența dintre oamenii celor mai primitive triburi și maimuțele cele mai evolute fiind mult prea mare. Concluzia la care ajung astăzi din ce în ce mai mulți antropologi este aceea că saltul care a dus la apariția lui *Homo sapiens* nu a fost unul spontan, natural, ci unul indus în mod artificial.

Este interesant să menționăm că există anumite consemnări care spun că în drumul lor, civilizațiile străvechi care călătoreau printre stele realizau adeseori speciilor umanoide inferioare procedee ce pot fi asimilate cu mutațiile genetice, accelerându-le astfel evoluția cu milioane de ani, această practică fiind cunoscută ca „semnarea stelelor”. Se afirmă că încă din vremuri extrem de îndepărtate (cu mult înainte de apariția lui *Homo sapiens*), planeta noastră a fost vizitată de multe civilizații extraterestre, această planetă fiind văzută ca o veritabilă „stea roditoare”. De altfel, așa cum vom vedea și în continuare, au rămas unele texte străvechi conform cărora pe Pământ au existat în trecutul îndepărtat teribile războaie între diferite rase extraterestre, pe care oamenii i-au numit ulterior „zei”.

Este de asemenea semnificativ să notăm faptul că în mai multe zone de pe glob - cum ar fi în Africa de Sud, în America Centrală sau în America de Sud - au fost descoperite mine de extragere a aurului extrem de vechi, datând dintr-o perioadă situată acum 100.000 ani. Aceste

descoperiri au fost puse în evidență de Corporația minieră Anglo-Americană în anii '70, dar datorită contradicției evidente cu versiunea istorică oficială, ele sunt în general trecute sub tăcere. Totuși, acest fapt vine să confirme

și să explice în felul acesta răspândirea timpurie a lui *Homo sapiens* pe tot cuprinsul planetei.

Revenind acum la textele sumeriene, acestea afirmă că au fost realizate mai multe tentative de creare a unor

hibrizi între *anunaki* și oamenii primitivi, dar acești hibrizi nu se puteau reproduce. Crearea unei ființe capabilă de reproducere și care a avut chiar - din câte se pare - un nivel evolutiv mult mai ridicat decât au dorit inițial *anunaki*, a fost posibilă doar prin intervenția unei alte rase extraterestre, ce provenea din sistemul stelar al lui Sirius. Se menționează că aceste ființe de pe Sirius aveau o înfățișare ce poate fi asemănată ca fiind pe jumătate om și pe jumătate delfin.

Textele sumeriene spun că primul embrion a fost purtat chiar de zeița-soție a lui Enki, pe nume Ninki. Primul om creat a fost de sex masculin și a fost numit Adapa (Adam). Se menționează că îndrăgindu-l foarte mult, Enki a dorit chiar să îl adopte. La scurt timp după crearea lui Adapa a fost creată și o ființă umană de sex feminin, Eva, ce a fost creată pornind chiar de la o „coastă” a lui Adam, putând înțelege că de fapt este vorba despre folosirea materialului genetic al lui Adam.

Textele sumeriene mai menționează de asemenea că Enki folosea un fel de sceptru cu puteri miraculoase, numit „cheia vieții” sau „ank”, simbolizat ca un fel de cruce. Este interesant și totodată semnificativ că acest simbol a fost ulterior preluat de tradiția egipteană. Este de altfel important să remarcăm faptul că între scrierile antice sumeriene (mesopotamiene), vedice, egiptene și chiar grecești există asemănări frapante, ceea ce denotă ca

fiind foarte probabil faptul că la originea lor ele au descris exact aceleași evenimente.

Tăblițele sumeriene spun că mult mai târziu, după ce deja oamenii se înmulțiseră, Enki a mai avut un fiu, a cărei mamă a fost chiar o femeie muritoare, pe nume Ishtar. Ulterior Ishtar avea să fie cunoscută ca Inona sau zeița Isis. Descrierea sumeriană relatează că Ishtar era o femeie foarte frumuseasă și inteligentă, ce a intrat în grațiile lui Enki, care i-a dăruit și ei „cheia vieții”, transformând-o astfel în zeiță. Din rodul iubirii lor s-a născut apoi un fiu, pe care tradiția egipteană îl descrie cu numele Toth, iar în Biblie el este menționat ca Enoh. În Vechiul Testament din Biblie există o relatare semnificativă care spune că Enoh a fost luat în zbor de către două ființe, pe un „nor”, și dus în „cer”, unde l-a întâlnit pe „Domnul”, care l-a învățat multe taine pe care să le dea apoi oamenilor pe Pământ.

Conform „Cărții Egiptene a morților”, precum și a „Imnului către Ramses I”, Toth s-a născut pe o insulă mare înconjurată de ape. Această insulă s-a scufundat printr-un mare cataclism, însă înainte de aceasta Toth a condus o parte din populație pe teritoriul actualului Egipt, punând bazele civilizației care avea să se dezvolte acolo. Din această descriere se poate deduce că țărâmul care s-a scufundat era de fapt Atlantida.

Pentru a păstra peste milenii cunoașterea pe care o dețineau, oamenii care s-au salvat au construit anumite depozite secrete, care să adăpostească aceste cunoștințe și care să poată rezista cataclismelor naturale viitoare. În acest scop ei au construit atât anumite complexe megalitice, cât și anumite lăcașuri subterane, în aceste depozite ei au plasat atât unele texte esențiale, cât și dispozitive foarte avansate tehnologic.

Este important să amintim că există mai multe atestări ale unor vestigii ce au aparținut altor civilizații, mult mai avansate decât civilizația umană actuală. În

aceste atestări se spune că există de exemplu săli cu dispozitive ce pot activa holograme tridimensionale ce prezintă istoria sintetică a principalelor evenimente ce au avut loc pe Pământ în ultimele zeci de mii de ani. Există de asemenea mărturii despre existența unor cavități uriașe în interiorul anumitor munți. Un asemenea exemplu este Muntele Shasta din California de Nord (SUA), despre care există informații conform cărora acest munte adăpostește un mare oraș ce a aparținut civilizației lemuriene. În acest context, putem spune că nu este întâmplător că în acea zonă sunt semnalate adeseori OZN-uri ce survolează crestele muntelui.

Cealaltă civilizație care a ajutat la crearea omului, cea din sistemul stelei Sirius, a reprezentat o ghidare spirituală foarte înaltă, fiind cunoscută și considerată ulterior de mai multe tradiții ca fiind focarul spiritual originar din care toate tradițiile spirituale ale omenirii au izvorât. Acest focar spiritual originar a fost denumit inițial în tradiția sumeriană „Thula”, dar denumirea s-a păstrat în diverse forme cum ar fi „Tolan” sau „Astlan” în tradiția Maya.

Apare ca fiind evident faptul că aceste izvoare de informații au avut o puternică influență asupra versiunilor ulterioare ale consemnărilor istorice, putând înțelege într-un cu totul alt context chiar anumite pasaje biblice. Putem remarca, de asemenea, faptul că informațiile prezentate de străvechile scrieri sumeriene sunt deosebit de plauzibile nu doar în ceea ce privește Pământul și datele corelate cu istoria omenirii, ci chiar referitor la o serie întreagă de date științifice privind aspecte ale sistemului nostru solar.

Foarte obiectiv vorbind, din analiza informațiilor prezentate în textele sumeriene se desprinde în mod evident concluzia că sumerienii erau în posesia unor cunoștințe științifice și astronomice realmente avansate. De exemplu, prin astronomia modernă noi am descoperit planeta Uranus în anul 1781, planeta Neptun în 1846, iar Pluto în 1930. Abia de curând, în august 2005, savanții de la Institutul Tehnologic din Pasadena, California, au

confirmat în mod absolut existența unei a zecea planete în sistemul nostru solar. Detalii despre a zecea planetă se pot studia pe site-ul NASA la adresa: <http://www.nasa.gov/vision/universe/solarsystem/newplanet-072905.html>. Și totuși, sumerienii știau despre toate acestea acum 6.000 de ani! Mai mult decât atât, ei spuneau că în sistemul nostru solar nu sunt doar zece planete și nici măcar unsprezece, ci douăsprezece! în plus, sumerienii aveau date corecte despre dimensiunile relative ale planetelor, despre excentricitățile și mișcările lor rotaționale, precum și despre centura de asteroizi. Ei bine, dacă textele lor ar fi false, cum explicăm toate aceste cunoștințe atât de avansate?

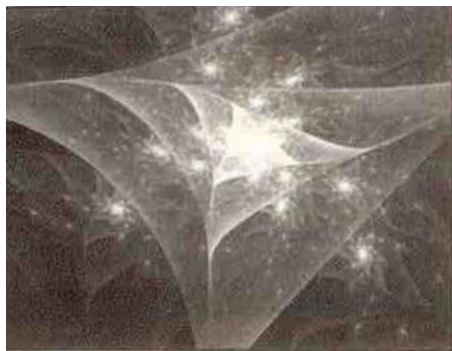
În legătură cu textele sumeriene este de asemenea semnificativ să remarcăm faptul că în conținutul lor se menționează că *anunaki* aveau o înălțime de 4-5 metri, iar asemenea schelete chiar au fost găsite în număr mare pe toată planeta în urma descoperirilor arheologice. Datorită cenzurii extrem de stricte ce este impusă adevăratei istorii a omenirii, aceste aspecte au rămas totuși până acum foarte secrete. Cu toate acestea, este cunoscut faptul că și România este împânzită de schelete de uriași. În anul 1926 celebrul arheolog român Vasile Pârvan a descoperit scheletele a aproape 80 de uriași de aproximativ 5 metri fiecare, îngropate într-o zonă situată undeva la 10 km sud-vest de București. Această descoperire extraordinară a fost însă trecută sub tăcere de către autorități, iar după numai un an, atât Vasile Pârvan cât și asistentul său mor în condiții cel puțin dubioase. La Cetățeni, în anul 2005, s-au mai găsit două schelete gigantice; sub mănăstirea Negru Vodă (Pantelimon, Lebăda) alte 20 de schelete; în anul 1985 la Scăieni (județul Buzău) încă două schelete, iar lista poate continua. În toate aceste cazuri autoritățile au impus să se păstreze tăcerea.

Un caz interesant s-a produs în anul 2009, în cadrul emisiunilor „Acces direct” de la Antena 1, în care prezentatorul Mădălin Ionescu a realizat o serie de reportaje pe tema „Uriași în Munții Bucegi”. În timpul uneia dintre aceste emisiuni a fost contactat telefonic de un personaj care l-a avertizat, pe un ton oficial, să înceteze cu dezvăluirile. Inițial totul părea doar o glumă, dar este semnificativ faptul că în scurt timp emisiunea s-a axat pe subiecte ce nu mai aveau nicio legătură cu subiectul inițial. În câteva luni, Mădălin Ionescu a căzut în dizgrația șefilor, fiind nevoit să-și schimbe locul de muncă.

Conexiuni cu Atlantida și Lemuria întrucât am făcut anterior referiri cu privire la civilizațiile din Atlantida și Lemuria, considerăm oportun să menționăm în acest

context și câteva dintre cele mai importante elemente ce pot fi întâlnite în culturile Antichității precum și în anumite scrieri esoterice cu privire la aceste două misterioase civilizații.

Cele mai cunoscute consemnări istorice despre Atlantida sunt scrierile lui Platon, Critias și Timeu, datate în jurul anului 380 Î.H. Există însă și alți istorici ai antichității care au făcut referiri la Atlantida, mult mai puțin consistente decât cele ale lui Platon și tocmai de aceea mai puțin cunoscute. Istoricul R. Cedric Leonard indică faptul că anticii Hellanicus și Herodot au amintit de Atlantida chiar cu 100 de ani înaintea lui Platon.

Sursa informațiilor lui Platon o reprezintă consemnările lui Solon, unul dintre cei șapte înțelepți ai Greciei antice (640-558 Î.Hr.). Solon, la rândul său, apelase la istoriografii greci și la arhivarii egipteni, ba chiar și la prelații zeiței Neith, făcându-și însemnări. Însemnările sale au rămas la Dropides, străbunicul lui Platon. Solon a aflat astfel că Atlantida era o „putere uriașă” de „o frumusețe ieșită din comun”, „venind dintr-o altă lume”, situată pe un mare teritoriu aflat în Oceanul Atlantic. Sistemul politic al Atlantidei era o monarhie ereditară, în care regii au devenit tirani de temut. Solon relatează că datorită unor conflicte interne teribile, acel teritoriu s-a scufundat complet.

Interessant este faptul că, aceeași tematică o regăsim la unele popoare din Asia, din America de Sud și din Africa. Așa cum arată istoricul R. Cedric Leonard, cu 4.000 de ani î.Hr., în „Cartea egipteană a morților” se afirmă că „Regele Toth guverna peste Insula din Vest, care a fost distrusă de

ape și i-a adus pe conducătorii supraviețuitori pe țărmurile Egiptului”.

În *Vishnu Purana*, cu 2.000 de ani î.Hr. există referiri la „Atala, Insula Albă din Oceanul Vestic”. În *Mahabharata*, în cartea *Karna Parva*, prin anul 600 î.H., se menționează că la capătul unui război care a durat zece ani „Atala și toți locuitorii ei s-au scufundat în Oceanul din Vest”. Este de asemenea semnificativ să constatăm că pe continentul american întâlnim multe locuri ale căror denumiri indică o foarte posibilă conexiune cu fosta civilizație din Atlantida, lată câteva dintre acestea: Atlân (în istmul Panama), Aztlân (în mitologia aztecă), Atitlan (în Guatemala), Mazatlan (în Sinaloa), Azatlan (în zona lacului Michigan), Aztalan (în statul Wisconsin), putând include aici și denumirea de „Oceanul Atlantic”, precum și numele orașului Atlanta, capitala statului Georgia.

Informații legate de Atlantida au fost obținute și pe o cale mai puțin obișnuită, cea a clarviziunii. Printre cele mai demne de luat în seamă informații de acest gen sunt cele oferite de Edgar Cayce, deoarece percepțiile acestui faimos medium s-au dovedit a fi fost uimitor de exacte în mii de alte cazuri care au putut fi verificate. Viziunile lui Edgar Cayce descriu Atlantida ca fiind o societate foarte avansată din punct de vedere tehnologic, care folosea aparate de zbor extrem de performante, energia laser, energia atomică, precum și puterea generată de anumite cristale uriașe. Cayce afirmă că fiecare cristal ar fi avut cel puțin 6 metri înălțime și că aceste cristale erau așezate în serii de câte trei, producând astfel un vortex de energii cosmice de mare putere, însă, această energie uriașă a ajuns să fie folosită în scopuri războinice, ceea ce a dus în final la distrugerea și scufundarea completă a continentului, aproximativ în jurul anului 10.500 î.Hr.

Un alt clarvăzător renumit, Rudolf Steiner, care a fost de asemenea unul dintre cei mai importanți exponenți ai

ocultismului din secolele XIX-XX, afirma că cei mai evoluți dintre atlanți erau grupați sub conducerea unui mare preot și erau supuși unei educații spirituale cu totul speciale, care le permitea cunoașterea deplină a tuturor misterelor și înțelegerea puterilor divine. Acesta ar fi grupul din care, conform teoriei sale, au coborât primii preoți-regi ai rasei arienilor.

În cartea sa, *The Ancient Secret of the Flower of Life*, inițiatul Drunvalo Melchizedek afirmă că teritoriul

Atlantidei s-a ridicat din ocean acum 60-70.000 de ani. În cadrul civilizației foarte avansate care s-a dezvoltat de-a lungul a zeci de mii de ani, pe nivelul cel mai înalt de evoluție spirituală s-au aflat așa- numitele „Ființe înălțate” sau „Maestri Iluminați”. De la un anumit moment, în Atlantida știința a început însă să fie înțeleasă într-un mod greșit, iar aceasta a condus la o schismă față de legile spirituale care, în cele din urmă, a provocat un cataclism nemaipomenit. Drunvalo Melchizedek spune că odată cu scufundarea Atlantidei s-a produs și un teribil accident al „alunecării dimensiunilor realității” și pătrunderea într-un

fel de stranie falie temporală, între două cuante de timp, fenomen care produce și în prezent puternice anomalii în zona pe care o numim „Triunghiul Bermudelor”.

În culturile mai multor popoare există de asemenea referiri la o civilizație mult mai veche decât Atlantida, și anume civilizația din Lemuria. Informațiile strict istorice despre Lemuria sunt însă practic inexistente, concepția oficială fiind aceea că existența Lemuriei nu este decât un mit. Dintre puținele referiri ale textelor antice care ar putea viza existența Lemuriei, menționăm scrierile sacre hinduse *Rig Veda* sau *Ramayana*, în care se spune că în vremuri extrem de îndepărtate exista în oceanul din estul Indiei un imens teritoriu. Acolo trăia un popor de adoratori ai Soarelui, care a fost distrus de un imens cataclism, iar teritoriul lor s-a scufundat în adâncurile apelor. O parte din cei care au supraviețuit au reușit să ajungă ulterior în India, ei fiind de fapt primii brahmani care au învățat poporul.

Același tip de relatare apare și în miturile creaționiste din textele *Popol Vuh* și *Codex Troana* ale civilizației Maya sau în legendele locuitorilor din Hawaii.

Realitatea civilizației lemuriene a fost susținută mai ales în anumite cercuri spirituale și inițiatice.

Rudolf Steiner afirma că există lucrări esoterice conform cărora Lemuria (sau continentul „Mu”) ar fi fost continentul-mamă, leagănul omenirii, asupra căruia s-a abătut însă o cruntă tragedie,

astfel că într-o singură noapte acesta s-ar fi scufundat.

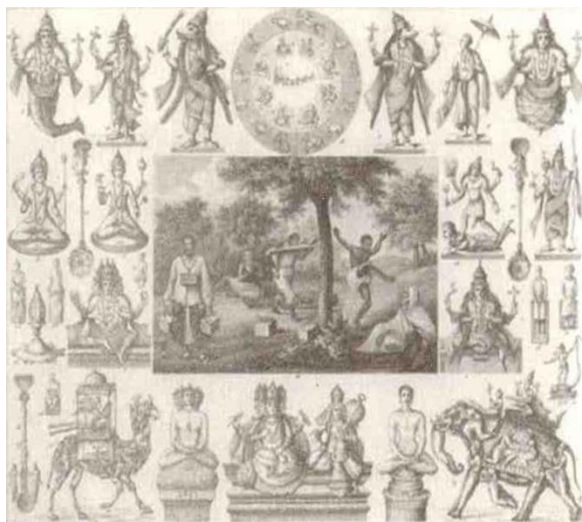
Renumita cercetătoare și exploratoare Helena Blavatski, fondatoarea Societății Teosofice, relatează că în peregrinările sale prin Tibet a găsit în mănăstirile sacre ale Tibetului la așa- numiții *mahatmas* (suflete mari, iluminate) un manuscris intitulat „Cartea Dzyan”. Despre acesta, înțelepții spuneau că este un vechi text din Atlantida în care se pomenea de evoluția umanității prin mai multe rase, între care lemurienii și atlantii. În cartea sa, „Doctrina Secretă”, apărută în anul 1888, Helena Blavatski susținea că nenumărate rase umane s-au succedat pe Terra înainte de cea pe care o cunoaștem și căreia îi aparținem.

Tradițiile vedică și tibetană într-un mod similar calendarelor Maya, în tradițiile vedică și tibetană există sisteme de măsurare a timpului deosebit de complexe, cu care au fost realizate de asemenea predicții impresionante. Aceste sisteme sunt axate pe cunoștințe deosebit de avansate despre ciclicitățile energetice naturale sau ciclicitățile cosmice care surprind peste măsură cunoașterea științifică actuală, care în multe cazuri abia dacă a descoperit recent noțiunile respective. Unele dintre cunoștințele sacre ale sistemului vedic al ritmurilor universale (*Svara Yoga*) sau ale sistemului tibetan al Roții Timpului (*Kalachakra*) sau ale tratatelor hinduse *Kanjur* și *Tanjur* sunt încă și în zilele noastre departe de a fi cunoscute și înțelese pe deplin.

Doi savanți de prestigiu, Michael Cremona și Michael Thompson, despre a căror lucrare, *Forbidden Archeology*, am menționat anterior, spuneau că au găsit o foarte importantă sursă de informații în textele sanscrite vedice numite „*Purana-e*”, care afirmă că au existat cicluri de civilizație pe Pământ încă de acum milioane de ani. Ca și tradiția Maya, tradițiile orientale afirmă că omenirea parcurge în mod ciclic anumite „vârste” ale evoluției și decăderii, forma de civilizație pe care o trăim în prezent

fiind doar una dintre nenumăratele care au existat înaintea acesteia. Acest model al vârstelor omenirii este în opinia mai multor cercetători cât se poate de plauzibil prin prisma unor descoperiri care indică faptul că planeta Pământ și întregul sistem solar traversează în mod ciclic zone ale spațiului cosmic ce au frecvențe de vibrație energetică net diferite. Un astfel de exemplu îl constituie chiar intrarea, în prezent, a planetei noastre în zona Centurii Fotonice pentru o perioadă estimată la mai multe mii de ani, ceea ce - conform anumitor parametri stabiliți, științific - va avea o influență netă de ridicare a frecvenței energetice de vibrație în întreaga lumea vie a Terrei, inclusiv în domeniul conștiinței umane. Cele patru vârste ciclice pe care tradiția vedică le consemnează sunt în ordinea descreșterii nivelului energetic și de conștiință, următoarele: *Satya Yuga* - vârsta de aur, *Dvapara Yuga* - vârsta de argint, *Treta Yuga* - vârsta de bronz și *Kali Yuga* - supranumită și vârsta de fier, a maximei decadente spirituale și a celui mai scăzut nivel energetic. Conform tradiției orientale, umanitatea se află în prezent exact la

trecerea de la *Kali Yuga* spre *Satya Yuga*, într-o etapă de profunde transformări și trezire spirituală. Durata unui ciclu complet al celor patru vârste este de aproximativ 26.000 de ani, fiind evidentă corelația cu durata unei revoluții complete a sistemului nostru

solar în jurul centrului galaxiei. Cronologia orientală consemnează de mii de ani faptul că aceste vârste sunt integrate la rândul lor în ciclicități cosmice din ce în ce mai mari, mergând până la perioadele ce descriu faptul că Universul însuși are în mod ciclic o perioadă în care realizează o mișcare de expansiune (emanație) și respectiv o perioadă de mișcare de contracție (resorbție), așa cum de altfel afirmă și teoria modernă a Big Bang-ului.

Studiind mai îndeaproape tradițiile orientale, mai mulți savanți prestigioși au fost uimiți de corespondențele extraordinare care există între această străveche cunoaștere și rezultatele științelor moderne de avangardă. De exemplu, Fritjof Capra, laureat al Premiului Nobel, arată în lucrarea sa „Taofizica” faptul că „Cea mai importantă caracteristică a viziunii spirituale orientale - aproape că am putea spune că este vorba despre esența ei - este conștiința Unității și interrelaționării dintre toate lucrurile și fenomenele, experiența că toate fenomenele lumii sunt manifestări ale unei Unități fundamentale. Toate lucrurile sunt văzute ca părți interdependente și inseparabile ale acestui Tot Cosmic, ca manifestări diferite ale aceleiași realități ultime. În mod analogic, teoria cuantică arată că nu putem descompune lumea în unități independente de existență. Pe măsură ce mergem în adâncimea materiei, natura ne arată că nu există cărămizi de bază, izolate, ci totul ne apare ca o rețea complicată de raporturi între diferitele părți ale întregului.” (Fritjof Capra, *The Tao of Physics*)

Conștiința Unității precum și conștientizarea reflectării holografice a acestei Unități în absolut toate nivelurile realității este omniprezentă în tradiția spirituală orientală. Acest caracter holografic al realității, certificat de descoperirile moderne ale fizicii cuantice, a fost exprimat sintetic de știința esoterică orientală prin principiul „Partea este în Tot, iar Totul este în Parte” Ca o aplicație a

acestui principiu esențial, este cunoscut de mii de ani în medicina orientală faptul că toate organele corpului se reflectă în mai multe moduri la nivelul fiecărui organ în parte. În presopunctură, de exemplu, se știe foarte exact faptul că printr-un gen special de masaj realizat asupra anumitor puncte situate la nivelul tălpilor, palmelor, lobilor urechilor etc, se poate stimula sau inhiba activitatea organelor corpului corespundente acelor puncte. Știința medicinei orientale, numită „Știința vieții” (*ayurveda*) se află în posesia unor taine deosebit de complexe și eficiente, pe care medicina așa-zis modernă, alopata, este încă extrem de departe de a le descoperi. Cunoașterea detaliată a unor realități subtile ce țin de meridianele și focarele energetice, de punctele de acupunctură, de puterile paranormale, precum și de multe alte aspecte care constituiau în trecut discipline riguroase, indică fără niciun dubiu că filonul din care provin toate acestea nu era doar unul subiectiv ori imaginar, ci unul extrem de concret, precis și având toate criteriile unei științe față de care știința actuală este în multe situații abia pe punctul de a o întrezări.

În tradiția antică tibetană, în special în sistemul *Kalachakra*, un loc cu totul aparte îl are sistemul de raportare la ceea ce se consideră a fi focarul spiritual fundamental al umanității sau tărâmul înțelepților, numit „Shambala” (Izvorul Fericirii Divine). Este semnificativ să aducem câteva precizări legate de acest subiect în contextul de față deoarece vechile texte tibetane și indiene spun despre acest popor de o vechime imemorială al înțelepților planetei că ar proveni la origine din anumiți „conducători celești coborâți din stele”. Cele mai vechi texte secrete tibetane, Kanjurși *Tanjur*, care au fost accesibile și traduse doar într-o măsură infimă față de volumul uriaș de informații pe care le conțin (numai *Kanjur* are peste 300 de volume), consemnează faptul că

în trecutul îndepărtat, „conducătorii celești” au venit pe Pământ, iar o parte dintre ei au rămas aici pentru a ghida omenirea de-a lungul timpului. Astfel, ei sunt cei care au imprimat într-un mod de cele mai multe ori nevăzut toate marile idei și curente benefice care au impulsionat omenirea și tot ei au acționat adeseori pentru menținerea echilibrului planetar. Există atestări care indică faptul că în perioadele (vârstele) ciclice marcate de un înalt nivel spiritual, Shambala a fost vizibilă în planul fizic, în timp ce în timpul vârstelor dominate de întunericul ignoranței, acest tărâm al înțelepților a putut fi accesibil doar în planul eteric, adică într-un plan paralel, situat la o frecvență de manifestare superioară realității fizice.

Ultima manifestare fizică a Shambala-ei a avut loc în Tibet, zonă în care tradiția cunoscută sub numele de Kalachakra (Roata Timpului) este axată și astăzi aproape în exclusivitate pe comuniunea spirituală cu lumea Shambala-ei. Atestările textelor străvechi ale tradiției Kalachakra afirmă că Shambala a devenit invizibilă odată cu începutul epocii Kali Yuga, acum aproximativ 6.000

de ani. În conformitate cu anumite profeții din epoca modernă și contemporană, în viitorul apropiat următoarea proiecție în planul fizic a tărâmului divin al Shambala- ei va fi în România.

De altfel în aproape toate tradițiile spirituale ale umanității există indicii și mărturii concordante despre existența unui tărâm sfânt privit ca fiind centrul spiritual suprem al lumii. Hindușii îi spun „Ariavarșa” sau „Paradesha”, budiștii îl numesc „Shambala”, chinezii „Xi

Pien", rușii îl cunosc ca „Belovodie" sau „Janaidar", vechii evrei ca „Salem", „Grădina Edenului" sau „Pământul Făgăduinței", tradiția dacică îl consemnează ca „Insula Albă", „Ostrovul Preafericiților", iar literatura esoterică sub numele de „Shangri-La", „Agartha", „Tărâmul zeilor" etc.

Marele esoterist francez Rene Guenon afirma despre Shambala că aceasta este ca un fel de „Arcă a lui Noe", întrucât deține permanent germenul reînfloririi vieții.

În zonele de proiecție ale Shambala-ei pe Pământ există anumite pasaje speciale secrete destinate comunicării directe între cele două lumi. Existența acestui

tărâm misterios este strâns legată de numeroasele referiri și relatări ce au fost înregistrate de-a lungul timpului cu privire la civilizația foarte avansată care există în cavitatea interioară locuibilă a Pământului, a cărei existență

este de asemenea un secret extrem de strict păzit de către „elita" mondială a puterii din umbră. Faptul că această cavitate interioară a Pământului este reală este pus cu claritate în evidență și de fotografiile recente realizate din satelit ale deschiderilor de la poli, care lasă să se întrevadă uriașele intrări. Atât guvernul american, cât și anumite detașamente secrete ale celui de-al treilea Reich au cunoscut foarte bine faptul că acest tărâm există și au inițiat chiar campanii militare pentru cucerirea acestuia. Prin nivelul spiritual și tehnologic pe care îl posedă, se pare însă că populația din interiorul Pământului permite accesul doar grupurilor sau persoanelor al căror nivel de conștiință a ajuns la un grad suficient de maturitate, care au depășit nivelul afirmării de sine prin intermediul războaielor de cotropire.

Revenind acum la textele orientale, se poate constata că un alt aspect surprinzător pe care îl întâlnim sunt numeroasele referiri la anumite tehnologii foarte concrete și deosebit de avansate. Există asemenea texte indiene ce conțin uimitoare povestiri despre vehicule metalice zburătoare (*vimana*), capabile de performanțe extraordinare. Deși la prima vedere aceste descrieri ar putea părea simple figuri de stil integrate în contextul epicii indiene, este greu ca la o privire mai atentă să nu remarcăm aspecte care par să fie mult mai mult decât atât. În *Bhagavad Purana*, un text scris în limba sanscrită și vechi de peste 5.000 de ani, în *Samarangana Sutra Dhara*, sau în texte celebre precum *Rig Veda* sau *Ramayana* și mai ales în *Vimanika Shashtra* găsim descrieri detaliate despre avantajele și dezavantajele diferitelor tipuri de aparate zburătoare (*vimana*), despre modul lor de deplasare ce se realiza uneori direct vertical sau prin mișcări în zig-zag, „ca de fluture” sau despre capacitățile distructive ale *vimana*-elor în situații de luptă. Există texte în care se spune că asemenea *vimana*-e, cu o lungime de aproximativ 30 de metri și înălțime de 7 metri, puteau să producă raze de lumină care pur și simplu dezintegrau țintele asupra cărora se focalizau. Celebra epopee hindusă *Mahabharata*, a cărei vechime este apreciată la peste 7 mii de ani, conține povestiri despre imperiul antic al lui Rama, care se spune că a existat acum peste 12.000 de ani. „Cartea a opta” cuprinde următorul fragment ce descrie veritabile războaie aeriene, soldate cu distrugerea a orașe întregi: „De la bordul unei puternice *vimana*, aflată la o mare înălțime, Gurkha a aruncat un singur proiectil asupra cetății dușmanilor, apoi un fum strălucitor de zece mii de ori mai luminos decât Soarele s-a ridicat având o incandescență insuportabilă. Apa clocotea, animalele mureau, iar dușmanii erau secerăți. Pârjolul cuprindea arborii care se prăvăleau în șir ca într-o pădure cuprinsă

de flăcări. Cadavrele celor căzuți se chirciseră într-atât din cauza căldurii, încât nici nu mai arătau a oameni. Niciodată până atunci nu se văzuse și nu se auzise de o armă atât de înspăimântătoare.” Este destul de ușor să remarcăm aici o posibilă asemănare cu descrierea unei explozii atomice...

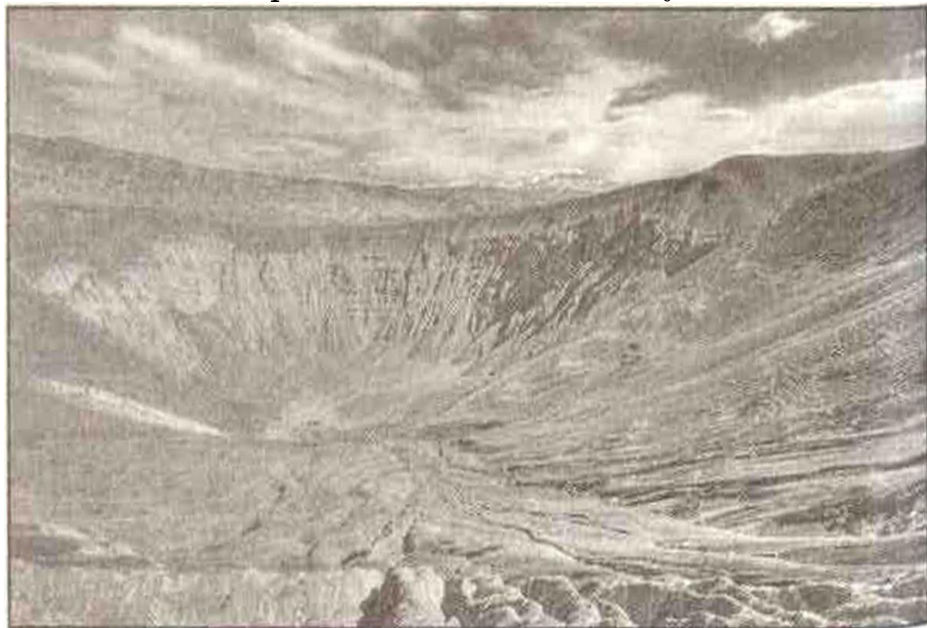
Descrieri antice ale unor explozii atomice?

Atât în India cât și în multe alte teritorii au fost descoperite urme evidente de radioactivitate. În Deșertul Sin, situat la frontiera dintre India și Pakistan, când la sfârșitul anilor 1940 arheologii britanici, indieni și pakistanezi au început excavațiile în străvechile orașe Mohenjo-Daro, Harrapa și Kot-Diji, au fost descoperite roci topite (vitificate), asemănătoare sticlei, pe o arie de aproximativ 45 de metri. Analizele au demonstrat că aceste roci topite (numite tectite) au suferit cu mii de ani în urmă puternice bombardamente atomice la temperaturi extrem de înalte de 5-6.000 grade Celsius...

La Mohenjo-Daro a fost descoperit și un strat gros de sticlă verde, rezultat al topirii lutului la o temperatură extrem de înaltă. Este util să menționăm faptul că atunci când prima bombă atomică „modernă” a explodat în New Mexico, datorită căldurii extraordinare, nisipul deșertului s-a transformat în sticlă verde. Și în alte zone din India au fost descoperite indicii care atestă existența în vremuri foarte îndepărtate a «unor explozii de mare magnitudine. Un astfel de exemplu îl constituie o zonă situată între Gange și Munții Rajmahal, unde există încă rămășițele unei așezări ce prezintă dezolanta imagine a unor case având pereții și fundațiile unite în conglomerate vitificate. Într-o altă zonă, la aproximativ 10 km de Jodhpur, se înregistrau numeroase cazuri de cancer, avorturi spontane și nașteri de copii cu malformații. Cauza pe care au evidențiat-o cercetările era un nivel de radioactivitate atât

de ridicat, încât autoritățile au fost nevoite să interzică accesul în zonă.

În anul 1968, conform revistei *Life Shandiar*, în Irak (fostul Sumer) s-a descoperit un schelet de copil cu o vechime de cca 45 de mii de ani care prezenta indicii clare de iradiere radioactivă cu izotopi de plumb și cobalt. În Liban au fost descoperite tectite vechi de mii de ani ce emiteau încă izotopi radioactivi de aluminiu. Au fost de asemenea descoperite ruine vitrificate și radioactive în

Australia, Franța, Turcia, India, Chile, Africa de Sud, Iran și Irak.

Un alt exemplu îl constituie renumita *Death Valley* din California (SUA), unde încă mai există ruinele unui oraș străvechi, care pare să fi fost distrus de o catastrofă teribilă. Clădirile de piatră par să fi fost dărâmate de un suflu extrem de puternic, nisipul s-a vitrificat, rocile s-au transformat în tectite, iar pe unele ziduri, într-un mod straniu, s-au imprimat ciudate siluete de fum. De

menționat că odată cu exploziile atomice de la Hiroshima și Nagasaki, au putut fi constatate fenomene asemănătoare de vaporizare a unor trupuri umane de către suflul uriaș al exploziei și imprimarea siluetelor lor pe ziduri. De asemenea este semnificativ faptul că în zona *Death Valley* nu există vulcani și nici nu s-au descoperit urme de lavă, pentru a furniza o explicație a distrugerii printr-un eventual fenomen vulcanic. În *Death Valley* nu există nici astăzi vreo formă de viață.

Și în Biblie există pasaje care sugerează în mod clar desfășurarea unor asemenea evenimente devastatoare. De exemplu este descrisă foarte sugestiv distrugerea orașelor Sodoma și Gomora, într-un mod similar efectelor bombelor atomice cunoscute astăzi. Biblia spune că Dumnezeu a pedepsit cele două cetăți slobozind asupra lor o ploaie de pucioasă și foc, care a distrus nu numai așezările, ci și toate împrejurimile lor, pe toți locuitorii cetăților și toate plantele ținutului aceluia. Textul biblic menționează de asemenea că femeia lui Lot, care a privit înapoi, s-a prefăcut în stâlp de sare. Arheologii au identificat faptul că aceste orașe au fost situate în preajma Mării Moarte și tocmai de aceea se pare că nu întâmplător în prezent zona limitrofă a Mării Moarte este un vast deșert ce are unele zone cu o radioactivitate surprinzător de mare (de chiar 20 de microrentgeni). Conform istoricului I.M.Blake (*The Palestine Exploration Quarterly*), apa din izvoarele de lângă Marea Moarta este contaminată și astăzi de substanțe radioactive. De asemenea, căutând eventuale indicii fizice ale dezastrului descris în Biblie, dr. Melvin Kyle și William Albright au realizat o expediție arheologică în anul 1924 în zona Mării Moarte. Făcând diferite săpături, au descoperit sub un strat foarte vechi de cenușă un strat de sare care se întinde pe o lungime de 10 km și are o grosime în unele locuri de 50 cm, descoperire care confirmă într-un mod

foarte semnificativ ipoteza conform căreia descrierea biblică este de fapt corelată cu o explozie atomică antică.

Tradiția creștină - textele apocrife

Chiar în apropiere de Marea Moartă, la Qumran, au fost descoperite începând cu anul 1947 o serie de manuscrise ce au devenit apoi celebre, estimate la o vechime de cca 4.000 de ani. Specialiștii au atribuit aceste texte profeților biblici Moise, Abraham, Enoh și Lameh. Fiind descifrate relativ recent (la sfârșitul anilor '60), din fericire aceste texte nu au fost adaptate și cenzurate (așa cum s-a petrecut cu Noul Testament). Tocmai din această cauză, ceea ce este descris în ele prezintă o importanță deosebită pentru cunoașterea istoriei omenirii. În unul dintre aceste texte, numit „Geneza” se specifică: „Oamenii au venit din cer și alți oameni au fost luați de pe Pământ și

duși în cer. Oamenii veniți din cer au rămas mult timp pe pământ.” într-un alt text, „întâia carte a lui Moise”, se spune: „Fiii lui Dumnezeu, văzând că ficele oamenilor sunt frumoase, și-au ales dintre ele soții. În vremea aceasta s-au ivit pe pământ uriașii, aceștia sunt vestiții viteji din vechime.” în „Cartea lui Enoh” este descrisă sosirea pe Pământ a unui grup de „220 de îngeri veniți din cer”, care îi învață pe oameni agricultura, metalurgia și astronomia. Ei s-au

căsătorit cu femei de pe Pământ. Enoh relatează în acest text cum el însuși a fost ridicat la cer și a rămas acolo timp de 300 de ani! Acolo l-a întâlnit pe conducătorul fiilor lui Dumnezeu, care le-a spus slujitorilor săi: „învățați-l pe acest tânăr limba noastră, iar apoi învățați-l să scrie”. Astfel el a început să scrie cărți. În „Vedenia lui Isaia” am putea spune că se face referire chiar la efectele relativității

timpului. Astfel, descrierea arată că ridicat la cer de către un înger, Isaia își dă seama că zboară „mai iute ca gândul”, iar după întoarcerea pe pământ întreabă „Pentru ce așa curând? Numai două ceasuri am stat cu tine aici.” Totuși îngerul îi răspunde „Nu două ceasuri ai stat, ci 32 de ani.” Desigur, faptul că aceste texte menționează despre ființe pe care le denumesc „îngeri” sau „zei” nu înseamnă în nici un caz că îngerii veritabili sau Dumnezeu nu ar exista.

Aceste texte apocrife nu au fost incluse în Biblie deoarece nu sunt acceptate de linia canonică oficială. Se știe de altfel faptul că Biblia însăși a fost „periată” destul de amănunțit de către Conciliul de la Niceea, în anul 318, fiind astfel eliminate toate pasajele pe care acest grup de clerici a considerat că omul de rând nu trebuie să le mai cunoască...

Tradiția dogonă

Un alt exemplu de cultură antică ce denotă cunoașterea unor date științifice surprinzător de avansate este cel al tribului african al dogonilor. Dogonii sunt un trib izolat din vestul Africii, pe teritoriul republicii Mali. Cel care i-a făcut foarte cunoscuți pe dogoni a fost Robert Temple, care în anul 1976 a publicat cartea *Misterul lui Sirius*. Robert Temple arată că punctul central al cultului religios al dogonilor era steaua Sirius, cea mai strălucitoare stea de pe cerul nopții. De altfel, dogonii susțineau că de acolo au venit strămoșii lor, Nommos, care erau pe jumătate om și pe jumătate delfin. Legende lor datează de cel puțin trei milenii și s-au păstrat atât în tradiția orală, cât și în numeroase desene și inscripții. Aceste legende sunt o uimitoare mărturie despre cunoștințele astronomice deosebit de avansate pe care le dețineau strămoșii dogonilor. Aflăm astfel că străvechii dogoni foloseau patru calendare, realizate după ciclurile Soarelui, Lunii, planetei Venus și stelei Sirius. Legendele

lor fascinante vorbesc despre cele patru luni ale lui Jupiter, dar și despre inelele lui Saturn, care au fost însă descoperite de omul modern abia după invenția telescopului. Dogonii știau de câteva mii de ani că planetele se învârt în jurul Soarelui, ceea ce astronomia noastră modernă a

stabilit doar în anul 1543, prin descoperirile lui Nicholas Copernicus.

Un detaliu care a uluit literalmente comunitatea științifică este că vechile lor scrieri care au fost păstrate până în zilele noastre atestă cunoașterea detaliată a existenței stelei duble Sirius.

După cum constatau revista *Nature* și televiziunea britanică, înțelepții tribului spun că strămoșii lor au calculat perioada de rotație a lui Sirius B în jurul lui Sirius A la valoarea de 50 de ani și că Sirius B este „mic și greu, făcut dintr- un material ce este cel mai greu din Univers”. Dogonii numesc steaua Sirius B „Po Tolo”, „tolo” însemnând stea, iar „po” are semnificația de „cel mai mic lucru care există”. Aspectul frapant este însă acela că mica stea Sirius B nu este vizibilă cu ochiul liber și a fost descoperită de astronomii americani abia în anul 1950! Savanții au confirmat de asemenea că Sirius B se învâрте în jurul lui Sirius A într-o perioadă de 50 de ani, mai exact în 50,9 ani, iar în anul 2003 radiotelescopul american Hubble a furnizat dovezi certe care atestă faptul că Sirius B este o stea pitică albă, adică într-adevăr unul dintre cele mai grele corpuri cerești cunoscute: 1 cm³ din materia sa cântărește 50 de tone! Întrebarea este: de unde au știut toate aceste lucruri dogonii de acum 3.000 de ani?

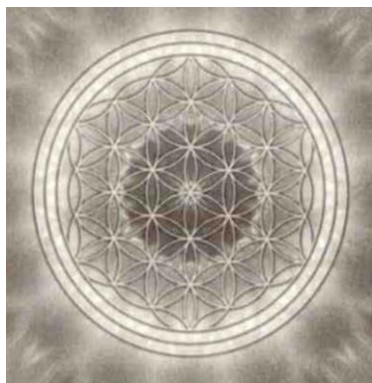
Conform concepției oficiale, toate aceste date atât de precise provin de la comunități umane aflate în stadiul uneltelor rudimentare și al unei culturi destul de primitive, care doar observau alternanța anotimpurilor pentru a determina perioadele favorabile agriculturii. Totuși, de aici și până la alcătuirea unui calendar în funcție de răsăritul stelei Sirius - cum este cazul tribului Dogon - este un drum prea lung pentru a putea fi parcurs doar prin preocuparea de a obține recolte mai bune... Nu putem decât să constatăm că și în cazul acestei culturi, cel mai probabil, ceea ce descoperim noi astăzi sunt în realitate doar rămășițele unei cunoașteri care provine de la o

civilizație foarte avansată, care a dispărut de foarte mult timp.

Corelații semnificative în prezent, oameni de știință de renume precum Nicolai Girov (Rusia), prof. Andrew Thomas (USA), arheologul Leo Forbenius (Germania) sau dr. Paul Le Cour și prof. Georges Barbarin (Franța) prezintă multiple argumente de ordin arheologic, artistic, ritualic și chiar inițiativ în sprijinul teoriei conform căreia mayașii, unele populații incașe și egiptenii sunt de fapt descendenți unei civilizații originare comune. Cercetătorul Auguste Le Plongeon a constatat prin studii comparative că scrierea egipteană este extrem de asemănătoare cu cea mayașă, el identificând chiar 13 semne de scriere absolut identice. Dr. Bertoni a remarcat că indienii din Paraguay (guarani) au și ei caractere de scriere foarte apropiate de cele egiptene. De asemenea, studiile comparative ale științelor astronomice, ale realizărilor arhitecturale și ale concepțiilor religioase au arătat că există similarități frapante între culturile și civilizațiile egipteană, sumeriană și mayașă.

O asemenea similaritate frapantă poate fi identificată în aspectul mării statui a „Omului Bărbos - Zeul creator Viracocha”, plasată în locul central din grupul tuturor raselor reprezentate în piața templului Sunken din Tiahuanaco. Înfățișarea zeului Viracocha nu are nimic în comun cu cea a nativilor amerindieni, ci este surprinzător de asemănătoare cu cea întâlnită în reprezentările sumeriene. În plus, la Tiahuanaco a fost descoperit și faimosul vas „Fuente Magna”, care prezintă pe suprafața sa înscrisuri cuneiforme și hieroglifice în limba sumeriană. Să ne amintim de asemenea și o altă identitate, menționată anterior, și anume că perimetrul bazei piramidei de la Teotihuacan este egal cu perimetrul bazei Marii Piramide din Egipt...

De altfel în foarte multe surse folclorice și populare de pe tot cuprinsul lumii găsim în cadrul miturilor și legendelor numeroase elemente de ordin epic și chiar lingvistic care indică faptul că foarte multe dintre acestea au o origine comună. Există peste tot în lume basme a

căror asemănare este atât de mare, încât simpla coincidență este foarte puțin probabilă. Marele ezoterist și om de cultură francez Rene Guenon considera că în realitate basmele sunt ca un fel de remanențe sau depozitare ale tradițiilor esoterice dispărute. Mai mulți inițiați și ezoteriști au arătat că pentru un cunoscător

transpare foarte clar faptul că basmele și miturile din întreaga lume sunt pline de elemente inițiatice comune, al căror simbolism a fost uitat, folclorul nefiind în retaliat o „creație populară” produsă spontan de masa poporului, ci mai degrabă un fel de memorie colectivă care conține rădăcina și supraviețuirea tuturor formelor simbolice provenite dintr-o Tradiție Primordială. Corelațiile semnificative care s-ar mai putea face sunt deosebit de numeroase, ceea ce sugerează într-un mod din ce în ce mai evident originea comună a multora dintre aceste culturi și civilizații.

Este interesant să menționăm că recent a fost descoperită o contribuție nouă, foarte importantă, la aceste date științifice legate de dogoni, egipteni și sumerieni, realizată de un specialist în limbajele de programare IT, Laird Scranton. El a publicat o carte, intitulată „înțelesuri ascunse: Un studiu al simbolurilor fundamentale ale civilizației”.

Laird Scranton a folosit diferite programe de calculator pentru a cerceta în ce măsură sunt corelate

simbolurile civilizațiilor antice ale Sumerului, Egiptului și ale dogonilor. Scranton a descoperit că există practic aceleași idei în aceste mitologii paralele, fiecare etapă din cosmogonia dogonă avându-și paralela sau echivalentul în cosmologia egipteană. Chiar și simbolurile pe care le-au folosit pentru fiecare etapă a Creației sunt în mod evident aproape identice, atât de asemănătoare, încât nu se pune problema unei coincidențe. În mod surprinzător, aceste aspecte se pot extrapola și la simbolurile fundamentale ale altor tradiții străvechi ale umanității din America de Sud, Africa, India, China etc. Mai mult, simbolurile folosite sunt extrem de asemănătoare cu cele pe care le folosesc savanții moderni atunci când descriu cosmologia modernă (de exemplu mecanica cuantică). Până și diagramele pe care Stephen Hawking și ceilalți savanți în domeniul fizicii cuantice le-au folosit pentru a ilustra norul de electroni sau etapele din teoria stringurilor au corespuns cu simbolurile folosite de aceste culturi antice. Laird Scranton afirmă: „Sunt de-a dreptul impresionat de cei care au dezvoltat aceste simboluri, oricine ar fi fost, pentru că au folosit un set de simboluri foarte stabil și ușor de înțeles. Acest set de simboluri poate fi aplicat simultan pe trei niveluri de semnificații: nivelul exterior al povestirii de suprafață, dar și alte două niveluri mult mai profunde și uimitoare, cel al structurii materiei și cel al structurii reproducerii și geneticii.”

Spre exemplu, Scranton arată că în mitologia egipteană există o afirmație în „Misterul Hermopolitan” în care se afirmă că „Sunt UNUL care devine DOI, care devine PATRU, care devine OPT. După care sunt din nou UNU”. Se poate observa aici că aceasta are de fapt o corelație semnificativă cu un proces elementar ce ține de partea genetică a reproducerii umane, care constă în diviziunea celulară meiotică, cu formarea de patru celule feminine sau masculine (gameți), care apoi se combină în opt celule

care formează zigotul, care la rândul său, în urma dezvoltării, formează din nou un întreg, adică o ființă umană. Sau, un alt exemplu: în intriga de suprafață a mitologiei dogonilor se folosesc în mod repetat formulări ca „șerpuiți spiralate”, „vase de lut” sau „șerpi”. Deși nu i-a venit la început să creadă aceasta și chiar s-a opus unei asemenea idei, Scranton a fost nevoit să accepte, în urma unor deducții cât se poate de concrete și obiective, faptul că toate aceste simboluri pe care le considera primitive reprezintă de fapt corelații absolut evidente cu idei foarte avansate din mecanica cuantică și teoria stringurilor. Astfel, Laird Scranton arată că a fost uimit să descopere în termenii mitologici ai dogonilor trimiteri foarte evidente la dualitatea undă/particulă, adică la dualitatea fundamentală a materiei. De asemenea, modul în care este reprezentat simbolul pentru mama tuturor zeilor, „Neith”, este în mod surprinzător același cu diagrama care descrie faptul că stringul cuantic poate fi considerat sursa materiei. Există trei asemenea reprezentări foarte precise pentru a scrie numele „Neith” și care sunt identice cu diagrame ale teoriei stringurilor referitoare la modul cum se creează materia. „Multe dintre realitățile științifice reflectate de mitul creației la dogoni sunt de o natură atât de avansată, încât ar fi lipsit de sens să sugerăm că au luat naștere odată cu civilizațiile apărute în Sumer și Egipt. Prin urmare, aceste cunoștințe nu pot fi decât rămășițele unei științe avansate, de la o cultură anterioară.”, scrie Laird Scranton în cartea sa.

Așa cum arată egiptologul american John Anthony West, care a colaborat cu Laird Scranton în cercetările sale, aceste simboluri de o genială simplitate conțin într-o formă codată adevărate forme de matematici superioare, ele reprezentând astfel o extraordinară esențializare a realității foarte profunde. Dincolo de aceste semnificații științifice ele au însă și vaste semnificații mistice, filosofice și

spirituale, care sunt la fel de importante, dacă nu chiar mai importante decât cele științifice. În timp ce știința actuală este aridă, lipsită de emoție, conștiință și conștiință, se poate spune că în vechime, științele sacre integrau sau unificau într-un tot unitar religia, filosofia, arta și știința.

Chiar dacă aceste științe ne mai sunt acum doar parțial cunoscute, există deja indicii clare ale faptului că ele sunt pe punctul de a fi redescoperite. Deși pentru marea masă a omenirii toate acestea au căzut în cea mai mare parte în uitare, întreaga cunoaștere a rămas intactă. Modul în care au fost structurate și păstrate face ca aceste vechi științe spirituale să poată renaște în plină forță atunci când anumite condiții se vor fi împlinit. Și - după cum am văzut că susțin și vechile texte - poate că destul de curând vom descoperi și că de fapt ființele foarte evolute de odinioară nu au plecat niciodată cu adevărat.

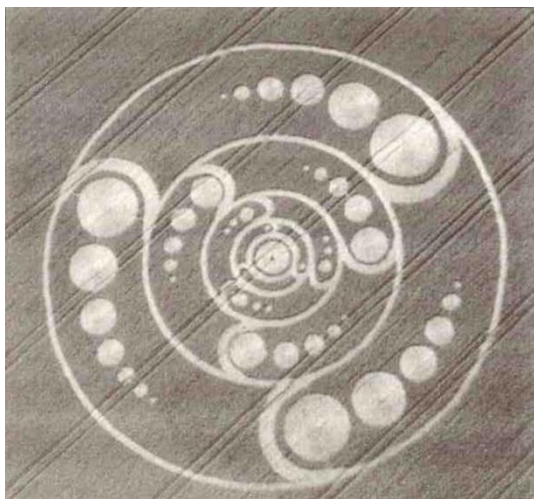
PARTEA a II-a

CONEXIUNEA EXTRATERESTRĂ

Capitolul VI

EXISTĂ CIVILIZAȚII EXTRATERESTRE?

Câteva considerații teoretice în secolul al IV-lea î.Hr.,

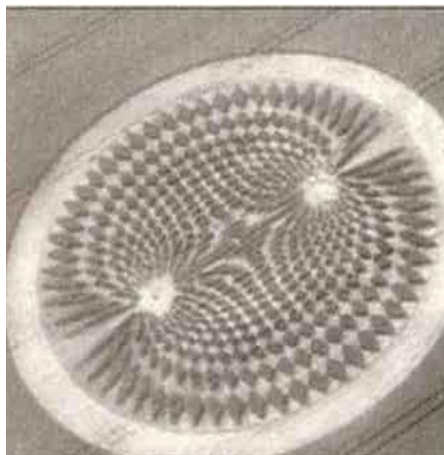

un mare învățat grec, Metrodor din Kios, afirma că: „Ar fi tot atât de absurd să credem că nu există decât o singură lume locuită în spațiul infinit, precum am crede în existența unui singur spic de grâu pe o câmpie nesfârșită.” Această afirmație ține, desigur, de logica bunului simț. Punctul de vedere strict

științific necesită însă acceptarea deplină a unei concluzii doar în condițiile în care toate aspectele implicate au fost studiate și verificate cu minuțiozitate. Totuși, chiar și din această perspectivă, opinia mai multor savanți ai zilelor noastre este aceea că a considera că suntem singura civilizație din Univers (care pentru știință apare aproape infinit) înseamnă nu doar o dovadă de imens orgoliu, dar și de o crasă ignoranță. Aceasta deoarece chiar din calculul matematic al probabilităților reiese într-un mod edificator posibilitatea existenței unui număr imens de alte civilizații decât cea umană. Un exemplu în acest sens îl oferă celebra formulă a lui Drake. Denumită și „Ecuția de

la Green Bank”, aceasta a fost stabilită în anul 1961 de astrofizicianul american Frank Drake ca o modalitate de a investiga factorii care ar putea descrie câte civilizații inteligente, capabile de a stabili comunicații între ele, ar putea exista în galaxia noastră. Rezultatul ecuației Green Bank indică faptul că numai în galaxia noastră, în care există aproximativ 400 miliarde de stele, ar putea exista chiar și... sute de mii de planete ce ar putea adăposti viață inteligentă! Totuși, în comunitatea științifică această ecuație este încă supusă dezbaterilor, concluziile pe marginea ei fiind împărțite și tocmai de aceea nu există până acum o poziție oficială clară în acest sens.

În legătură cu punctul de vedere oficial, merită să știm acum din perspectivă - pentru o mai bună înțelegere - modul cum s-a raportat acesta la problematica civilizațiilor extraterestre de-a lungul timpului. Putem astfel remarca retrospectiv că până acum doar cinci secole dogma oficială era aceea că Pământul este 'plat și că nu poate exista un altul, deasupra sa nemaifiind altceva decât cerul nesfârșit, Dumnezeu și îngerii Săi. Apoi, în anul 1522, odată cu călătoria lui Magellan în jurul lumii, a fost acceptată ideea că Pământul este rotund, dar se menținea concepția că Pământul că se află în centrul Universului. Iar acum numai 400 de ani, la 17 februarie 1600, Giordano Bruno a fost condamnat la moarte și ars pe rug de către „învățații” Inchiziției Catolice pentru că a susținut chiar și cu prețul vieții că Pământul se învâрте în jurul Soarelui și că există mai multe lumi locuite. În prezent am putea spune că s-au făcut totuși progrese remarcabile: în luna mai a anului 2008, Biserica de la Vatican a admis că „este posibil ca Dumnezeu să fi creat ființe extraterestre”. La data de 13 mai 2008 reverendul Jose Gabriel Funes, care era directorul Observatorului astronomic de la Vatican și consilier al Papei Benedict al XVI-lea, a afirmat

în numele Vaticanului că studiile realizate indică faptul că „posibilitatea existenței vieții pe alte planete este reală”.

Totuși, punctul de vedere științific oficial este în prezent acela că, de decenii, savanții caută sistematic în mod concret semne ale altor inteligențe din Univers, - de exemplu prin Programele SETI (Search for Extra

Terrestrial Intelligence) - pentru a intra în legătură cu vreo civilizație extraterestră, dar că, în ciuda fondurilor substanțiale investite, până acum nu s-a primit încă niciun semnal concludent. Însă... cercetările continuă!

Lăsând acum la o parte declarațiile oficiale, se poate remarca faptul că există o abundență de elemente concrete care arată cu o indubitabilă claritate că civilizațiile extraterestre nu doar că este posibil să existe undeva în Univers, ci sunt deja prezente - prin anumite manifestări - chiar aici, printre noi.

Cercurile din lanuri

O importantă serie de elemente ce indică foarte clar acțiunea pe Pământ a unor inteligențe extraterestre este reprezentată de așa-numitele „cercuri din lanuri” (*crop circles*). Acestea sunt desene geometrice la scară mare, acoperind arii de zeci sau chiar sute de mii de metri pătrați, realizate prin culcarea ordonată a unor porțiuni din lanurile de grâu, porumb, orz, rapiță etc. Fenomenul a căpătat o răspândire mondială în ultimii ani, fiind raportate peste 10.000 de astfel de formațiuni misterioase în

țări precum Anglia, Uniunea Sovietică, Japonia, Statele Unite, Canada etc.

Au fost identificate peste 2000 de modele diferite, unele de o complexitate uimitoare, având încorporate în structura lor caracteristici matematice și științifice foarte avansate. Un asemenea exemplu se poate observa în reprezentarea de mai jos, ce a fost fotografiată la Milk Hill în Anglia, în anul 2001 și care conține o formă fractalică alcătuită din 409 cercuri, ce se întind într-o dispunere ireproșabilă matematic pe o suprafață având 90.0 de m², cu un diametru de 240 metri. Există însă și cercuri în lanuri mult mai mari, unele acoperind o suprafață de peste 500 metri în diametru.

În Marea Britanie cercurile din lanuri au generat un interes general, fascinând prin frumusețea și misterul lor. Reporteri, cercetători și curioși au dat năvală în comitatul

Wiltshire, unde au fost semnalate mai des *crop circles*, pentru a investiga aparițiile.

Mărturiile celor care le-au analizat în mod direct, afirmă că primul contact vizual cu o astfel de imagine gigantică creează o deosebită emoție artistică și o înaltă elevare intelectuală. Urmează bineînțeles inevitabilele

întrebări și investigații: „Cine a făcut desenul acesta, cum și când?”. „Unde sunt urmele pașilor celor implicați?”. Urmele pașilor sunt însă de negăsit, iar în jurul desenului spicele sunt intacte!

Prezentăm în continuare câteva dintre

caracteristicile, rămase încă neexplicate, ale acestor *crop circles*:

- liniile și cercurile sunt extrem de exact trasate;
- nu s-au descoperit (nici chiar la verificări atente și minuțioase) urme de pași pentru a se ajunge la locul respectiv sau mai ales urme de pași care ar arăta că cineva a lucrat acolo, chiar și când solul era moale, de exemplu după o ploaie;
- plantele din cercuri nu sunt rupte, ci doar înclinate la 90°, ele putând crește în continuare, pentru a fi chiar recoltate;
- plantele culcate sunt răsucite în formă de spirală și deseori în mai multe straturi suprapuse;
- la plantele din interiorul cercurilor se pot observa următoarele detalii: goluri la al doilea nod de pe tulpină, uneori la al treilea sau al patrulea;
- în unele cazuri au fost observate pe suprafața câmpului respectiv manifestări ale unor emisii radioactive

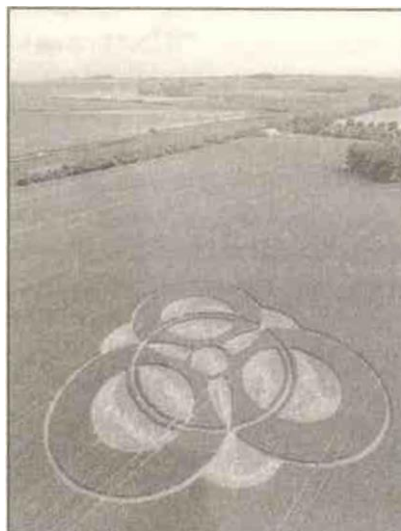
neobișnuite, a fluctuațiilor magnetice și chiar însoțite de defectarea aparaturii electronice;

- au fost decelate în sol particule sferice de fier magnetizat, cu diametrul de 10-40 micrometri;

- în urma investigării spicelor de cereale din cercuri s-au descoperit și modificări celulare, care sugerează prezența unei acțiuni termice extrem de mari pe un interval scurt de timp;

- cercurile din lanuri își fac apariția mai ales în timpul nopții, constituindu-se într-un timp foarte scurt. Există filmări deosebit de semnificative ce arată formarea acestor structuri în doar câteva secunde.

Astfel, referitor la formarea *crop circles*, au fost surprinse pe film anumite sfere luminoase galbene sau roșii, care zboară adeseori în preajma formațiunilor abia apărute. Comportamentul lor dovedește o uimitoare inteligență și totodată faptul că nu sunt de origine umană.

Adeseori împătimitii cercurilor stau de veghe toată noaptea pentru a surprinde momentele formării lor. Deny Clarke, o cercetătoare din Anglia, a fost martoră la o astfel de apariție: „Două globuri de lumină au apărut deasupra câmpului și lanurile s-au culcat la pământ în câteva secunde, ca și cum ar fi fost apăsată de o energie uriașă și misterioasă. Apoi au apărut și au dispărut alte două globuri de lumină.”

Tot ea relatează despre forța tămăduitoare miraculoasă a cercurilor: „Am auzit despre oameni bolnavi de cancer care au mers prin cercurile din lanuri și la care a apărut o remisiune a cancerului. Cred

că cercurile au un efect notabil asupra psihicului, pentru că dau un sentiment de pace interioară care a continuat și după întoarcerea acasă.”

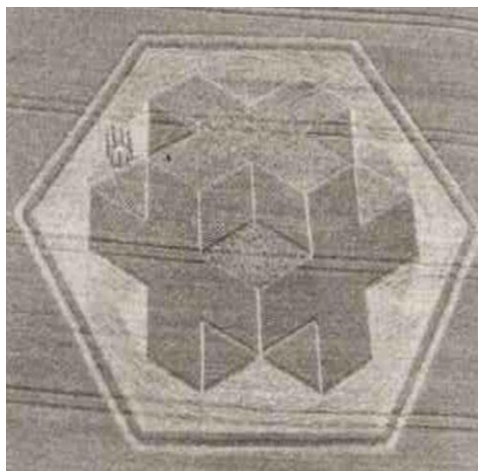
Este interesant că istoria acestor apariții de formațiuni grafice gigantice ne arată că ele sunt mai frecvente acolo unde oamenii le dau importanță, le studiază imediat ce apar, au aparate de zbor cu care le survolează și le fotografiază, discută între ei și informează opinia publică.

Pare a fi o interacțiune între oameni și creatorii desenelor.

Membrii unei echipe de cercetători pasionați ai acestui fenomen (condusă de celebrul dr. Steven Greer) au făcut o meditație în grup, prin care au invocat apariția unei formațiuni cu anumite caracteristici clare.

A doua zi, au găsit în apropiere o formațiune identică până în amănunt cu cea mentalizată de ei.

După ce, către sfârșitul anilor '80, tot mai mulți oameni se ocupaseră de investigarea fenomenului reprezentat de cercurile din lanuri, în septembrie 1991 iată că au pășit în public doi pensionari: Doug Bouwer și Dave Chorley. Ei au afirmat că întreaga chestiune cu

cercurile din lanuri ar fi fost numai ideea lor și au prezentat un fotocatalog minuțios întocmit, în care era documentată așa-zisa lor activitate, începând cu pictograme simple, apoi din ce în ce mai complexe. Cei doi bărbați de 60 de ani susțineau că ei făcuseră toate cercurile apărute în lanurile din Anglia în ultimii 15 ani, folosind doar

o scândură legată cu o sfoară. La adăpostul întunericului nopții, fără ca familiile lor să știe, Doug și Dave mergeau pe câmp și ajunseseră la performanța de a realiza un cerc cam în 4 ore. Doug Bouwer afirma: „înainte de 1978 n-a fost, în definitiv, niciun cerc. Erau daune provocate de furtuni, care păreau a fi pictograme. Dar cercuri cu pereții de spice verticali, ca tăiați cu cuțitul într-o prăjitură, acelea au fost ale noastre. Am început să le realizăm în anul 1978.”

Aceste declarații sunt însă destul de hilare, având în vedere diferența de complexitate între demonstrațiile facile pe care le-au făcut Doug și Dave și complexitatea uimitoare și numărul copleșitor (de ordinul miilor), al cercurilor din lanuri ce se află răspândite peste tot în întreaga lume. S-a putut observa, de exemplu, faptul că la cercurile false (imitații), spicele sunt distruse, fiind în cea mai mare parte rupte de tăvălugul scândurilor, iar pe

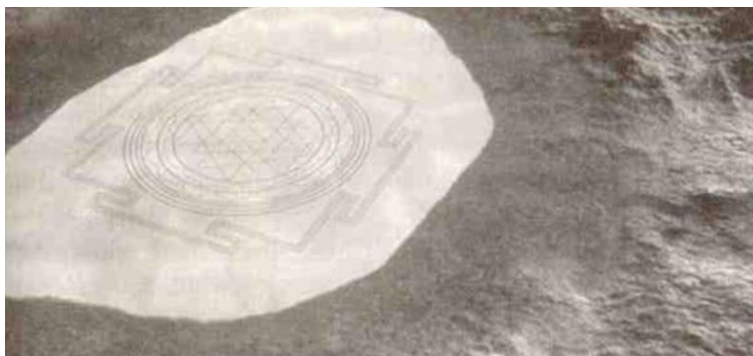
alocuri se observă evidente urme de pași pe care farsorii n-au reușit să le șteargă.

Au mai existat de-a lungul timpului și alți oportuniști doritori să se afle în centrul atenției publice, care s-au hazardat să spună că realizarea unor asemenea

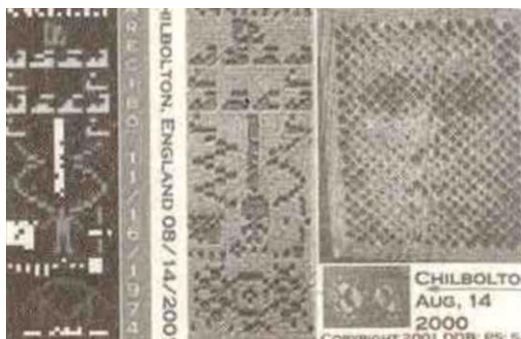
reprezentări le aparține. Aceasta s-a petrecut și în cazul unui alt fenomen foarte interesant, destul de asemănător cu aceste *crop circles*, dar care s-a produs de această dată chiar pe un pământ uscat și foarte dur. Acest fenomen a apărut în luna august a anului 1990, fiind remarcat prima dată de un pilot al Gărzii Naționale a SUA, Bill Miller, care a zburat cu un avion pe deasupra unei suprafețe uscate ce

a fost cândva fundul unui lac, în zona Oregon. Ceea ce a văzut și fotografiat el este o uriașă reprezentare de un sfert de milă (cam 400 de metri) a unui desen simbolic din tradiția hindusă, numit Sri Yantra. Această reprezentare de pe solul uscat și extrem de dur, era realizată din linii de aproximativ 25 cm lățime și 7 cm adâncime. Și în acest caz s-au găsit patru teribiliști care au pretins că sunt autorii reprezentării, aceasta în ciuda faptului că piloții care treceau zilnic pe deasupra acelei zone sălbatice și nepopulate au raportat că uriașul desen a apărut practic într-o singură zi, iar ei nu au văzut pe nimeni lucrând acolo. Oricum, o asemenea lucrare ar fi fost extrem de dificil de realizat având în vedere complexitatea cu totul deosebită a realizării Sri Yantra. Rugați totuși să arate cum au făcut, cei patru au eșuat însă lamentabil.

Este destul de ușor de înțeles că acești mistificatori nu ar putea fi luați prea mult în seamă dacă nu ar fi susținuți în atenția opiniei publice de către anumite foruri care doresc să deturneze opinia publică de la formularea unor concluzii care ar atrage semne majore de întrebare. Pentru aceasta, se preferă crearea unei alternative foarte cuminți, în jurul căreia se pot menține discuții nesfârșite. Dincolo de aceasta, singura explicație care rămâne plauzibilă este aceea că aceste reprezentări au fost

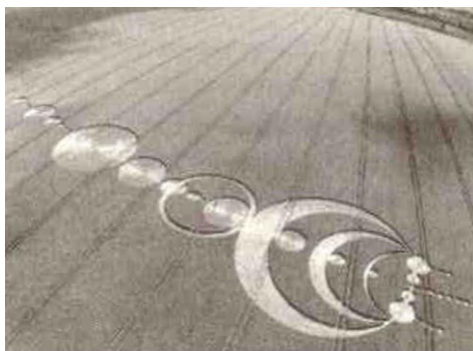
realizat
e de
către
ființe
foarte
intelige
nte,
care nu
aparțin
acestui

Pământ și care dețin o tehnologie mult superioară nouă prin care de fapt... urmăresc să ne transmită ceva.

Conform mai multor oameni de știință, printre care Nassim Haramien, aceste *crop circles* nu

sunt doar câteva desene interesante cu tentă esoterică, ci - dacă avem o formație științifică adecvată -, înțelegem că ele denotă cunoașterea unor informații esențiale cu privire la structura fundamentală fractalică a spațiului. În această direcție, este semnificativ să știm că cele mai avansate cercetări ale fizicii actuale arată că, în potențialitatea sa, spațiul conține o energie infinită. Ca urmare, înseamnă că cei care au realizat aceste desene dețin o tehnologie care le permite accesul la structura fundamentală fractalică a spațiului și că au toate șansele să poată atinge un potențial infinit de energie. Atunci, ce doresc ei oare să ne transmită?

Un posibil răspuns la această întrebare a fost oferit acum câțiva ani de un scurt film documentar intitulat *The Mayan Prophecies and Crop Circles - an extraordinary connection*.

Acest mini-documentar, care a fost multi-premiat la

International UFO Congress EBE Awards (ca Best Documentary, și ca Best Historical Documentary and Peoples Choice Award), nu aparține unor oficialități

animate de vreo dorință lăudabilă de a dezvălui adevărul, ci doar echipei unui jurnalist independent, Jaime Maussan, moderatorul unei emisiuni cu tematică OZN, ce este difuzată de o televiziune mexicană de aproape 20 de ani.

În acest film se arată faptul că în ultimii ani în cercurile de cereale din Anglia au început să apară, într-un mod care îi pune pe gânduri pe cercetători, misterioase reprezentări specifice culturii Maya. Aceste recente *crop circle* indică anumite evenimente cosmice actuale ce sunt corelate cu centrul Galaxiei noastre și care - potrivit interpreților tradiției Maya - au fost deja profețite cu mii de ani în urmă de către faimosul calendar mayaș. Un astfel de *crop circle* arată simbolul mayaș „Hunab Ku”, ce reprezintă centrul Galactic, din care în mod evident ies mai multe raze. Străvechile profeții mayașe afirmă că la sfârșitul fiecărui „Soare” (ciclu cosmic având o durată de 5.125 de ani) un puternic flux de energie va fi generat din centrul Galaxiei, cauzând o activitate solară crescută, neobișnuită. În mod semnificativ, aceste afirmații au fost confirmate în ultimii ani de către satelitul NASA de observare a activității solare (SOHO), care a detectat un flux de energie ce provine din centrul Galaxiei noastre, ceea ce pare într-adevăr să fie cauza faptului că Soarele nostru chiar a intrat de câțiva ani într-un ciclu de activitate foarte puternic, generând frecvente erupții plasmatice deosebit de intense. Toate acestea indică faptul că în conformitate cu calendarul mayaș, umanitatea se află acum la finalul la data de 14 august 2001 de către o civilizație extraterestră prin intermediul anumitor cercuri în lanuri ce au apărut chiar „în curtea” unui mare observator astronomic militar din Anglia, cel de la Chilbolton. În unul dintre aceste *crop circles* a apărut o clară reprezentare a unui chip umanoid, realizat printr-o tehnică foarte neobișnuită pentru maniera generală de

apariție a cercurilor în lanuri, și anume printr-un set de puncte ce au diferite dimensiuni și distanțe între ele, ca un fel de pixeli. Cinci zile mai târziu, pe data de 19 august 2001, a apărut o pictogramă și mai șocantă: aceasta părea să răspundă mesajului în cod binar formulat în 1974 de către Frank Drake și Carl Sagan și transmis apoi în spațiu de radiotelescopul de la Arecibo. Acel mesaj din anul 1974 conținea o sintetică prezentare a omenirii către o ipotetică civilizație extraterestră, indicând date despre sistemului nostru numeric, despre atomii de bază ai vieții terestre, despre structura ADN-ului uman și despre poziția sistemului nostru solar și a planetei noastre. Ei bine, imaginea formată în lanul din apropierea telescopului de la Chilbolton oferă exact informații corespondente tuturor acestor aceste date! De exemplu, expeditorii care au trimis acest răspuns indică prin informații marcate în cod binar faptul că au un ADN cu o structură triplu elicoidală, că genomul lor are mai multe secvențe ADN față de noi și că trăiesc pe mai multe planete. Complexitatea acestui mesaj

și a modului în care a apărut face practic imposibilă ipoteza că ar avea o origine umană. Aceasta pentru că zona respectivă - fiind o instalație guvernamentală -, este securizată și supravegheată în permanență de gardieni și camere video în infraroșu, care i-ar fi depistat imediat pe eventualii „Doug și Dave”. În plus, forma de răsucire a spicelor din

aceste structuri nu ar fi putut fi realizată în vreun mod

cunoscut omului, întrucât spicele erau pur și simplu împletite, aceasta cu atât mai mult cu cât forma respectivă a apărut pe timpul nopții... În aceste condiții este evident faptul că semnificația pe care o are pentru noi acest mesaj este uriașă. Și totuși, nimic din toate acestea nu a fost difuzat la vreo emisiune de știri și este foarte posibil că fără efortul jurnalistului independent Jaime Maussan aceste informații extraordinare ar fi rămas practic necunoscute.

Exact la un an după acest uimitor mesaj, pe data de 19 august 2002, tot în zona Chilbolton (dar de data aceasta vizavi de o altă mare antenă de comunicații) a apărut un alt desen în lanuri, enorm, cam cât două terenuri de fotbal. Acest nou *crop circle* prezenta imaginea unei ființe umanoide care ține în mână un fel de disc pe care sunt realizate anumite inscripții, de asemenea în cod binar.

Aceste informații au fost decodificate și reprezintă un mesaj de avertizare, dar și de încurajare pentru umanitate. Nici această pictogramă din lanurile de cereale nu a fost prezentată la vreo emisiune de știri.

În ciuda faptului că nu pot explica cine și cum a realizat aceste reprezentări, poziția oficială a autorităților este aceea că ele sunt niște falsuri făcute de oameni care doresc să creeze senzație. Cu toate acestea, am putea spune că pentru cei capabili să vadă dincolo de concluziile induse prin mass-media, devine totuși din ce în ce mai evident faptul că aceste cercuri din lanurile de cereale reprezintă de fapt mesaje prin care anumite civilizații extraterestre foarte avansate doresc să comunice cu noi.

Fenomenul OZN - apariții celebre

Conform unui sondaj de opinie recent realizat de către *National Geographic Society*, se estimează că 79% din populația americană este de părere că Guvernul Statelor Unite are informații despre OZN-uri, însă le ține ascunse față de public. Această percepție - pe care o are de altfel și populația multor alte state - se datorează pe de o parte mediilor de informare alternative ale internetului, care dezvăluie din ce în ce mai multe informații uimitoare despre acest subiect, iar pe de altă parte numărului uriaș de observații OZN ce sunt înregistrate în ultimul timp anual, pe tot cuprinsul globului.

Potrivit unui raport al Organizației Națiunilor Unite, din anul 1947 până în prezent, mai mult de 150 milioane de oameni au fost martori ai aparițiilor OZN-urilor. În ultimii 50 de ani, cel puțin câteva sute de mii de apariții au fost consemnate oficial dar pentru că în realitate doar un mic procent din numărul celor care sunt martorii unui asemenea fenomen îl și raportează autorităților, se estimează că în realitate numărul total al aparițiilor OZN semnalate în ultimii 50 de ani se ridică la câteva milioane. Rata înregistrării fenomenelor OZN a crescut exponențial în ultimii trei ani, cu aproximativ 67%, conform datelor statistice publicate de organizația MUFON (*Mutual UFO Network*) - una dintre cele mai vechi și mai mari organizații de anchetă a cazurilor de apariții OZN din Statele Unite ale Americii.

Evoluția aeriană a acestor obiecte este adeseori atât de spectaculoasă, încât nu pot fi confundate cu avioanele, baloanele meteorologice, sateliții, meteoriții ori cu alte obiecte și fenomene cunoscute pe Pământ. Uneori, ele apar sau dispar brusc, staționează perfect nemișcate în aer sau ajung extrem de rapid la viteze uluitoare de mari. OZN-urile zboară adeseori în unghiuri ce sfidează legile fizicii (oficial

cunoscute), își modifică forma sau culoarea, se disociază în mai multe componente luminoase, apar singure ori grupate în formații ce execută manevre de zbor organizate și inteligente. Viteza mare, virajele în unghi drept, opririle și accelerările bruște ale OZN-urilor, precum și absența bangului sonic, în pofida vitezelor calculate care uneori ajung și la 22.000 mile pe oră sau chiar mai mult, indică faptul că OZN-urile pur și simplu utilizează proprietățile sistemului spațiu-timp altfel decât ni le putem noi reprezenta prin fizica clasică.

Au existat numeroase situații în care aceste obiecte misterioase au fost observate simultan de către un număr foarte mare de oameni, de ordinul sutelor sau chiar miilor de martori oculari, ceea ce constituie în felul acesta o dovadă incontestabilă a realității lor. Ele au fost semnalate atât de către ne-specialiști, cât și de către experți în fenomenele meteorologice, de către aviatori și cosmonauți. OZN-urile au fost fotografiate, filmate și de multe ori înregistrate pe radare. Toate aceste mărturii și observații au făcut ca în prezent, în urma dovezilor covârșitoare, fenomenul OZN să nu mai poată fi ignorat sau negat. Prezența misterioasă a OZN-urilor reprezintă o realitate ce devine din ce în ce mai des un subiect de senzație al ziarelor și al emisiunilor de știri. Vă prezentăm în continuare câteva dintre cele mai celebre apariții OZN care au avut loc în ultimii ani.

O apariție OZN evidentă și foarte comentată în mass-media a avut loc la Jocurile Olimpice din iulie 2012. Mulți dintre martorii oculari care au văzut extraordinara apariție au reușit să o

înregistreze, astfel că pe internet se găsesc numeroase filmări ale respectivului OZN apărut pe cerul Londrei. Mass-media britanică a prezentat la emisiunile de știri nu mai puțin de șase înregistrări diferite ale evenimentului. Acestea prezintă mai multe unghiuri de filmare, apariția OZN-ului fiind astfel dincolo de orice îndoială.

Alte apariții senzaționale ale unor OZN-uri s-au produs în preajma unor aeroporturi internaționale de mare trafic, unde prezențele straniilor aeronave au fost imposibil de neglijat. Astfel, la data de 7 iulie 2010 Aeroportul

Internațional din Huangzhou (China) a fost blocat timp de o oră din cauza unui obiect zburător neidentificat care s-a oprit deasupra pistei de aterizare și astfel timp de o oră activitatea acelui aeroport a fost oprită. Au fost sistate 18 zboruri și întârziați 2000 de pasageri.

Fiind puse în fața unei apariții atât de concludente, oficialitățile nu au mai avut nicio scuză, fiind nevoite să recunoască oficial prezența respectivului OZN. Fenomenul s-a repetat două săptămâni mai târziu, când un obiect neidentificat a realizat din nou, deasupra aceluiași aeroport, manevre foarte vizibile timp de o oră. Într-un alt caz, la data de 11 septembrie 2010 un alt aeroport din China, și anume cel din Baotou, a fost închis pentru o oră, acesta fiind cel de-al optulea incident de acest gen petrecut de la sfârșitul lui iunie 2010 până în acel moment. Într-un mod asemănător, pe 24 martie 2011, apariția unui OZN a determinat oprirea activităților din cadrul Aeroportului Internațional Gardermoen din Oslo, Norvegia, pentru 90 de

minute. Experții ce au fost consultați în respectivele cazuri nu au putut explica misterioasele apariții.

Un alt caz intens mediatizat a avut loc la Ierusalim în seara zilei de 28 ianuarie 2011, când un obiect luminos a coborât lin către oraș, apoi, după ce a emanat brusc o foarte puternică strălucire, s-a ridicat vertical, cu o viteză incredibilă. Au fost realizate mai multe filmări simultane ale OZN-ului, din unghiuri și locații diferite, ceea ce exclude ipoteza unui fals.

Prezentăm în continuare și alte apariții OZN care au rămas memorabile.

În anul 1952, în luna iulie, multe dintre ziarele lumii semnalau observarea de către sute de martori oculari a zeci de aeronave stranie, sferice, luminoase, deasupra clădirii Capitoliului din Washington. Acele obiecte zburau cu viteze ce depășeau uneori 1.0 km/h și executau manevre de viraj în unghiuri de 90°, ceea ce este cu totul imposibil pentru navele noastre, chiar și în ziua de astăzi. Respectivul OZN-uri au fost înregistrate pe radar și dată fiind importanța strategică a poziției pe care o traversau, imediat s-a dat ordin de la Casa Albă ca avioane cu reacție F-94, care erau avioanele de vânătoare cele mai performante ale momentului, să decoleze pentru a le intercepta.

Planurile lor au fost însă evitate cu ușurință de către OZN-uri, care mai degrabă păreau că se amuză cu ele.

Aceste enigmatice obiecte au rămas în zonă mai multe ore în acea noapte, fiind capabile să apară și să dispară brusc. Au fost făcute o serie de fotografii, dar și câteva filmări. Există un scurt material video despre acest caz, material ce conține și o mărturie a fostului președinte american, Harry Truman, care recunoaște că subiectul OZN este real și că este discutat la toate congresele militare de interes național.

În iunie 2004 sute de nave în formă de glob au fost văzute pe cer în plină zi în Mexic, la Guadalajara. Aceste apariții din Guadalajara sunt considerate cele mai celebre apariții OZN de până acum. Atunci au apărut sute de OZN-uri pe cerul orașului, ca într-o demonstrație calmă, pașnică și plină de bucurie. Cerul s-a umplut literalmente de obiecte sferice luminoase grupate într-o formație imensă, care se mișcau la unison. Între ele se afla o navă mai mare, în formă de disc, care părea să conducă formația.

La 25 februarie 1942 un obiect zburător neidentificat

a apărut în California, deasupra Los Angeles-ului. Fiind în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și presupunând că era un bombardier inamic sau o navă de observație, soldații americani au proiectat reflectoarele asupra obiectului. Forțele militare de securitate din acea zonă l-au considerat o prezență ostilă necunoscută și s-a dat imediat ordin ca un avion militar să decoleze și să îl doboare, în mod surprinzător însă, conform mărturiei mai multor martori, avionul părea că efectiv nu se poate apropia de acel obiect. În acel moment militarii americani au declanșat atacul de la sol. Totuși, deși artileria antiaeriană a tras peste 10.000 de proiectile, obiectul nu a putut fi doborât. Există fotografii destul de clare în care se poate

observa muniția explodând în jurul misterioasei nave. În pofida atacului american foarte agresiv obiectul neidentificat a rămas pe poziții, fără să răspundă la atac, iar la un moment dat a dispărut pur și simplu. Amploarea atacului a fost înțeleasă abia în ziua următoare, când în zona respectivă s-a constatat că se adunase la sol o cantitate enormă de resturi de la proiectilele explodate, care căzuseră în acea zonă a Los Angeles-ului. Ziarele din acea perioadă au descris evenimentul pe prima pagină. La început, armata a admis că alarma a fost reală și că, într-adevăr a fost „ceva” pe cer, dar că ei „nu pot preciza” ce anume. Ulterior, în efortul de a salva aparențele și de a păstra secret faptul că nu au reușit să doboare acel OZN, oficialitățile au declarat publicității că în realitate a fost o alarmă falsă declanșată de... un simplu balon meteorologic. Această explicație foarte stângace a evenimentului ce a rămas cunoscut ca „Bătălia de la Los Angeles” se pare că a fost una dintre primele mistificări a unei apariții OZN din lungul șir care avea să urmeze.

Un alt caz care a rămas celebru este cel petrecut în zona orașului Phoenix, Arizona, în seara zilei de 13 martie 1997, când un imens obiect în formă de „V” a zburat extrem de lent timp de aproape trei ore pe o distanță de 300 mile, putând fi fotografiat și filmat de mii de martori. Diametrul navei a fost estimat la cel puțin 1 milă (1 milă = 1,6 kilometri). Uriașul obiect, care era perfect silențios și nu putea fi detectat de radare, a putut fi văzut simultan din cinci orașe diferite. Nava acoperea stelele, dar reflecta luminile orașului. Atunci când trei avioane F16 s-au apropiat, gigantica navă s-a înălțat brusc și a dispărut. Acest eveniment este considerat și în prezent ca fiind unul dintre cele mai senzaționale fenomene OZN care a avut loc, fiind în opinia mai multor cercetători cel care a beneficiat de cel mai mare număr de martori oculari și care a fost cel mai bine documentat prin filmări și fotografii. Unul dintre

cele mai bune materiale cu privire la acest fenomen este filmul documentar intitulat *The Phoenix Lights*.

Există multe alte exemple cu care am putea continua. Dincolo de toate acestea, ceea ce este însă foarte semnificativ de remarcat în legătură cu aceste apariții este faptul că autoritățile nu au intervenit public cu nicio declarație care să clarifice acest fenomen, în ciuda faptului că știrile despre aparițiile OZN, care ne mai sunt din când în când prezentate în mass-media, nu pot evita faptul că fenomenul OZN este cât se poate de real, întreaga chestiune este menținută într-o ambianță foarte ambiguă, ce oscilează între ironie și incertitudine. Totul a rămas învăluit într-o mare aură de mister, cu toate că în cei peste 60 de ani de când fenomenul OZN este minuțios cercetat, a fost înregistrată o cantitate uriașă de informații extraordinare. Oficial, OZN-urile au rămas în continuare obiecte zburătoare „neidentificate”, deși - după cum arată mai multe surse la care ne vom referi în continuare - la un nivel foarte înalt autoritățile guvernamentale au identificat chiar foarte bine despre ce este vorba.

Capitolul VII

DESECRETIZAREA OZN ESTE IMINENTĂ

Realitatea fenomenului OZN nu mai poate fi ascunsă pentru mult timp. Există deja probe extrem de concludente care atestă faptul că acest fenomen este real și că el este menținut secret față de public din anumite interese guvernamentale de așa-zis „nivel înalt”. Cei care guvernează din umbră, manipulând națiuni, războaie și crize produse artificial, țin ocupată populația cu jocuri politice, evenimente mondene, scandaluri minore sau cu un interes supralicitat asupra unor evenimente sportive. Dincolo de toate acestea, faptul că aparițiile OZN reprezintă manifestarea unor prezențe extraterestre constituie - fără nicio îndoială - cel mai păzit secret din întreaga istorie a omenirii.

Primele mențiuni despre OZN-uri

Pentru a aduce câteva lămuriri asupra problematicii OZN, este util să prezentăm un scurt istoric al rapoartelor realizate cu privire la acest fenomen. Primele rapoarte OZN au fost efectuate în jurul anului 1942, când foarte multe avioane

au împânzit cerul în cel de-al Doilea Război Mondial. Piloții americani le numeau la început *Foo Fighters*, însă ulterior limbajul militar oficial a instituit denumirea de *Unidentified Flying Objects* - *UFO* (Obiecte Zburătoare Neidentificate - OZN). După cel deal Doilea Război Mondial piloții din toate taberele implicate relatează în mii de rapoarte prezența *UFO*. Ei menționează în principal faptul că OZN-urile manifestă două caracteristici: performanțe de zbor incredibile și o „curiozitate inteligentă”. Nu participau la nicio luptă aeriană, iar când asupra lor se trăgea, nu ripostau, dar nici nu puteau fi lovite, fiind parcă apărute de un „scut”. Părțile implicate credeau că sunt ale inamicilor, însă după război s-a constatat că nu era deloc așa. Având în vedere că toate arhivele de război ale țărilor beligerante atestă că numeroase escadrile au raportat despre „fenomene aeriene neelucidate”, în anul 1946 a fost prezentat un raport asupra OZN condus de Comandantul Forțelor Aeriene SUA pe zona Pacific (generalul McArthur), raport ce avea peste 10.000 de pagini.

Apoi, după anul 1950, a fost demarat un proiect de cercetare realizat de un grup de oameni de știință, denumit „Proiectul Sign”, devenit ulterior „Proiectul Grudge”. Însă acum se știe cu certitudine - din mărturiile mai multor persoane direct implicate - faptul că simultan cu aceste cercetări a fost creat și un proiect de dezinformare și de manipulare a opiniei publice, proiect denumit *Blue Book*. Același scop l-a avut ulterior și așa-numitul „Raport Condon”, care a contestat oficial existența OZN-urilor. În acest caz, Edward Condon chiar a mărturisit cu puțin timp înainte de a muri că a fost în permanență dirijat de CIA. Întreaga chestiune OZN a început să fie secretizată mai întâi de la nivel militar, pe motivul securității naționale, însă secretizarea a continuat ulterior pe baza unor interese guvernamentale la care extrem de puțini oameni au acces.

Ca un exemplu foarte semnificativ al gradului de secretizare și restricționare a informațiilor deținute de către bazele de date guvernamentale în aspectele legate de problematica OZN merită să amintim mărturia fostului senator american Barry Goldwater, care a dorit la un moment dat al Carlei sale, prin anul 1950, să aibă acces la un depozit special de la baza aeriană Wright-Patterson din SUA, unde fuseseră aduse anumite rămășițe despre care se spunea că ar fi fost de proveniență extraterestră, recuperate după prăbușirea de la Roswell din 1947: „Trăiam cu impresia că având în vedere Carla mea de senator american cu un trecut de general-maior în Corpurile Aeriene ale Armatei și de membru timp de mulți ani al Comitetului de Spionaj, ales de Senatul American, aceasta va cântări destul de greu pentru a-mi asigura accesul într-o zonă de secret militar. Am fost însă trezit brutal la realitate când mi s-a refuzat totuși accesul, lucru care m-a enervat suficient de tare. Acest mod de a mă izgoni mi-a revelat un lucru: că problema OZN-urilor este

clasată la cel mai înalt nivel de secret de stat. La un nivel mult mai înalt decât bomba cu hidrogen și decât orice alt lucru cunoscut la Pentagon, FBI, CIA, DIA, NSA, etc. Cu alte cuvinte nu există secret mai mare decât prezența extraterestrilor pe această planetă.”

Menținerea strictă a secretului

Modalitatea de menținere a secretului chiar în interiorul structurilor militare sau guvernamentale este bazată pe principiul subordonării piramidale, în care la fiecare nivel activitatea este foarte strict compartimentată, personalul fiecărui department operând doar cu informațiile strict necesare (așa-zisul *need to know*), iar cunoașterea de ansamblu a legăturilor dintre departamente o au doar câteva personaje din vârful piramidei, care se află de fapt în spatele oficialităților, fiind practic necunoscute public. Există grade foarte înalte de secret, la care nici măcar președintele SUA (de exemplu) nu are acces.

O serie de dezvăluiri mai recente în acest sens ne sunt oferite și de către cel care a devenit - am putea spune - „vârful de lance” al acțiunilor de deconspirare a secretelor guvernamentale legate de fenomenul OZN, dr. Steven Greer. Deținând contacte cu anumite persoane foarte înalt poziționate în ierarhia guvernamentală, informațiile expuse de Steven Greer sunt deosebit de semnificative. Într-una dintre întâlnirile cu Bill Clinton (președintele de atunci al SUA), cu șeful CIA și cu secretarul apărării SUA, dr. Greer relatează în una dintre cărțile sale că a realizat cu surprindere că până și acestor persoane li s-a interzis accesul la secretele legate de OZN-uri și extraterestri. Pare de necrezut, dar pur și simplu se merge pe principiul *need to know* și nimic mai mult. De asemenea, un prieten de-al lui Clinton i-a spus lui Steven Greer că în realitate președintele chiar ar vrea să-l sprijine, dar se teme că dacă va insista ceva mai mult în favoarea lui, va sfârși ca J.F.K. (John Fitzgerald Kenedy). Într-o altă situație, cam prin anul 1994, directorul CIA l-a întrebat într-un mod foarte semnificativ pe Steven Greer, care deja propunea încă de pe atunci pașii pentru realizarea proiectului *Disclosure*

(Dezvăluirea): „Cum să deconspirăm ceva la care de fapt nu avem acces?”

Iată un alt exemplu: Steven Greer a intrat la un moment dat în posesia unui document foarte secret, care conținea o listă a numelor de cod și a numelor proiectelor

care aveau legătura cu extraterestrii, obținut prin anumite surse foarte secrete. El a prezentat în anul 1997 acest document Comandantului marinei americane, amiralul Tom Wilson, care era și directorul Departamentului de informații al Statului Major de la Pentagon. Dr. Greer a constatat că acesta pur și simplu nu era informat despre

acele operațiuni care se desfășurau chiar în departamentul lui. Nervos, a dat un telefon și a cerut să fie informat. Dar, surpriză, persoana de contact din acea celulă supersecretă i-a răspuns „Domnule, îmi pare rău, dar nu aveți *need to know* pentru aceasta”.

Dr. Steven Greer afirmă că „întregul domeniu al cercetării legate de OZN-uri este atât de bine controlat de diverse grupări și atât de labirintic, încât cel puțin 90% dintre informațiile pentru domeniul public, referitoare la acest subiect, sunt complet inventate și constau doar în dezinformare atent planificată și război psihologic programat”. Pe rețeaua internet există de exemplu foarte multe filmări despre așa-zise apariții OZN care sunt în mod evident niște falsuri. Putem fi siguri că o mare parte dintre ele nu au fost postate acolo întâmplător. Aceasta creează senzația că nu poți avea încredere în niciuna dintre acele filmări și că fenomenul ar putea fi în ansamblul său doar o mare amăgire. Cu toate acestea, multe dintre aparițiile OZN nu pot fi atât de ușor

catalogate ca falsuri, în special atunci când este vorba despre un număr mare sau foarte mare de martori oculari.

Pe ansamblu, este evident că poziția oficial adoptată de către autorități este încă și astăzi aceea de negare a unei existențe clare a vreunei prezențe extraterestre, afirmându-se că există doar supoziții și cazuri încă neelucidate.

Astronauții oferă declarații șocante lată însă că odată cu începerea misiunilor în spațiul cosmic, astronauții au constatat imediat și cu regularitate prezența unor obiecte zburătoare neidentificate (OZN) în jurul Pământului. Aceste observații sunt mult mai numeroase decât s-ar crede. Ele au fost făcute atât de către primii cosmonauți ruși (Iuri Gagarin și Gherman Titov cu navele spațiale *Vostok*), cât și de către primii cosmonauți americani (navele spațiale *Mercury*). NASA (*National Aeronautics and Space Administration*) a ascuns și încă mai ascunde opiniei publice internaționale numeroase întâlniri pe care astronauții le-au avut cu obiectele zburătoare neidentificate.

În acest sens sunt deosebit de semnificative uimitoarele relatări despre extraterestri făcute de mai mulți astronauți faimoși, printre care Neil Armstrong, Edwin Aldrin, Ed White, James McDivitt, Gordon Cooper, Edgar Mitchell, Scott Carpenter sau Buzz Aldrin.

De exemplu, Scott Carpenter spunea printre altele: „Niciodată, atunci când au ieșit în spațiu, astronauții noștri nu au fost singuri. A existat o constantă supraveghere din partea OZN-urilor.” Foarte edificatoare sunt și dezvăluirile cosmonautului american Edgar Mitchell, fost component al echipajului navei spațiale *Apollo 14*, al șaselea om care a pășit pe Lună, un om de știință respectat, în sinteză, el a afirmat că a avut privilegiul de a fi informat asupra faptului că planeta Pământ a fost vizitată de către civilizații de pe alte planete

și că fenomenul OZN este real, dar a fost ascuns de către guvernele noastre de cel puțin 60 de ani... Edgar Mitchell a lucrat pentru NASA și conform declarațiilor sale, convingerea sa despre aceste prezențe extraterestre este aceea că „Dacă ei ar fi fost cu adevărat ostili, noi am fi dispărut de mult timp”.

Există mai multe mărturii (cum ar fi cea a fostului oficial NASA, Christopher Kraft) și chiar înregistrări audio care au fost postate neoficial pe internet, care arată că astronauții care au fost pe Lună au raportat uluiți prezențe extraterestre absolut evidente. Sunt cunoscute, în acest sens, declarațiile lui Neil Armstrong, Buzz Aldrin, Charles Duke, John Young sau Thomas Mattingly, care au văzut obiecte uriașe mișcându-se în craterele lunare și chiar au reușit să le filmeze. Înregistrările audio ale misiunilor indică faptul că acești astronauți au raportat observațiile lor uimitoare Centrului de control de la Houston, însă niciuna dintre ele nu a fost făcută publică.

Există de asemenea mărturii concludente conform cărora misiunile *Apollo 11* și *Apollo 12* au remarcat că la aselenizarea modulelor lor s-a produs o undă de rezonanță care a făcut ca Luna să emane un sunet „ca de clopot”

(după descrierea unui om de știință al NASA) timp de aproape o oră. Ca urmare, după cum descrie și cercetătorul rus Vladimir Azhazha, oamenii de știință au bănuț că Luna ar putea fi goală pe dinăuntru și pentru a studia mai bine efectele acestui fenomen au intenționat să producă o undă seismică mai puternică. Pentru aceasta, misiunea *Apollo 13* a urmărit să detoneze o mică bombă nucleară cu plutoniu pe suprafața Lunii. În apropierea Lunii însă, la bordul modulului s-a produs o explozie care a distrus

panoul de comandă. Se pare că această explozie a fost provocată de o misterioasă rază de puls magnetic care provenea de la un OZN venit de pe Lună.

Există și alte tipuri de dovezi care indică faptul că pe Lună există baze extraterestre în legătură cu care autoritățile mențin un secret absolut. Sunt deosebit de edificatoare în acest sens filmările și fotografiile realizate de către Jose Escamilla (vezi *UFO-The Greatest Story Ever Denied* sau *Celestio!*).

Regăsim de asemenea numeroase alte dezvăluiri deosebit de importante, care vin din partea unor persoane foarte calificate. Astfel, sunt consemnate mărturiile a sute de piloți, tehnicieni, persoane implicate în structurile militare sau guvernamentale de vârf au făcut dezvăluiri deosebit de importante despre OZN- uri, în ciuda faptului că prin asemenea rapoarte ei au riscat să-și atragă compromiterea imaginii lor publice și nu de puține ori chiar concedierea.

Declarațiile unor oficiali îndrăzneți

Prezentăm în continuare câteva exemple edificatoare, declarații ce vin din partea unor oficiali de rang înalt din cadrul personalului militar sau guvernamental.

Locotenentul Walter Haut, ofițer în cadrul Biroului de presă al *RoswellArmyAir Base*: „Eram efectiv în posesia unui disc zburător, care a fost găsit într-un *rartch* la nord de Roswell. Informația mi-a fost transmisă de colonelul Blanchard. Acoperirea a fost orchestrată foarte eficient și rapid de la Washington prin diferite canale. Trebuia să spunem că totul era fals, că era doar un balon meteorologic.”

Lordul Hugh Dowding, ofițer, comandant al *Royal Air Force* în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, declara în anul 1954: „Cu siguranță, OZN-urile sunt reale și sunt de origine interplanetară. Dovezile acumulate cu privire la existența lor sunt o mulțime, iar eu accept realitatea existenței lor. Peste 10.000 de apariții OZN au fost raportate, majoritatea neputând fi explicate făcând apel la vreo explicație științifică și nici utilizând presupunerea că au fost halucinații, reflexii, meteoriți, roți căzute din avioane și alte asemenea. Aceste OZN-uri au fost semnalate pe ecranele radarelor, iar vitezele observate erau de peste 14.000 km/oră. Sunt convins că aceste obiecte există și că nu au fost fabricate de națiuni de pe Terra. Eu nu văd altă alternativă decât acceptarea faptului că sunt de natură extraterestră.”

Vice-amiralul R. H. Hillenkoetter, comandant al Serviciilor Secrete în Pacific în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, și ulterior șef al CIA, declara în 1960: „în culise, ofițerii de rang înalt din *Air Force* sunt serios îngrijorați în ceea ce privește OZN-urile. Dar printr-o politică oficială de secretizare și ridiculizare, mulți cetățeni sunt înclinați să creadă că OZN-urile ar fi niște prostii.”

Colonelul Hayashi, comandant al *Air Transport Wing* din cadrul *Air Self-Defense Force* a Japoniei din anii '60, declara: „Existența OZN-urilor este imposibil de negat. E foarte ciudat că nu am reușit să le identificăm originea după 20 de ani de cercetări.”

Jimmy Carter, fost președinte al SUA: „Sunt convins ca OZN-urile există deoarece am văzut eu însumi unul. Era lucrul cel mai straniu pe care l-am văzut vreodată, era enorm, foarte luminos și

își schimba culoarea. Un lucru e sigur: nu voi mai glumi niciodată pe

seama celor care spun că au văzut un OZN pe cer.”

Michail Gorbaciov, ultimul președinte al URSS, declară în 1990 că „Fenomenul OZN este real și trebuie tratat cu seriozitate”.

Este util să precizăm că și în URSS au existat mai multe programe secrete de studiu al OZN-urilor. Dintre acestea menționăm că în 1978 a existat un asemenea program numit „Rețeaua”, apoi în 1980 un altul numit *Galaxy*, iar în anul 1985 a demarat proiectul secret *Horizon*.

Legea liberei informații în ultimii ani, în virtutea așa-numitei „Legi a Informării Libere” (*Freedom Information Act*) tot mai multe informații despre dosarele OZN au fost scoase din arhivele secrete ale mai multor guverne din diferite țări și au fost date publicității. Legea Informării libere garantează cetățeanului - cel puțin teoretic - dreptul de a fi informat corect și obiectiv asupra aspectelor sociale și guvernamentale fundamentale.

Au fost desecretizate mii de documente în țări ca Statele Unite ale Americii, Rusia, Marea Britanie, Argentina, Belgia, Irlanda, Danemarca, Turcia, Franța, Japonia, Canada, Italia, Brazilia, Spania, Australia, Mexic, Chile, Suedia, Peru, Finlanda și altele. A ieșit astfel la lumină o imensă cantitate de informații despre observări de nave, aterizări și chiar contacte directe cu ființe extraterestre.

De exemplu, oficialii britanici au făcut publice în luna mai a anului 2008 aproape 8.500 de pagini ale rapoartelor ce au înregistrat apariții ale OZN-urilor semnalate de către personalul militar sau de către civili încă din anii '50 și care până de curând fuseseră strict secrete. De atunci au fost înregistrate și clasificate peste 12.000 de rapoarte. Cele 35 de mari dosare, care au fost accesibile și pe internet, acoperă în principal perioada cuprinsă între 1997 și 2005, incluzând fotografii, desene și descrieri ale aparițiilor farfuriilor zburătoare, precum și scrisori pe care Ministerul Apărării le-a trimis drept răspuns martorilor oculari care au semnalat aceste evenimente. Aceste dosare au fost disponibile pentru descărcare liberă pe internet

timp de o lună. Interesul public a fost enorm, s-au înregistrat aproximativ două milioane de descărcări în prima săptămână. Documentele date publicității de Arhivele Naționale Britanice conțin zeci de mărturii, schițe și procese verbale, care fuseseră anterior secrete, despre întâlniri cu astfel de obiecte misterioase, care au avut loc pe teritoriul Marii Britanii. În data de 12 iulie 2012 guvernul Regatului Unit a făcut publică și cea de-a noua tranșă de fișiere OZN. Într-un mod similar, în SUA, prin *Freedom of Information Act* au început să fie desecretizate dosare începând cu anul 1977.

Să nu ne facem însă iluzii. *Freedom of Information Act* nu prezintă decât relatările și opiniile unor martori implicați în diverse cazuri corelate cu fenomenul OZN, ceea ce nu înseamnă că oficialii admit că toate aceste mărturii sunt și reale. Dimpotrivă, concluzia generală a rapoartelor oficiale cu privire la documentele declassificate a fost că din „toate observațiile realizate nu s-a putut emite o părere fermă cu privire la proveniența extraterestră a obiectelor respective”. În plus, cazurile prezentate sunt puerile și parcă special alese „ca să adoarmă spiritele agitate”, evitându- se de exemplu, evenimentele militare cu adevărat importante care au avut loc. De asemenea, în urma stabilirii legii *Freedom of Information Act* (FOIA) nu sunt publicate toate documentele despre OZN-uri, deși aceasta este impresia pe care oficialitățile vor să o lase. Această lege oferă cetățeanului dreptul să ceară dezvăluirea unui act, însă nu îi obligă automat pe oficiali să o și facă. Dacă oficialii invocă motivul că respectivele dezvăluiri implică expunerea securității naționale la un anumit risc, atunci dosarul cerut nu poate fi accesibil. Sub acest motiv, în realitate, doar o foarte mică parte a documentelor despre OZN-uri au fost date publicității și chiar mai mult decât atât, în destul de multe cazuri

documentele dezvăluite conțin de fapt pagini negre (cenzurate) în proporție de 75 %.

Majestic 12

După cum reiese din documentele dezvăluite totuși prin *Freedom of Information Act* dar și din alte surse, se evidențiază faptul că de la mijlocul anilor 1950 și până astăzi întreaga coordonare a informațiilor în legătură cu OZN-urile

a fost preluată de grupul secret ocult Majestic 12. Comisia MJ12 avea ca misiune principală (și foarte probabil încă o mai are) coordonarea „din umbră”, cu cea mai mare strictețe, a strategiei de a induce în eroare opinia publică prin explicații banale ale aparițiilor OZN-uri, gen baloane și sonde meteorologice, meteoriți, planeta Venus, nori de insecte, fulgere globulare, fenomene atmosferice, halucinații etc. Dacă nu existau explicații plauzibile, atunci se trecea la ridiculizarea sau intimidarea martorilor sau chiar la emiterea de declarații false. Și dacă nici această strategie nu era suficientă, atunci se recurgea fără ezitare la eliminarea fizică a celor prea „incomози”, așa cum a fost de exemplu cazul fostului ministru al Apărării SUA, James Forrestal, fapt demonstrat chiar de unul dintre documentele desecretizate ale MJ 12.

James Forrestal, a fost internat forțat, în martie 1949, la spitalul militar din Bethesda pe motiv de „depresie severă”. El a fost ținut izolat, iar în data de 22 mai 1949 a fost aruncat de la fereastra salonului unde era internat, explicația oficială fiind aceea că „s-a sinucis”. Ulterior, a fost descoperit un document ultrasecret al MJ 12 în care

se afirmă că „moartea lui a fost regretabilă dar necesară”. Această importantă descoperire a grupului MJ 12 s-a produs datorită unui fost agent secret, Tim Cooper, care a oferit o serie de documente ce au făcut senzație și care au fost analizate de specialiști, confirmându-li-se în final autenticitatea. Informațiile sunt foarte plauzibile și coerente și se înscriu perfect în contextul acelei perioade.

Așa cum reiese din unele arhive secrete declassificate, precum și din mărturiile unor foști agenți, au existat și există și acum servicii secrete guvernamentale ale căror sarcini constau tocmai în manipularea cât mai „eficientă” a opiniei publice. S-a deconspirat de asemenea faptul că încă din 1953 a fost demarată o operațiune ce avea drept scop explicarea tuturor cazurilor OZN ca fiind de fapt „fenomene naturale”. Martorii oculari erau discreditați și tratați ca mincinoși sau nebuni.

După anul 1954, când președintele Eisenhower a fost direct implicat în contactul și înțelegerile ce au fost realizate cu o anumită grupare extraterestră - așa cum vom descrie ulterior treptat administrația oficială a fost îndepărtată de la cunoașterea exactă și apoi chiar de la cea generală a problematicii OZN, controlul fiind preluat de grupări foarte secrete, care au statuat principiul *need to know* al cunoașterii compartimentate prin care fiecare își face treaba în sectorul său, fără a i se mai permite să știe ce se petrece în alte departamente. Departamentele sunt controlate fiecare de câte un responsabil, iar aceștia la rândul lor ajung să fie coordonați la vârful piramidei de un număr foarte mic de oameni care știu cu adevărat care sunt toate părghiile și elementele corelate în ansamblu. Și dacă ții la Carleră, atunci taci. Așa se explică faptul că secretul a putut fi păstrat atât de mult timp. Iar dacă cineva din Senat, de la Casa Albă sau un militar de rang înalt, oricine care nu este autorizat în mod special pentru

aceasta, totuși insistă, ei bine, atunci fie este amenințat să se potolească, fie este pur și simplu blocat cumva.

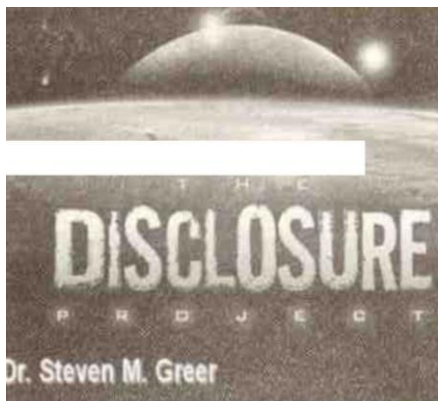
Să ne amintim că JFK nu a știut, a vrut să știe, iar pentru că a devenit „prea insistent”, a fost eliminat. Astfel, în anul 1963 președintele J. F. Kennedy a amenințat că va face publice informațiile secrete cu privire la extraterestri. La scurt timp după aceasta, grupul ocult ultrasecret Majestic 12 a ordonat executarea lui care s-a realizat în Dallas chiar de către șoferul președintelui care era agent secret. Este semnificativ de menționat faptul că JFK a fost ultimul președinte ales prin vot liber democrat și care nu a aparținut lojilor masonice. Următorii președinți au fost mult mai atent selectați, fiind de altfel pregătiți cu mult timp înainte să devină simpli pioni în mâinile puterii din umbră.

De atunci, accesul la acest gen de informații este mult mai restricționat, astfel încât există niveluri de secret la care nici măcar președintele nu mai are acces. După asasinarea lui JFK multe alte persoane care dețineau informații despre activitatea extraterestră pe Pământ (oameni politici, agenți secreți, jurnaliști și investigatori ai fenomenului) și care au dorit să le facă publice au fost asasinate.

Privind astfel în ansamblu fenomenul OZN putem sesiza că în realitate se operează față de public, de zeci de ani, o inteligentă mișcare de dezinformare care, ca orice astfel de acțiune, este structurată pe mai multe niveluri. Primul nivel este acela că „fenomenul OZN nu există”. Acest nivel de dezinformare este destinat mai ales celor ignoranți și dispuși să creadă serviciul de contrainformații și opinia generală de tip: „eu nu cred în prostiile astea de farfurii zburătoare sau în extraterestri”.

În jurul acestui nivel vine cel de-al doilea, exemplificat prin documentele de tip Majestic 12, care arată că

Guvernul și Casa Albă cunosc adevărul despre OZN-uri, dar îl ascund.

Al treilea nivel, asupra căreia ne atrage atenția de exemplu reputatul scriitor în domeniu William Cooper (care de altfel a plătit cu viața îndrăzneala sa de a dezvălui o serie de informații), susține faptul senzațional că anumite rase extraterestre sunt aici, pe Pământ, de foarte multe mii de ani și că acești extratereștri

sunt de fapt cei care conduc lumea.

Desecretizarea a început în efortul de a realiza această descretizare a prezenței extraterestre în jurul planetei noastre și chiar pe Pământ, s-au format mai multe organizații ce au adunat prin activitatea lor o imensă cantitate de informații extrem de semnificative. Pentru a menționa doar câteva dintre ele, vom aminti de *The Disclosure Project*, *Mutual UFO Network* (MUFON), *National UFO Reporting Center* (NUFORC), *British UFO Research Association* (BUFORA), *Coalition for Freedom of Information* (CFI), *Centre National d'Etudes Spatiales* (CNES), *Brazilian Committee of UFO Researchers* (CBU).

The Disclosure Project este considerată a fi cea mai importantă organizație în această direcție. *Disclosure Project* este un proiect de cercetare non-profit ce urmărește dezvăluirea în totalitate a informațiilor legate de OZN-uri, inteligență extraterestră și sistemele tehnologice secrete, deosebit de avansate, de producere de energie și de propulsie. În cadrul acestui proiect au fost adunate peste 700 de mărturii ale unor persoane foarte importante din domeniul militar sau guvernamental, ce atestă prin experiența lor directă și personală realitatea acestor

aspecte. Steven Greer, inițiatorul și conducătorul acestui proiect, a reușit să coreleze foarte multe informații din întâlnirile avute cu diverși șefi de stat, o gamă largă de *insider-i* militari (de la amirali până la generali de brigadă sau ofițeri superiori), cu reprezentanți CIA, anumiți miliardari precum și unii agenți sub | acoperire. Toți aceștia au dezvăluit adevărul ținut în cel mai mare secret de aproape 70 de ani, referitor la fenomenul OZN și la prezența pe Pământ a extraterestrilor.

În cadrul proiectului *Disclosure* au fost susținute mai multe conferințe, prezentate inclusiv prin rețeaua de Internet, iar parte dintre ele pot fi consultate pe site-ul www.disclosureproject.org.

Concluzia la care conduc toate aceste mărturii și informații este aceea că secretul prezenței extraterestre este menținut cu înrâncenare de către cei care doresc să instituie obediența populației prin așa-zisa Nouă Ordine Mondială și care prin sinistrele lor planuri urmăresc să interzică accesul umanității la contactul cu civilizațiile extraterestre benefice care sunt aici pentru a ne ajuta.

Este semnificativ să observăm că în ianuarie 2013 un raport uluitor al Ministerului Afacerilor Externe (MAE) asupra agendei primului ministru Medvedev la Forumul Economic Mondial (FEM) afirmă că Rusia îl va avertiza pe președintele Obama că „a sosit timpul” pentru ca lumea să cunoască adevărul despre extratereștri, iar dacă Statele Unite nu vor lua parte la acest anunț, Kremlinul va face aceasta de unul singur.

La fel de important de reținut este și faptul că Medvedev, după interviul live pe care l-a acordat la Moscova în data de 7 decembrie 2012, a continuat să răspundă întrebărilor reporterilor, făcând niște comentarii *off-air*, fără să-și dea seama că microfonul lui era încă pornit. Fiind întrebat de către unul dintre reporteri dacă „președintele primește rapoarte secrete despre extratereștri

atunci când i se înmânează servieta cu codurile de activare ale focoarelor nucleare ale Rusiei” Medvedev a răspuns:

”împreună cu servieta cu codurile nucleare, președintele țării primește și un dosar special «top secret». Acest dosar conține în întregime informații despre extraterestrii care ne-au vizitat planeta. Pe lângă acesta el primește și informații privind

serviciul absolut secret care are în supraveghere extraterestrii de pe teritoriul țării noastre... Informații detaliate despre acest subiect puteți găsi în filmul documentar *Men In Black*... Nu vă voi spune câți extraterestri sunt printre noi, pentru că asta ar putea crea panică.”

În filmul *Men in Black*, ce este accesibil și pe internet, sunt dezvăluite multe aspecte esențiale ale secretizării fenomenului OZN. În afară de faptul că prezența extraterestrilor în zona planetei noastre a reprezentat o constantă de care atât guvernul american, cât și cel rus sunt avizate de multă vreme, în acest documentar se mai spune și că misterioșii „Men in Black” sunt trimiși pentru blocarea celor care sunt pe punctul de a face anumite dezvăluiri indezirabile și în acest sens aceștia au de exemplu capacitatea de a șterge printr-o singură privire o parte din memoria celor prea îndrăzneți sau de a cauza durere prin simpla lor voință. Se pot de asemenea teleporta și au o formă de clarviziune care le permite oricând cunoașterea secvențelor ce țin de viitorul imediat.

Secretul asupra prezenței extraterestre pe Pământ a fost impus prin toate mijloacele, de la manipularea și

dezinformarea induse cu abilitate prin mass-media până la metodele radicale ale amenințării sau suprimării fizice a celor prea „îndrăzneți” Acumularea probelor și dovezilor a atins însă „punctul critic” în care toate acestea nu mai pot fi mascate sau interzise pentru mult timp. Implicațiile desecretizării sunt însă mult mai mari decât am putea crede la prima vedere. Aici nu este vorba de a face un simplu anunț sau o recunoaștere, ci de a dezvălui cine a avut interesul să ascundă influența pe care civilizațiile extraterestre au avut-o în întreaga istorie a omenirii și care sunt imensele jocuri de putere care se desfășoară din plin chiar și în prezent. Toate acestea au fost însă întotdeauna în detrimentul maselor de oameni și doar în avantajul membrilor unei „elite”, care nu sunt deloc dispuși să renunțe de bunăvoie la puterea de dominație pe care au obținut-o.

Capitolul VIII

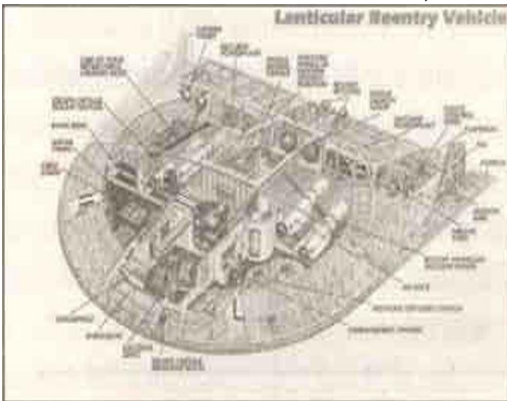
TEHNOLOGIA EXTRATERESTRĂ ȘI SECRETELE GUVERNAMENTALE

Este deja destul de evident pentru cei mai mulți dintre noi faptul că informațiile care ni se oferă prin sistemul mass-media reprezintă de obicei doar un aspect absolut superficial al realității, doar cel pe care deținătorii acelui mijloc media doresc să îl arate publicului, în conformitate cu anumite interese. Aceasta este cu atât

mai mult valabil în cazul aspectelor fundamentale, care ar putea trezi marea masă a populației din somnul conștiinței și al sclaviei tehnologice în care este menținută. Ca un exemplu, am putea să constatăm că este cu totul naiv să credem că din anul 1969, când s-a realizat (oficial) prima aselenizare a cosmonauților de la NASA, programele

spațiale cu oameni la bord nu au mai făcut aproape niciun progres semnificativ. Tot ceea ce ni s-a mai spus de atunci în această direcție este că singurele acțiuni întreprinse pe această linie au fost doar alte câteva aselenizări ale misiunilor Apollo între

anii 1969 și 1972, în care au mai pus piciorul pe Lună încă 12 astronauți, ocazie cu care au mai fost plasate pe solul selenar alte șase steaguri simbolice și că de atunci s-au mai trimis doar sonde spațiale automate (de exemplu satelitul LROC în 2009) care să verifice din când în când dacă a mai apărut ceva nou pe acolo. Dacă însă ne gândim - ca într-o logică paralelă - că din punctul de vedere al tehnologiei accesibilă populației obișnuite s-a realizat în 40 de ani un salt aproape exploziv, de la nivelul din anul 1969 al magnetofonelor și al televizoarelor alb-negru la nivelul microprocesoarelor extrem de performante din zilele noastre, putem fi absolut siguri că s-au făcut uriașe progrese tehnologice și în domeniul navelor spațiale. Și totuși, dacă ar fi să ne luăm după informările oficiale, constatăm că (aparent) nu s-a mai produs nimic foarte semnificativ în legătură cu explorările spațiale, ceea ce este foarte greu de crezut.

Din dezvăluirile pe care unii dintre cei implicați mai mult în activitățile NASA le-au mai făcut (în ciuda secretului drastic pe care sunt constrânși să-l păstreze), s-a aflat însă de-a lungul timpului, prin multiple dovezi convergente, că această agenție - care este cea mai finanțată din lume are în realitate două programe paralele: cel oficial, care este într-o anumită măsură prezentat public și cel neoficial, al programelor strict secrete (*black projects*) care au atins niveluri de dezvoltare și avans tehnologic ce depășesc imaginația omului obișnuit.

America are un *black buget*, care nu este aprobat de Congres și pe care nici măcar președintele nu îl cunoaște și cu atât mai puțin îl controlează.

În fiecare an, aceste *black projects* înghit aproape 1,25 trilioane de dolari, adică aproape 25% din PIB (produsul intern brut) al SUA, ceea ce reprezintă mai mult chiar decât bugetul Apărării SUA și al oricărei alte țări din lume. Pentru a ne face o imagine mai clară, menționăm că un

trilion de dolari înseamnă 1.000 miliarde de dolari și cântărește 11 tone. Aceste „proiecte oculte” scurtcircuitează autoritatea Congresului, fiind deci în întregime ilegale.

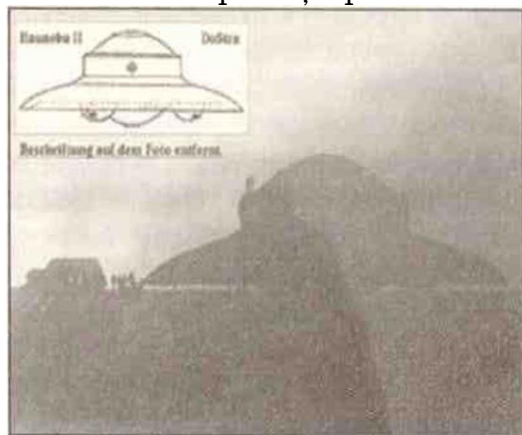
Prin mărturiile unor persoane din interiorul sistemului, a devenit tot mai cunoscut faptul că proiectele strict secrete ale NASA se află în subordinea unui grup restrâns de oameni care domină din umbră toate resorturile mondiale și care acționează doar în avantajul lor, populația lumii nefiind pentru ei nimic altceva decât o masă de exploatat.

Această grupare de indivizi lipsiți de scrupule, ce a cuprins ca o caracatiță malefică întreaga omenire, este de fapt secta satanică a francmasoneriei mondiale, cea care cheamă în mod insidios, prin politicienii săi zeloși, toate țările la înfăptuirea unei Noi Ordini Mondiale. Prin cercetările sale secrete, această grupare a francmasoneriei a ajuns la concluzia că viața de pe Pământ ar putea fi amenințată de anumite pericole cum ar fi escaladarea extremă a poluării, încălzirea globală, furtunile solare, distrugerea stratului de ozon din atmosferă și nu în ultimul rând suprapopularea. Ca urmare, în unele dintre operațiunile lor secrete, reprezentanții acestei „elite” au stabilit un număr de măsuri numite „alternative” prin care să fie protejați în primul rând ei înșiși, „aleșii iluminați”. În consecință, o structură a acestui grup, numită Majestic 12, a elaborat un număr de trei asemenea „alternative” de acțiune prin care, în viziunea lor aberantă, aceste probleme ar fi - doar pentru ei, fără să le pese de restul populației -, rezolvate.

Alternativele secrete ale așa-zişilor iluminați într-o prezentare foarte succintă a acestora, menționăm că în cazul Alternativei 1, un obiectiv major pe care gradele înalte ale francmasoneriei urmăresc să-l atingă este nici mai mult nici mai puțin decât reducerea populației

globului cu aproape 90%! Ei caută, cu o satanică îndârjire, să obțină aceasta prin: declanșarea de războaie cât mai extinse și mai violente (generând cu o diabolică abilitate conflictul între două părți, pe care apoi tot ei le finanțează în secret); prin metode ce vizează politici alimentare (de exemplu prin impunerea programului normelor obligatorii din cadru! *Codex Alimentarius*, care interzice în mod straniu foarte multe plante medicinale tradiționale, introducând în schimb cu forța aditivii în majoritatea alimentelor); prin răspândirea unor boli extrem de grave în masele de oameni (prin infectarea deliberată cu virusul HIV sau cu alte virusuri, injectate prin vaccinări generalizate și obligatorii); prin blocarea accesului public la metode de tratament naturiste, eficiente și necostisitoare; prin răspândirea în atmosferă a „dârelor morții” (*chemtrails*); prin folosirea dispozitivelor de tip HAARP etc.

Dacă Alternativa 1 nu ar fi - în această viziune nebunească - suficient de „eficientă”, atunci Alternativa 2 presupune retragerea „elitei” în baze subterane foarte adânci și tehnologizate, în care ei consideră că ar fi astfel protejați, putând declanșa de acolo un eventual holocaust nuclear la suprafața planetei. Este cunoscut faptul că, în

acest sens, guvernele mai multor națiuni au început încă de după al Doilea Război Mondial să construiască asemenea baze. Au fost folosite în secret dispozitive de foraj care au devenit din ce în ce mai performante, ajungând să poată săpa în adâncimea

pământului chiar și 11 kilometri într-o singură zi. În acest mod s-a ajuns la realizarea unor tuneluri lungi de mii de kilometri, care conduc la adevărate orașe subterane. Tunelurile au peste 10 metri în diametru și prin ele circulă trenuri extrem de rapide, ce funcționează pe principiul levitației magnetice și care pot depăși viteza de 2 Mach (2.000 km/h). În prezent, însuși modul de funcționare al Noii Ordini Mondiale se bazează pe existența acestor baze. Se pare că în acest moment în SUA există mai mult de 129 complexe subterane de acest tip.

Planul lor nu s-a oprit însă aici și ei au considerat că dacă nici Alternativa 2 nu ar fi de ajuns, atunci-conform planurilor numite Alternativa 3 - au decis să realizeze baze pe planeta Marte, unde să se retragă dacă securitatea lor ar fi amenințată. Chiar dacă aceste planuri pot să pară de domeniul științifico-fantastic, există o serie întreagă de dovezi care arată că realizarea acestor baze pe planeta Marte nu numai că este posibilă, dar ele deja au fost realizate de mai bine de 50 de ani!

Pentru a ne apropia de acest subiect, este semnificativ să menționăm că există multe dovezi și mărturii care atestă faptul că în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, naziștii reușiseră să construiască nave de zbor extrem de performante, numite *Haunebu*, ce puteau atinge dimensiuni de peste o sută de metri în diametru și carp aveau o foarte mare autonomie de zbor. Sursa tehnologiei naziste provenea din informațiile oferite pe cale telepatică de o grupare extraterestră, prin intermediul societății esoterice *Vrill*.

După ce totuși Germania hitleristă a fost înfrântă, savanții germani au fost trecuți prin operațiunea secretă de acoperire numită *Paperclip* în subordinea Guvernului Statelor Unite ale Americii, fiind ulterior incluși în cadrul personalului NASA, care a fost la scurt timp după aceea fondată. S-au realizat apoi de către NASA diverse programe

strict secrete față de public, printre care și programe de explorare spațială. Există mărturii bine documentate care susțin faptul că rezultatele atinse au fost cu totul remarcabile, unul dintre acestea fiind acela că prima aterizare pe planeta Marte a unei nave pământene cu echipaj la bord, aparținând NASA, a fost deja realizată pe data de... 22 mai 1962! Conform acestor mărturii, se pare că la scurt timp după acest eveniment extraordinar a început rapid chiar construirea de baze pe planeta Marte.

O prezentare foarte îndrăzneță a unor investigații pe această linie și a câtorva mărturii „din interior” ale celor implicați, a fost realizată în anul 1977 de către o televiziune engleză numită *Secpeter TV*, în cadrul unui serial numit *Science Report*. Această televiziune a prezentat la o oră de maximă audiență un documentar intitulat „Alternativa 3”, care a avut un impact uriaș în rândul telespectatorilor. În acest documentar există un scurt fragment în care este redată o filmare ce pare a fi chiar acea primă aterizare pe Marte din anul 1962. Imediat după difuzare, conducerea postului respectiv de televiziune a fost somată de către mai mulți oficiali că dacă va mai difuza vreodată acel documentar, le va fi retrasă licența. Ca urmare a presiunilor la care au fost supuși, reprezentanții respectivului canal de televiziune au afirmat ulterior public că tot ceea ce a fost prezentat în cadrul acelui documentar nu a fost altceva decât o... farsă. Faptele prezentate în film precum și corelațiile pe care le putem face noi înșine - dacă analizăm cu atenție toate aceste aspecte - ne conduc însă la tulburătoarea concluzie că totul este cât se poate de real.

O prezentare sintetică și echilibrată a documentarului din anul 1977, cât și a proiectelor secrete ale NASA pentru planeta Marte, a fost difuzată recent la televiziunea americană *UFO TV* în cadrul documentarului *Planet Mars and the World of Tommorrow*. În acest material, conform

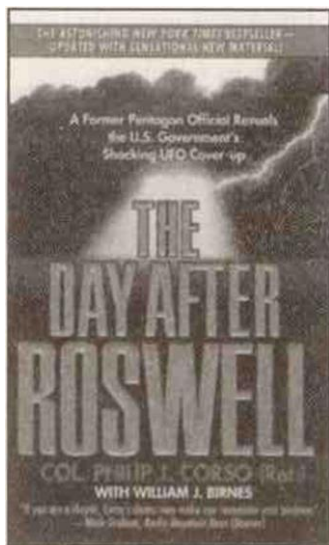
mai multor mărturii semnificative, se pare că Alternativa 3 este acum cu mult dincolo de stadiul teoriilor, fiind deja pusă în aplicare într-un mod extrem de avansat tehnologic. Aflăm astfel, prin mărturia fizicianului Henry Deacon, că în ceea ce privește nivelul tehnologiei care este folosită de către membrii elitei complexului militaro-industrial în proiectele secrete, acest nivel se situează cu zeci de ani înaintea principiilor acceptate de fizica actuală. Henry Deacon, un fost angajat al NASA, actualmente membru al grupului *Project Camelot* (din care fac parte mai mulți oameni de știință eminenți, care au curajul să iasă din convențiile menținute artificial în cadrul științei oficiale) afirmă că nivelul tehnologic la care se lucrează în acele *black projects* (proiecte secrete) se află dincolo de credințele, experiențele și imaginația multor fizicieni din domeniul public. De exemplu, conform mărturiei și informațiilor sale, tehnologia folosită pentru deplasările pe distanțe foarte lungi implică acum anumite portaluri energetice, cunoscute și sub numele de „găuri de vierme”, care reprezintă o conexiune extrem de rapidă (ca o scurtătură) între două puncte îndepărtate din spațiul cosmic. Orice altceva - spune Henry Deacon - pur și simplu nu are rost, este inefficient. Deacon dezvăluie faptul că au fost create astfel de tuneluri de legătură între Pământ și Marte ce pot realiza foarte rapid legătura dintre cele două planete, indiferent unde s-ar afla acestea pe orbitele lor. Aceste informații sunt confirmate și de către David Wilcock, care menționează că aceste portaluri energetice sunt denumite uneori *jump rooms*.

O altă mărturie semnificativă prezentată în acest film aparține fostului director al companiei aeronautice *Lockheed Skunk Works*, pe nume Ben Rieh, care a fost de asemenea implicat în aceste proiecte secrete. El afirmă: „Avem deja mijloacele necesare să călătorim către stele, dar aceste tehnologii sunt închise în proiecte secrete, din

care doar Dumnezeu ar putea să le scoată pentru beneficiul umanității. În orice caz, prin aceste tehnologii, orice vă puteți imagina, noi deja știm cum să facem.”

Într-o altă mărturie, Ben Rich spunea cu umor: „Noi facem acum să zboare în Deșertul Nevada (în zona numită „Aria 51”) aparate în fața cărora George Lucas (producătorul seriei de filme SF „Războiul Stelelor”) ar fi beat de admirație. Aceste aparate sunt la fel de îndepărtate de tot ceea ce se cunoaște oficial precum naveta spațială față de parașuta lui Leonardo da Vinci.”

Secretul tehnologiei de vârf a „elitei” conducătoare

O altă linie importantă de dezvoltare a „proiectelor negre” au reprezentat-o descoperirile genialului Nikola Tesla, care sunt în cea mai mare parte încă și acum ținute secrete de NASA față de marea masă a populației. Cunoscut mai mult doar pentru inventarea curentului alternativ, Tesla a realizat și multe alte invenții, despre care însă destul de puțini oameni au auzit: „bobinele Tesla” care realizează prin rezonanță eterică o amplificare uriașă a tensiunii electrice, mașini bazate pe energia liberă (*free energy*), transferul de

energie fără cablu, antigravitația sau controlul vremii prin utilizarea dirijată a undelor staționare. Invențiile lui Tesla au stat la baza realizării radarului, ciclotronului, televizorului, rețelilor mondiale de radio și tv, internetului, telefoanelor mobile celulare. Dintre cele peste 1.000 de invenții extraordinare ale acestui savant genial, doar 129 au fost patentate (cunoscute oficial). Și mai puțin cunoscut este faptul că însuși Tesla a afirmat în câteva rânduri că se află în contact cu o altă civilizație, care nu e de pe Pământ și care îi furnizează o serie de informații. Nikola Tesla a mărturisit că a ajuns să intre în contact cu această civilizație extraterestră folosind în experimentele sale de transmisie/recepție echipamente inventate de el însuși pentru comunicațiile la mare distanță. Lumea savanților a privit însă cu răceală aceste afirmații ale sale. În anul 1997 a fost publicată o carte uluitoare intitulată *The Day After Roswell*, scrisă de Philip Corso. Colonelul

Philip J. Corso, ofițer de informații, membru al Consiliului Securității Naționale al SUA și șef al Direcției de Tehnologii Străine a Armatei Terestre SUA a avut o Carieră militară

de mai mult de 20 de ani. El a lucrat mult timp la Casa Albă, apoi a devenit un oficial-senior în cadrul Pentagonului. În această carte, Philip Corso a arătat foarte clar că cele mai multe dintre invențiile lui Tesla au fost înțelese abia cu mult

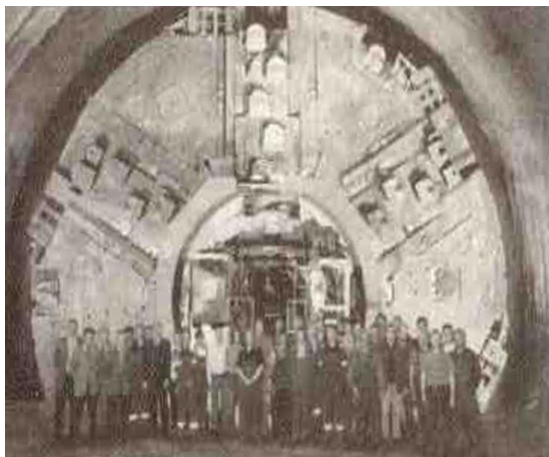
după moartea sa, care s-a produs în ianuarie 1943.

De asemenea, colonelul Corso a dezvăluit faptul că NASA și armata americană au folosit patentele lui Nikola Tesla pentru a crea arme extrem de puternice, ca de exemplu arme cu rază plasmatică ce au fost folosite chiar împotriva OZN-urilor. Aflăm în continuare din *The Day After Roswell* că uneori, aceste OZN-uri au fost lovite și chiar doborâte. În aceste din urmă cazuri, echipe speciale s-au deplasat la fața locului și au adunat rămășițele. Echipe de ingineri specializați au refăcut apoi tehnologia găsită prin ceea ce se numește *reverse tehnology* (inginerie inversă) și i-au dat utilitate. În cartea sa, el afirmă cu certitudine că microcipurile, semiconductorii, fibrele optice, laserul, multe aliaje noi de metale sunt de fapt, toate, tehnologii refăcute prin inginerie inversă și care au aparținut OZN-urilor doborâte de către guvernul american. De altfel, uriașul salt tehnologic care s-a produs în ultimii 60 de ani ar putea fi foarte greu de explicat prin „progresul spontan al omenirii”.

Conform declarațiilor coroborate a zeci de martori, în perioada ianuarie 1947 - decembrie 1952 autoritățile SUA au reușit să recupereze 16 nave extraterestre, dintre care

unele s-au prăbușit tocmai datorită armelor pământene. Cazul cel mai celebru de prăbușire a unei nave extraterestre a avut loc pe data de 8 iulie 1947 lângă orașelul Roswell, New Mexico. Fermierul Wiliam Brazel a găsit rămășițele împrăștiate în deșert și l-a anunțat pe șerif. Au existat 92 de martori și s-au făcut 35 de rapoarte de prim rang (*Personal Air Force*). Au fost găsite și 4 trupuri neînsuflețite, având o înălțime de 1,20 m. Posturile de radio și ziarele de a doua zi au anunțat pe prima pagină că un OZN prăbușit se află în posesia aviației militare americane (RAAF). La numai 4 ore însă, conducătorii de la Washington au dat ordinul de dezmințire, afirmându-se ulterior că de fapt nu ar fi fost decât un banal balon meteorologic. După cum au declarat mai multe persoane care au fost în mod direct implicate, resturile navei prăbușite precum și trupurile extraterestre au fost duse imediat la baza militară Wright-Paterson din Ohio. Materialele recuperate erau deosebit de stranii: de exemplu, o bucată metalică flexibilă care nu putea fi ruptă, tăiată sau zgâriată.

În ultimii ani au ieșit tot mai mult la lumină dezvăluirile unor foști agenți secreți, astronauti sau ale altor persoane

implicate în structurile guvernamentale, care au dezvăluit detalii despre faptul că, în realitate, contactul dintre guvernele mai multor țări și extraterestri s-a produs de aproape 60 de ani.

De exemplu, s-a aflat că după o altă

prăbușire a unui OZN a fost recuperat chiar un extraterestru rămas în viață. Acest extraterestru făcea parte din rasa *grey* (sau „micii cenușii”), și a fost botezat EBE (Extraterrestrial Biological Entity). S-a aflat că acest EBE, după 2 ani de captivitate, a făcut dezvăluiri tulburătoare în care a afirmat că rasa sa vizitează Pământul de 25 de mii de ani, că au construit deja baze subterane pe planeta noastră și că provine de pe o planetă deșertică dintr-un sistem de stele duble numit *Zeta Reticulum*, aflat la o distanță de 400 de ani-lumină de Pământ. Toate dezvăluirile sale au fost înregistrate în ceea ce actualmente poartă numele de „Cartea Galbenă”. EBE funcționa pe bază de clorofilă și transforma hrana în energie. La sfârșitul anului 1951, EBE s-a îmbolnăvit și, deși s-au depus mari eforturi pentru salvarea lui, a murit la 2 iunie 1952. Conform dezvăluirilor unor martori, aceste ființe reușesc să comunice într-un mod complet telepatic, se pot dematerializa la voință și sunt capabile să treacă prin ziduri. Pentru a-l menține captiv pe EBE, guvernul american l-a ținut într-o cușcă electromagnetice de tip Faraday. De altfel, „micii cenușii”, ca și alte specii extraterestre, cum ar fi „marii blonzi”, sunt capabili să dezintegreze materia în energie și apoi să reintegreze energia în materie. Toate aceste dezvăluiri extraordinare au fost difuzate în premieră mondială absolută printr-un documentar ce a apărut la televiziunea italiană RTL, preluat apoi și de alte televiziuni. Pe această temă a apărut un articol și în revista „Formula As” din iulie 1997, nr. 270, după prezentarea de pe canalul RTL.

Înțelegerile secrete dintre anumite guverne și extraterestrii malefici în prezent există uriașe dovezi ce evidențiază colaborarea dintre guvernul SUA și anumite grupări extraterestre. Mai multe surse au dezvăluit în mod independent faptul că în data de 22 februarie 1954 la baza militară Edwards, California, s-a produs o primire istorică

a unui echipaj extraterestru din specia „micii cenușii”. La această primire a fost prezent președintele SUA, Dwight Eisenhower, asistat de o comisie din care făcea parte și fostul agent secret William Cooper, care ulterior a dezvăluit totul, motiv pentru care a fost asasinat. Micii cenușii au aterizat în interiorul bazei cu 5 nave. Ei erau conduși de un extraterestru numit Krill. Această întâlnire mai este confirmată și de astronautul american Gordon Cooper, care a făcut dezvăluiri foarte concludente în acest sens în anul 1995, precum și de inginerul american Phill Schneider. Phill Schneider a fost un expert ce a lucrat în cadrul unui program de construire a bazelor subterane ultrasecrete de mare adâncime (*Deep Underground Bases - DUB*), care după cum am precizat anterior sunt baze clandestine de mare anvergură destinate capilor Noii Ordini Mondiale. El a ținut o serie fulminantă de conferințe până în anul 1996 când, pentru a se pune capăt dezvăluirilor sale, a fost asasinat prin tortură și ștrangulare, lată cum a descris Phill Schneider începutul contactului dintre guvernul SUA și rasa micilor cenușii: „în 1954, în timpul administrației Eisenhower, Guvernul federal a hotărât să încalce Constituția americană, semnând un tratat cu entitățile extraterestre.

Acest tratat a fost numit «Tratatul Granada din 1954», în conformitate cu ale cărui prevederi extraterestrii aveau dreptul de a răpi câteva capete de vite sau de a-și testa tehnicile de implanturi pe ființe umane, având, desigur, obligația de a raporta cu privire la experiențele realizate. Încetul cu încetul, extraterestrii nu au mai respectat obligațiile contractuale, ajungând să facă numai ceea ce doreau. Aceasta era situația în 1979.” Schneider relatează că la sfârșitul anilor '70 în baza de la *Dulce* din New Mexico (stat american din sud-estul SUA) a avut loc chiar și o confruntare între forțele speciale ale CIA și extraterestri.

Așadar, la această întâlnire s-a pus la punct un tratat secret de colaborare între guvernul SUA și acea rasă extraterestră. Prima condiție a tratatului era ca extratereștrii să nu se amestece în treburile planetei Pământ. Prezența lor pe Pământ urma să rămână secretă. O altă condiție era aceea de a furniza pământenilor tehnologie avansată. În schimbul informațiilor tehnologice extratereștrii primeau acordul de a realiza cercetări pe oameni, fără însă a le face vreun rău. Pentru transferul de tehnologie urmau să se construiască o serie de baze subterane (cum a devenit cea din Aria 51) sub terenurile rezervațiilor indiene din Utah, Colorado, New Mexico și Arizona. A devenit însă evident încă din anul 1955 faptul că extratereștrii nu și-au respectat partea lor de înțelegere și că de fapt nici nu aveau intenția să o facă. Chiar micii cenușii au recunoscut că au început să facă experiențe genetice pe oameni, susținând că aceste activități le sunt necesare pentru a supraviețui deoarece rasa lor suferă de o deteriorare a structurii genetice, în urma căreia ei nu se mai puteau reproduce. Conform unui document guvernamental ultrasecret s-a descoperit ulterior că acești extratereștri malefici folosesc tehnologia pe care o oferă pământenilor întocmai ca pe un veritabil „cal troian” prin intermediul căruia ei urmăresc de fapt colonizarea planetei prin mutații genetice creând o rasă de hibrizi. Guvernanții care au condus din umbră aceste înțelegeri au fost într-un mod viclean influențați, ajungându-se - conform anumitor dezvăluiri care au ieșit tot mai mult la iveală - ca această hibridizare să se producă începând chiar de la ei. Acești *grey* au ajuns să fie niște ființe incapabile de emoții și se pare că ei sunt responsabili de acele răpiri de ființe umane, care au de fapt ca scop recoltarea de material genetic uman și apoi crearea de hibrizi „*human-grey*”, întrucât rasa „*grey*” nu se mai poate reproduce, fiind din această cauză pe cale de dispariție. Dacă fenomenul acesta de

hibridizare ar continua, aceasta ar atrage în schimb, bineînțeles, extincția rasei umane.

O lucrare bine documentată în acest sens este cea a lui Richard Gleen, „Operațiunea Calul Troian”. În această lucrare este redat, de exemplu, un mesaj venit pe cale telepatică de la extraterestrii benefici numiți „marii blonzi”, în care se spune: „Nu sunteți pe punctul de a fi invadați, nici măcarin decurs de a fi. Invazia a avut deja loc și ea este în stadiul final.” Multe filme de la Holywood, într-un mod deloc întâmplător, au exact rolul de a obișnui oamenii cu prezența micilor cenușii. Putem observa faptul că în ideea de a crea o deschidere și chiar o stare de simpatie față de hibridizarea cu *grey*, existența micilor cenușii ne-a fost „sugerată” tuturor, chiar și copiilor prin desene animate și jocuri „nevinovate”.

Conform unor dezvoltări și mai tulburătoare, dar care sunt susținute de probe foarte serioase, a devenit cunoscut faptul că acești „*grey*” sunt la rândul lor manipulați de o altă rasă extraterestră malefică, ce este de mult timp prezentă pe Pământ, și anume rasa reptilienilor. Oricât de greu de crezut ar părea, se pare că acești reptilienii sunt capabili chiar să-și asume pentru anumite intervale de timp o formă umană și în felul acesta ei ar fi reușit să se infiltreze într-un număr destul de mare printre oameni. Chiar mai mult, se afirmă că reptilienii au reușit să acceadă la foarte importante posturi de conducere în ierarhia politico-economică a omenirii, ei fiind în realitate cei care se află în spatele sectei satanice a francmasoneriei, care urmărește cu o sinistră îndârjire să instaureze așa-numita Nouă Ordine Mondială. O prezentare foarte sistematică și argumentată a acestor elemente poate fi consultată în renumita lucrare a lui David Icke, intitulată „Secretul Suprem” (*The Biggest Secret*). În această carte explozivă, David Icke prezintă informații detaliate despre faptul că aceleași linii de sânge reptilian au condus

planeta timp de mii de ani și au îngrădit cunoașterea esoterică și spirituală.

Din fericire, așa cum vom descrie în continuare, Pământul este foarte atent supravegheat și de către rase extraterestre benefice foarte avansate, care însă înțeleg să ne ajute nu prin a acționa în locul nostru, ci mai ales prin a urmări să ne facă să conștientizăm mai clar situația în care ne aflăm pentru ca în felul acesta să ne exercităm în cunoștință de cauză liberul arbitru. Aceste civilizații extraterestre benefice foarte avansate sunt oricând dispuse să ne ajute într-un mod decisiv și radical cu singura condiție ca noi să le solicităm ajutorul. Cunoscând aceste lucruri, pentru a-și menține dominația, structurile întunecate ale „elitei” conducătoare ascund cu strictețe informațiile cu privire la civilizațiile extraterestre benefice care se află în zona Pământului.

Aria 51

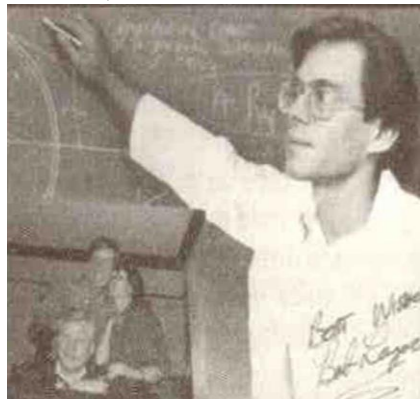

Mai multe surse din interiorul sistemului au dezvăluit că echipamentul extraterestru obținut din recuperarea resturilor de OZN-uri prăbușite este testat în mai multe baze ultrasecrete, una dintre acestea aflându-se în deșertul de la nord de Las Vegas, într-o zonă cunoscută sub numele de „Zona (Aria) 51”, „Dreamland”. Aici este locul unde prin tehnica „ingineriei inverse” se caută, în cel mai mare secret, descifrarea tehnologiei extraterestre. Maniera

în care se lucrează aici este aceea de a se opera pe compartimente strict secrete, astfel încât sunt foarte puțini cei care înțeleg informațiile în ansamblu.

În anul 1989 un inginer, Bob Lazar, a dezvăluit întregii lumi, prin intermediul postului TV Kloss faptul că a fost angajat în Aria 51, unde a putut cerceta modul de construire al OZN-urilor. El a afirmat că aceste nave nu folosesc vreun combustibil convențional cunoscut pe Pământ, dar sunt prevăzute cu un reactor care

produce antimaterie și care este alimentat cu un element chimic care nu există pe Pământ. De asemenea, el a mai afirmat că s-a putut determina faptul că navele își produc singure câmpuri gravitaționale pentru a distorsiona timpul și spațiul și

pentru a ajunge la destinațiile dorite. Pentru distanțe mai mari se pare că ei folosesc stele ca porți stelare, pe baza singularităților din centrele lor, prin care se pot deschide acele găuri de vierme în spațiu-timp. Toate aceste dezvoltări au fost publicate și în revista *OMNII*. Conform strategiei deja obișnuite s-a urmărit cu îndârjire discreditarea lui Bob Lazar în mass media pentru că informațiile prezentate de el să-și piardă credibilitatea.

Un alt om de știință care a lucrat în Aria 51 și care a dorit să facă totul public a fost fizicianul Michael Wolf. Declarațiile sale au fost mult mai detaliate, ceea ce a determinat din partea agențiilor americane însărcinate cu păstrarea secretului despre extraterestri, atacuri violente la persoana lui. Wolf are doctorat în neurologie, biogenetică, fizică teoretică, științe informatice și drept. Asupra sa s-a realizat chiar un atentat cu bombă în care au fost uciși soția și copilul său, fapt care l-a motivat și l-a ambiționat și mai mult să dezvăluie întregii umanități adevărul despre prezența extraterestră pe planeta noastră. El a dezvăluit faptul că LED-urile (diode emițătoare de lumină), superconductivitatea și tehnologia fibrelor optice se numără printre tehnologiile descoperite prin cercetările realizate asupra resturilor navelor extraterestre prăbușite. Doctorul Wolf a mai dezvăluit faptul că americanii, folosind tehnologii rezultate din colaborarea cu extraterestrii, au pus la punct avionul spațial *Aurora SR-33A*, testat la baza militară din Aria 51. Acest avion funcționează cu metan lichid și are la bord un dispozitiv antigravitație, o armă ce utilizează pulsiunea electromagnetică (ce poate distruge chiar și radarele) și are capacitatea de a ajunge chiar și pe Lună. Wolf a afirmat că președintele SUA nu are prea multe cunoștințe despre Area 51. Michael Wolf mai relatează că extraterestrii traversează galaxia prin „manipularea” continuumului spațiu-timp, atrăgând destinația către ei. Timpul este

astfel redus la zero, iar accelerația este mărită la infinit. Unele OZN-uri se comportă ca niște organisme vii, care se pot diviza și apoi reface și care răspund și la ordinele mentale date de conducătorul lor. El a mai adăugat că nu se dorește dezvăluirea secretelor energiei libere (*free energy*) pentru că, dacă s-ar realiza aceasta, companiile multinaționale care conduc de fapt lumea ar fi desființate, pierzându-și puterea economică.

O altă persoană care a făcut dezvăluiri cu privire la locația ultrasecretă S4 a Zonei 51 (la nord de Las Vegas, Nevada) - și care au fost destul de intens mediatizate - este doctorul în microbiologie, Dan Burisch. Iată ce putem citi într-un titlu extras dintr-un comunicat de presă din 22 aprilie 2004, difuzat în SUA: „Doctorul în microbiologie Dan Burisch, care a fost ținut prizonier în faimoasa Zonă 51, care a vorbit public despre anumite operațiuni secrete și care și-a exprimat chiar dorința de a depune o mărturie publică, este pe cale să obțină imunitatea și să apară în fața Congresului, după cum a cerut”. Dr. Burisch poate, de asemenea, să depună mărturie că a văzut anumite porți stelare secrete în funcțiune prin intermediul cărora se poate călători în timp (atât în trecut cât și în viitor). El afirmă că în special această elită francmasonică ce conduce la ora actuală întreaga lume nu dorește ca faptele să fie dezvăluite deoarece, în viziunea lor, dacă tehnologiile avantajoase pe care ei le păstrează secrete și le folosesc numai în rău ar ajunge la îndemâna tuturor, ei și-ar pierde în scurt timp după aceea puterea. „Elita” stăpânește deja energia magnetică și alte forme de energie gratuită, însă totul este ținut secret. Ei dețin date științifice care ar aduce în scurt timp fericirea pe întregul Pământ dar nu doresc să le împărtășească. Energia este unul dintre mijloacele prin care oamenii pot fi stăpâniți și controlați foarte ușor.

Proiectele negre

Printre proiectele cele mai avansate din punct de vedere tehnologic, care au fost sau sunt încă derulate și care au ajuns cunoscute publicului prin anumite dezvăluri, putem enumera:

- Experimentul *Philadelphia* (inițial dezvoltat pentru obținerea invizibilității optice și pe radar a navelor *US Navy*, pe principiul descoperit de către Tesla de creare a unui puternic câmp electromagnetic care să distorsioneze quantumul spațio- temporal terestru);

- Proiectul *Montauk/Phoenix I, II și III* (cu ajutorul tehnologiei electronice, în Montauk, Long Island, SUA, se perfecționează călătoria în timp);

- Proiectul *Pegasus* (experimente de teleportare a obiectelor și a ființelor umane în spațiu și timp, pe baza cărora s-au construit bazele secrete de pe Lună și Marte);

- Proiectul *Looking Glass* (dezvoltarea tehnologiei capabile să „privească” în viitor la mai multe „scenarii” virtual posibile);

- Proiectul *Aquarius*;

- Proiectul *Aurora*;

- Proiectul *Solar Warden* (programul flotei navelor spațiale interstelare ale guvernului „ascuns”);

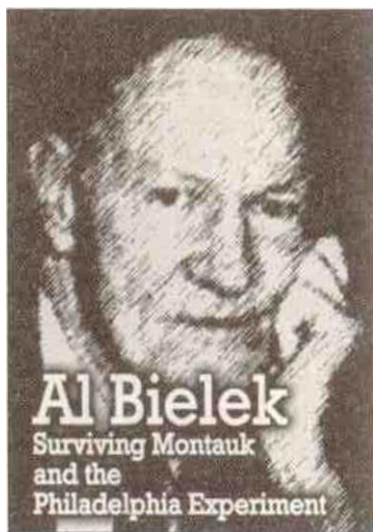
Experimentul *Philadelphia* a fost demarat de Marina Americană în anul 1931 în scopul obținerii invizibilității navelor maritime față de radare. Acest proiect a fost condus inițial, din martie 1932 până în 1943, de către genialul Nikola Tesla, care însă nu a dorit să mai continue datorită comportamentului lipsit de scrupule al conducerii militare. La coordonarea proiectului a venit atunci dr. John von Neumann, cel care ulterior avea să devină părintele calculatorului electronic modern. Au fost realizate mai multe cercetări și teste pe o navă de război, numită *Eldrige*. Apoi, în cadrul testului principal, din 12

august 1943, nava *Eldrige* a devenit invizibilă pentru radar, iar după cca. 1 minut s-a produs o străfulgerare și nava a dispărut din port, după care a apărut la 400 mile distanță, pentru 15 minute, în docul Norfolk, după care a dispărut și de acolo, rămânând în hiperspațiu. După aproape patru ore ea a reapărut în portul Philadelphia, însă cei care au văzut-o au înțeles imediat că se produsese un dezastru. Unii dintre membrii echipajului au apărut cu părți ale corpului amestecate cu oțelul pereților și al punților, alții apăreau și dispăreau intermitent, iar alții păreau să ardă, fără însă a se combustiona.

În timpul dispariției navei, doi dintre oamenii de știință îmbarcați (frații Duncan și Edward Cameron), care erau fizicieni însărcinați cu pornirea și oprirea generatoarelor au sărit peste bord. Dar, surpriză: nu au căzut în apa portului Philadelphia ci pe iarba bazei militare Montauk din Long Islands. Apariția lor era așteptată de către poliția militară, au fost introduși într-un complex subteran unde i-a întâmpinat nimeni altul decât dr. Von Newman, care era cu 40 de ani mai în vârstă, și i-a anunțat că se află în anul 1983. Von Newman le-a explicat celor doi că fuseseră absorbiți în hiperspațiu prin intermediul câmpurilor create de echipamentele generate de o mașină a timpului aflată în baza Montauk și care a interferat cu câmpurile generate de experimentul din Philadelphia. Ceea ce se petrecuse era că aceste două experimente asupra timpului s-au cuplat unul cu cealălalt și au creat o gaură în hiperspațiu care a aspirat nava *Eldrige*. Von Newman le-a spus că s-a creat o bulă în hiperspațiu care crește într-un mod foarte periculos și de aceea este stringent necesar să fie trimiși înapoi în timp pe nava *Eldrige* și să distrugă generatoarele, ceea ce frații Cameron au și făcut, însă, după îndeplinirea acestei sarcini, Duncan a sărit din nou peste bord ajungând în anul 1983. Prin tehnologia realizată în cadrul Proiectului

Montauk se creează veritabile scurtături între oricare două puncte din spațiu-timp prin așa-numita metodă a „găurii albe și a găurii negre”.

În cartea sa „Experimentul Philadelphia și alte conspirații OZN”, precum și în mai multe interviuri pe care le-a acordat, unul dintre oamenii de știință care au participat la acest experiment, dr. Alfred Bielek, aduce o serie de detalii uimitoare despre aceste evenimente. El relatează că în anul 1931, Nikola Tesla i-a oferit posibilitatea președintelui de atunci al SUA, Theodore Roosevelt, să comunice cu două grupări extraterestre prin intermediul unei aparaturi speciale proiectate chiar de către Tesla. Primul grup cu care Roosevelt a luat legătura au fost Pleiadienii, care și-au oferit ajutorul, dar numai în condițiile în care oamenii ar fi renunțat la proiectele războinice. Al doilea grup a fost cel intitulat „Kumorash Kun”, sau prescurtat „grupul K”, care spre deosebire de primul grup, s-a oferit să furnizeze guvernului SUA un ajutor ce includea și anumite proiecte militare. Roosevelt s-a hotărât atunci să colaboreze cu cel de-al doilea grup.

Se pare că ulterior, în urma acestei colaborări, s-a ajuns în cele din urmă să fie influențate anumite decizii și proiecte guvernamentale. Printr-o astfel de influență a fost luată decizia ca pe data de 12 august 1943 să fie realizat proiectul strict secret ce avea să rămână cunoscut ca „Experimentul Philadelphia”.

Implicațiile proiectului erau cu mult mai mari decât simpla obținere a invizibilității, totul fiind de fapt dirijat din umbră de către extraterestrii din „grupul

K". Dezvăluirile lui Al Bielek arată că de fapt Proiectul *Philadelphia* a fost menit din start, prin influența exercitată de către acești extratereștri, să fie conexas prin anumite legături spațio-temporale cu o secvență desfășurată în viitorul de atunci, al datei de 12 august 1983, mai exact cu anumite operațiuni ce se desfășurau în cadrul așa-numitului „Proiect Phoenix”. Al Bielek afirmă că există mai multe mărturii foarte concludente care susțin faptul că acest proiect, *Phoenix*, a fost operațional între anii 1975 și 1983 și el a reprezentat un fel de etapă superioară a Proiectului *Philadelphia* având drept scop dezvoltarea tehnologiei necesare călătoriilor în timp. Tehnologia folosită s-a bazat pe efectul pe care dr. Carl Sagan îl numea „găuri de vierme în hiperspațiu”, iar proiectul realizării călătoriilor în timp a fost încununat de succes.

Mai multe persoane au fost trimise atât în viitor cât și în trecut și au fost realizate chiar și înregistrări video. Însuși Al Bielek relatează faptul că într-o astfel de experiență a reușit să aducă o revistă *Life* din anul 1983 în anul 1943. Călătorii în timp erau aduși de multe ori înapoi chiar cu o milisecundă înainte de momentul plecării, iar memoria le era de obicei ștearsă. Informații detaliate despre aceste aspecte puteți citi în cărțile seriei „Proiectul

Montauk”, scrise de Preston Nichols și Peter Moon.

Ulterior a fost înțeles faptul că motivul pentru care acești „K” au avut interesul să facă această conexiune între Proiectul *Philadelphia* și Proiectul *Phoenix* a fost acela de a crea o „fisură” în

continuumul spațiu-timp, cu o durată de 40 de ani, pentru a permite intrarea în zona Pământului a unor nave spațiale ce veneau dintr-o altă dimensiune și care aparțineau extraterestrilor din rasa „micii cenușii”. Datele de 12 august din 1943 și 1983 nu au fost alese întâmplător, ci pentru că ele corespundeau cu anumite condiții energetice cu totul particulare ale bioritmului Pământului, fără de care întreaga operațiune nu putea fi realizată. „Micii cenușii” au reușit astfel să se infiltreze în număr mare în zona planetei noastre și - așa cum menționam anterior- câteva dintre navele lor este foarte probabil că au fost doborâte de armata americană, situație ce are legătură cu celebrele prăbușiri ale unor OZN, raportate între anii 1947 -1948. Al Bielek relatează că în anul 1953, următorul președinte al SUA, Dwight Eisenhower, chiar a avut o întâlnire guvernamentală strict secretă cu „micii cenușii”, întâlnire la care a fost stabilit un acord comun de non-interferență și în care s-a stabilit că extraterestrii vor oferi SUA tehnologie foarte avansată și în schimb li se va permite să realizeze câteva experimente genetice pe animale și chiar pe oameni, precum și accesul în 75 de baze subterane care urmau să fie construite în colaborare umano-extraterestră. Construcțiile bazelor situate la mare adâncime (DUB - *Deep Underground Bases*)

au început în anul 1959 și foarte mulți cenușii s-au adăpostit acolo. Acordul de non-interferență nu a ținut însă mult timp pentru că în câțiva ani a devenit evident faptul că extraterestrii au început să nu îl mai respecte.

Proiectul *Pegasus* a continuat descoperirile legate de aparatul numit „cronovizor”, ce a fost inventat în anii ‘50 ai secolului

trecut de către o echipă de 12 oameni de știință reunită în jurul unui călugăr italian, Pellegrino Ernetti, care era totodată un savant genial, specialist în fizică cuantică. Din această echipă au mai făcut parte Enrico Fermi (laureat al Premiului Nobel), precum și Wernher von Braun (părintele programului spațial al SUA). Cronovizorul, pe care Vaticanul a urmărit să îl mențină în cel mai mare secret, este un dispozitiv care captează prin rezonanță frecvențele armonice superioare remanente ale oricărui eveniment care a avut loc în trecut. Aceste armonice nu dispar complet niciodată, ci rămân într-o dimensiune superioară a realității (cunoscută ca „*akasha tattva*” în știința ezoterică orientală), ca un fel de „ecou”. Aceste frecvențe sunt convertite printr-o aparatură specială putându-se astfel reconstitui imaginile și sunetele oricărui eveniment care a avut loc chiar și cu sute sau mii de ani în urmă. Cercetările legate de cronovizor au fost continuate de oamenii de știință de la DARPA (*Defense Advanced Research Projects Agency*), care au adăugat noi descoperiri ce au derivat în primul rând din tehnologia extraterestră obținută prin inginerie inversă. A fost astfel obținută o tehnologie capabilă să creeze vortexuri (tuneluri) în continuumul spațiu-timp, prin care sunt posibile nu doar vizualizarea unor evenimente din trecut, ci și din viitor și chiar teleportarea fizică în acele coordonate. Această tehnologie a fost dezvoltată printre altele și ca o eventuală posibilitate de salvare a „elitelor” în cazul unei catastrofe care ar putea afecta planeta noastră. În acest scop au fost pregătite deja - ca alternativă - baze secrete pe planeta Marte, așa cum am menționat anterior. Unul dintre cei care au făcut dezvăluiri importante despre acest proiect în cadrul mai multor emisiuni televizate din Statele Unite, Canada și Mexic este avocatul american Andrew D. Basiago, care a fost implicat în Proiectul *Pegasus* între anii 1968 -1972.

Proiectul *Looking Glass*. Conform informațiilor paralele și convergente prezentate de dr. Dan Burisch, Bob Lazar și David Wilcock, acest proiect (PLG) se desfășoară în baza subterană uriașă (ce are mai multe niveluri) cunoscută ca „Aria S 4”, situată la 12 mile în sudul bazei „Aria 51”. Scopul acestui proiect este pe de o parte acela de a observa chiar și cele mai fine distorsiuni temporale (chiar și de ordinul milisecundelor) din trecut, iar pe de altă parte acela de a perfecționa o tehnologie capabilă să „privească” în viitor la mai multe „scenarii” virtual posibile pentru a putea fi aleasă în momentul prezent linia temporală cea mai favorabilă pentru versiunea pe care cei aflați la putere o doresc. Dispozitivul folosit în acest scop se bazează pe crearea unor câmpuri energetice foarte intense prin intermediul rotației unor inele metalice foarte mari, precum și pe radiația generată de un element care în tabelul periodic al lui Mendeleev are numărul 115, dar care nu se găsește în mod natural pe Pământ. Acest element este de proveniență extraterestră, poate produce antimaterie și este folosit și la sistemele de propulsie ale navelor extraterestre. Proiectul *Looking Glass* urmărește de asemenea să studieze efectul pe care îl produce crearea artificială a unei unde gravitaționale asupra timpului.

Proiectul *Aquarius* studiază orice aspect legat de Entitățile Biologice Extraterestre și de interacțiunea acestora cu oamenii. Proiectul *Aquarius* a compilat de asemenea, foarte amănunțit, toate înregistrările despre istoria omenirii și vizitele extraterestre începând cu tăblițele sumeriene, inscripțiile egiptene și toate celelalte texte antice, până la informațiile obținute în timpurile moderne.

Programul *Aurora* este cel mai secretizat program aerospațial existent. El creează și dezvoltă nave cu o

capacitate de zbor la niveluri ultraperformante, cu mult peste ceea ce se folosește în tehnologia convențională.

Cel mai avansat și mai exotic vehicul creat în cadrul Programului *Aurora* este cel numit „TR-3B”, care are numele de cod ASTRA. La construcția acestui vehicul a fost folosită într-o foarte mare măsură tehnologie obținută prin inginerie inversă (recuperată de la navele spațiale extraterestre prăbușite), lată câteva dintre caracteristicile acestei nave: are o formă triunghiulară, se poate deplasa atât orizontal cât și direct vertical, în atmosfera Pământului (cam până la 120 km altitudine) atinge o viteză de 9 Mach (de 9 ori viteza sunetului, aprox. 10.000 km/oră), iar în afara atmosferei Pământului poate atinge și viteze mult mai mari. În plus, TR-3B își poate schimba reflectivitatea, absorbția radar și culoarea, poate deveni invizibil (folosind tehnologia STEALTH) și are o autonomie de zbor pentru o perioadă nedeterminată. Acest avion funcționează cu metan lichid și are la bord un dispozitiv antigravitație, o armă ce utilizează pulsiunea electromagnetică (ce poate distruge chiar și radarele) și are capacitatea de a ajunge chiar și pe Lună. Există mii de apariții ale acestui tip de vehicul care au fost raportate, fotografiate și filmate pe tot cuprinsul lumii însă, bineînțeles, oficialitățile neagă faptul că ar cunoaște ceva despre un asemenea vehicul.

Flota stelară *Solar Warden*. Pe 13 aprilie 2009, Arhiva Națională de Administrare a SUA a pus la dispoziția publicului, conform *Freedom of Information Act*, aproape 250.000 de pagini de documente din timpul administrației Reagan, inclusiv din jurnalul său personal. În finalul acestuia, președintele scria, la data de 11 iunie 1985, despre existența unui program spațial clasificat, care poate transporta și găzdui sute de astronauți. Jurnalul său evidențiază faptul că a primit mai multe sesiuni de informare cu privire la acest subiect.

Indicii importante pot rezulta din registrele lansate ale lui Reagan despre Flota Comandamentului Strategic. Aceste dezvăluiri sunt susținute și de informațiile care au apărut în presă despre *hacker*-ul scoțian Gary McKinnon, care a reușit să spargă de pe laptopul său baza de date a NASA și a Pentagonului, găsind o serie de informații copleșitoare despre colaborarea guvernului american cu extraterestrii și despre tehnologia extrem de avansată care este ascunsă față de public. McKinnon a declarat în fața judecătorilor și a presei că a găsit dovezi ale tehnologiilor de origine extraterestră, a existenței energiei capabile să stopeze procesul de încălzire globală, ale dispozitivelor antigravitaționale și, peste toate, a existenței unei adevărate flote stelare, capabile să străbată distanțe uriașe prin spațiul cosmic.

Aceste realizări tehnologice nu sunt nici măcar bănuite de către marea masă a populației. În cartea sa, „Adevărul ascuns - Informații interzise”, Steven Greer spunea că „tehnologia neagră” preluată din surse

extraterestre de către „elita” Noii Ordini Mondiale este cu aproximativ 10.000 de ani înaintea tehnologiei utilizate în civilizația noastră „la vedere”. Dr. Greer afirmă că guvernul din umbră al Noii Ordini Mondiale are la dispoziție peste 30 de dispozitive

ultra-performante capabile să opereze cu așa-numita *Jree energy*” (energie liberă), majoritatea acestor dispozitive aflându-se în bazele subterane de mare adâncime (DUB).

Conducătorii din umbră au tehnologia capabilă să scoată cu ușurință lumea din întunericul ignoranței, dar au ales să nu o facă. Cunoscând aceste lucruri ajungem să

recunoaştem că senatorul american Brian Larry avea foarte multă dreptate atunci când spunea cu umorul său caracteristic: „Adevărul vă va face liberi. Dar mai întâi o să vă enerveze.”

Realizări tehnologice extraterestre

Dincolo de aceasta, pentru a putea aprecia cam ce nivel de realizare tehnologică posedă civilizațiile extraterestre avansate, este de remarcat faptul că în ultima perioadă au fost observate în spațiu, chiar prin echipamentele NASA, uriașe obiecte neidentificate care aveau în mod evident un comportament inteligent. Astfel, pe data de 24 aprilie 2012, satelitul NASA destinat studierii permanente a activității solare, cunoscut sub numele de SOHO (*Solar & Heliospheric Observatory*) a realizat fotografii și filmări - care sunt încă accesibile pe internet - ale unui gigantic obiect prezent în apropierea Soarelui, având un aspect clar de navă spațială, de la care pleacă o extensie imensă, în imaginea de mai jos se poate observa respectivul obiect uriaș în detalii mărite.

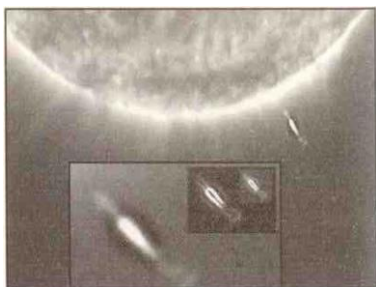
De asemenea, pe data de 1 august 2012, în imediata apropiere a Stației Spațiale Internaționale (ISS) a fost înregistrată prezența unui gigantic OZN. Aceste filmări sau fotografii sunt postate conform legii în mod public pe Internet de către oficialii NASA. Trebuie să menționăm însă faptul semnificativ că de multe ori au fost semnalate cazuri când aceste postări sunt „ajustate” astfel încât o serie întreagă de detalii - care probabil scăpaseră cenzurii inițiale - nu mai pot fi remarcate. Există de asemenea și cazuri în care anumite filmări sau fotografii care stârniseră un foarte mare interes prin aspectele uluitoare pe care le evidențiau, au fost șterse pur și simplu de pe Internet, accesul public nemaifiind posibil.

O altă înregistrare NASA uimitoare, ce a fost prezentată și în serialul de televiziune *Weird or What?* în SUA, pune clar în evidență obiecte stranii de mărimea planetei Pământ care se deplasează în apropierea Soarelui, realizând în mod clar anumite unghiuri de mișcare ce denotă un comportament inteligent, neputând fi

confundate cu fenomene naturale gen asteroizi sau comete ori cu particule de praf sau de gheață. Uneori aceste obiecte plonjează pur și simplu în masa Soarelui, rezultând ulterior uriașe jerbe de plasmă.

Cunoscutul astrofizician Nassim Hameed a explicat pe baza cercetărilor sale privind singularitățile spațio-temporale care se creează în interiorul stelelor, că din perspectiva studiilor pe care le-a realizat este cât se poate de plauzibil ca acele obiecte să fie de fapt uriașe nave extraterestre intergalactice extrem de avansate, care folosesc Soarele nostru ca pe o poartă stelară prin care pot ieși apoi oriunde în altă parte în Univers. Nassim Hameed susține că aceste concluzii ar putea fi într-o foarte strânsă legătură cu unele aspecte menționate în foarte multe texte ale tradițiilor antice, cum că vizitatorii din spațiu veneau din stele și erau adoratori ai Soarelui, fiind chiar denumiți - așa cum am mai menționat anterior în această lucrare - „Fii ai Soarelui”.

Elementele descrise de Nassim Hameed sunt confirmate în totalitate de informațiile obținute pe cale telepatică de către renumitul medium american Wesley

Batman, informații publicate în cartea sa „Dragonii și care de foc zburătoare”, în această carte este descris nivelul tehnologic al civilizației extraterestre din sistemul solar al stelei Sirius, civilizație care se pare că a jucat un rol important în destinul

civilizației umane. Conform acestor informații, siriusienii călătoresc cu nave-mamă ce transportă fiecare sute de nave mai mici, precum și mii de ființe extraterestre. Asemenea nave-mamă se deplasează prin declanșarea unor câmpuri foarte puternice de energie, care sunt de natură să modifice structura spațio-temporală ce

înconjoară nava respectivă. Ele au fost construite pe mai multe niveluri și au un diametru cuprins între 650 și 900 de km, structurile lor gigantice putând fi asamblate doar în spațiul cosmic. Aceste nave galactice utilizează pentru deplasare mai multe tipuri de sisteme de propulsie. Sistemul principal este un sistem de comandă mentală care este practic un veritabil rezonator ce acordează perfect două realități spațio-temporale diferite, utilizând pentru aceasta anumite sisteme antigravitaționale care transformă materia în antimaterie, iar mai apoi se realizează un salt hiperspațial prin porțile interdimensionale aflate chiar în centrul unor stele, dar într-o octava diferită a dimensiunilor paralele spațio-temporale.

Chiar dacă asemenea realizări par a fi de domeniul literaturii științifico-fantastice, studiile fizicii cuantice și ale astrofizicii întrevăd astăzi din ce în ce mai mult faptul că aceste modalități chiar sunt posibile.

Un alt aspect recent constatat, care ne poate ajuta să înțelegem cam la ce nivel de realizare tehnologică se pare că au ajuns unele civilizații extraterestre extrem de avansate, este acela că rapoartele observațiilor astronomice au pus în mod clar în evidență anumite structuri stelare gigantice despre care astrofizicieni renumiți constată că cel mai probabil au o natură artificială. Mai exact, au fost remarcate și fotografiate legături extrem de stranie între mai multe galaxii, ca un fel de „poduri intergalactice”. Unele dintre acestea sunt realizate în linie perfect dreaptă, iar altele în trasee curbe, care prezintă simetrii inexplicabile. Întrucât este binecunoscut faptul că Universul se află într-o mișcare de expansiune, iar în plus galaxiile se și rotesc fiecare individual în jurul propriului nucleu central, este foarte dificil de explicat cum s-ar fi putut forma și menține asemenea structuri cosmice într-un mod natural.

Constatând, în cadrul unui studiu competent, că aceste aspecte sfidează logica fenomenelor cunoscute de astrofizică, savantul rus A. Vorobev declara: „Studiind aceste grupe de galaxii care interacționează, de exemplu galaxiile VV-33 și VV-34, rămânem uimiți de dispunerea inteligentă în spațiu a cordoanelor de legătură”.

Ulterior acestei declarații a savantului rus au fost fotografiate prin telescop două cordoane luminoase și mai impresionante, fiind formate din stele gigantice, de foarte mari dimensiuni.

Aceste cordoane se întind pe o uriașă distanță de 300.000 de ani-lumină!!! Anunțând tulburătoarea descoperire în cadrul unui congres științific, astronomul american Roger Lynds (de la Observatorul Național „Kit Peak” din Arizona SUA) a menționat că aceste asocieri stelare stranie sunt „cele mai mari structuri observate vreodată în Univers”. Totodată, el a precizat că „gradul de perfecțiune geometrică a arcuirii acestora este incredibil”, în plus, ținând cont că respectivul „pod de stele” se află la aproximativ 5 miliarde de ani lumină de noi, înseamnă că ceea ce vedem noi astăzi este imaginea a ceea ce exista acolo acum 5 miliarde de ani. De aici deducem că dacă-și cel mai probabil așa este - acestea sunt structuri artificiale, atunci civilizațiile care au reușit să creeze așa ceva au față de noi un avans tehnologic pe care nici măcar nu ni-l putem imagina...

Căutând acum să înțelegem natura ființelor extraterestre care ne vizitează, din informațiile dezvăluite de dr. Steven Greer, aflăm că navele extraterestre sunt construite prin asamblarea și manevrarea matricei energetice astrale pentru a construi tiparul navei la acel nivel subtil, care apoi apare ca o formă perfect modelată în molecule fizice materiale. Este vorba despre o ultra-nano-tehnologie, care face ca nava să se poată manifesta atât în plan fizic, cât și în dimensiunile paralele eterice și

astrală. O astfel de navă este în așa mod structurată încât este infuzată cu conștiință și inteligență, putând spune că este de fapt o biomașină dotată cu o inteligență artificială capabilă de autointegrare și chiar „autovindecare” în situațiile în care este avariata.

Tehnologia extraterestră este în realitate trans-dimensională, iar esența acesteia este CONȘTIINȚA, ce acționează direct prin intermediul gândurilor coerente, la fel cum laserul nu este doar o simplă lumină, ci este o lumină coerentă.

De aceea, pentru a interfera cu civilizațiile extraterestre benefice avansate și cu tehnologiile lor, nu are rost să folosim radiotelescoape, antene cu microunde sau alte tehnologii umane curențe. Ceea ce trebuie folosit în primul rând este GÂNDUL. În limbajul mecanicii cuantice, așa cum arăta de exemplu laureatul Premiului Nobel, Erwin Schrödinger, conștiința este o singularitate, adică un substrat care conține totul și care transpare în mod identic în absolut tot ceea ce există. Oamenii își cunosc încă mult prea puțin potențialul de care dispun. Conștiința trezită și dinamizată este cea mai mare forță din Univers. Iar această trezire a conștiinței se realizează în mod firesc prin punerea în stare de coerență cu Legile Divine ale Armoniei Universale, care într-o formă sau alta a constituit dintotdeauna scopul tuturor căilor spirituale autentice care au existat pe Pământ.

Este important să fim conștienți că dacă reușim să intrăm în starea de conștiință a gândurilor coerente, începem să fim în coerență cu Universul însuși și experimentăm minunata stare de conștiință a Unității, cunoscută de altfel în tradițiile spirituale ca *samadhi* sau *nirvana*. După ce atingem această stare... aproape totul devine posibil. În mod potențial, ființa umană deține capacitatea de a realiza prin intermediul conștiinței sale tot ceea ce realizează orice tehnologie terestră sau

extraterestră: levitație, proiecții în timp, teleportare, influențarea la orice distanță a evenimentelor, absolut totul ne stă la dispoziție dacă știm cum să accesăm și să trezim aceste capacități inerente ale conștiinței. Exact acesta este însă lucrul pe care „elita” întunecată a dorit întotdeauna să îl împiedice. Și exact acesta este mesajul pe care civilizațiile extraterestre benefice ni-l transmit.

Este necesar ca oamenii să fie educați în sensul că, dintr-un anumit punct de vedere, la nivel de conștiință noi nu suntem separați de civilizațiile extraterestre și că este necesar să ne orientăm pe calea Binelui. Aceste civilizații extraterestre benefice pot și doresc să ne ajute în direcția aceasta. Conștiințele noastre sunt de fapt unite prin substratul Conștiinței Cosmice. Dacă înțelegem aceasta, înțelegem de fapt sursa Compasiunii Universale, de care vorbesc toate tradițiile spirituale. Iar dacă nu înțelegem aceasta, atunci nu putem avea nivelul unor civilizații care se pot deplasa cu viteze mai mari decât viteza luminii, prin dimensiunile eterice și astrale. Acesta este marele salt de conștiință în fața căruia omenirea se află în acest moment.

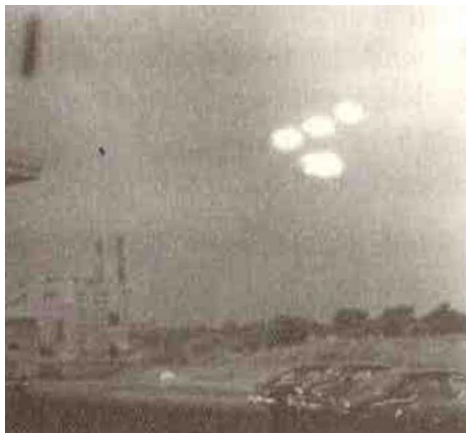
Capitolul IX

SEMNIFICAȚII ALE CONTACTULUI EXTRATERESTRU

Ajunși în acest punct, ne putem întreba: „Dacă aceste civilizații extraterestre chiar există, atunci care sunt de fapt intențiile lor?”

În primul rând, pentru a răspunde la această întrebare, este important să precizăm că, în conformitate cu numeroasele dezvăluiri care au reușit să ajungă la public, pe Pământ există în prezent mai multe rase diferite de extratereștri. Unele dintre ele sunt mai avansate și au scopuri altruiste, iar altele, cum ar fi cazul „micilor cenușii” (*grey*) sau al reptilienilor despre care am menționat anterior, sunt preocupate de interese egoiste și malefice.

Faptul mai puțin cunoscut, dar evidențiat mai ales de anumite societăți secrete și cercuri esoterice, este că întreaga activitate a diferitelor tipuri de civilizații extraterestre care survolează planeta noastră și au interese aici (numărul lor este estimat la 12 sau 13) se află sub stricta supraveghere a două sau trei civilizații extraterestre extrem de avansate tehnologic și chiar spiritual, care sunt eminate benefice pentru omenire. Destinul Pământului ar fi fost complet altul în lipsa acestui „serviciu intergalactic de securitate”, care nu permite decât în anumite limite imixtiunea civilizațiilor avansate în viața altor civilizații mai puțin evolute. Referințele la extratereștrii benefici nu sunt prea multe, dar cert este faptul că ei supraveghează planeta noastră încă din timpuri imemorabile, asigurând astfel perpetuarea speciei umane și progresul ei la toate nivelurile. Acest tip de civilizații superioare superdezvoltate au acces direct atât la

unele planuri subtile interdimensionale, cât și la energia timpului.

Suntem supravegheați cu atenție în acest sens al supravegherii noastre de către o forță benefică necunoscută, dar net superioară, este semnificativ să observăm că activitatea OZN a crescut foarte mult după ce oamenii au început

să detoneze primele bombe atomice.

După bombardamentele de la Nagasaki și Hiroshima, conform mai multor mărturii venite din partea unor ofițeri de rang înalt din armata americană, numeroase OZN-uri au survolat și s-au poziționat cu exactitate deasupra locurilor implicate în activități militare atomice, ca și când ar fi vrut să se informeze asupra producției armelor atomice terestre: începând cu 1946 zona în care se desfășura Proiectul Manhattan, zonele pentru testarea exploziilor atomice cum ar fi Atholl din Bikini, zona Trinity, Roswell și bazele din New Mexico în 1947, Albuquerque, Sandia în decembrie 1948, Los Alamos în ianuarie 1949, Camp Hood, Texas, în martie 1949. Toată filiera atomică a fost descoperită: de la zone de cercetare și testări, până la locurile pentru stocare, inclusiv lanțul centrelor de producție a bombelor. Niciunul dintre toate aceste locuri secrete nu a fost omis. Spre disperarea serviciilor secrete americane, cele mai secrete instalații din țară erau survolate de OZN-uri. Ar fi fost suficient ca un spion să facă publică harta aparițiilor OZN-urilor între 1946 și 1950 pentru a se afla cu exactitate situația geografică a tuturor instalațiilor nucleare de care dispunea armata

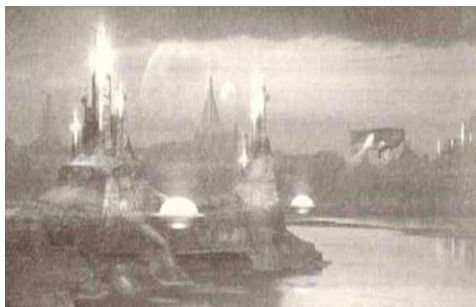
americană. În forurile înalte americane se instalase în acea perioadă starea de panică.

În iulie 1952, Pentagonul și Casa Albă au fost survolate în două reprize, în plin centrul unei zone sensibile foarte bine protejate, unde circulația aeriană era interzisă. Se pare că nimic nu le scapă OZN-urilor, începând de la domeniul militar și continuând cu cel politic. În anul 1954 a fost survolat sediul NSA (Agenției Naționale de Securitate a SUA).

În 1967 a fost survolată de OZN-uri baza militară de la Malmstrom, Montana, care adăpostea 120 de rachete intercontinentale aparținând departamentului *Strategic Air Comand*, departament însărcinat cu arsenalul nuclear strategic, în câteva secunde, opt rachete au fost scoase din funcțiune, apoi zece. Într-o unitate de silozuri situată către nord-est de cea amintită, un alt OZN survola în preajma zonei interzise. În scurt timp, alte zece rachete au fost scoase din funcțiune. Ancheta tehnică a concluzionat că nu există nicio explicație rațională pentru defectarea simultană a 20 de rachete.

Tot în 1967 au fost dezactivate de către OZN-uri cel puțin șaisprezece rachete nucleare strategice de la bazele din *Oscar Flight* și din *Echo Flight*. Incidentul a fost relatat în cadrul proiectului *Disclosure* de către locotenent-colonelul Bob Salas.

În noiembrie 1975, OZN-urile revin la baza militară de

la Malmstrom, Montana. Șapte OZN-uri lente, care au dejucat interceptoarele lansate împotriva lor, au reprodus scenariul din 1967 și au deprogramat ogivele nucleare.

Redăm în continuare o altă relatare din cadrul

proiectului *Disclosure*, ce vine din partea unui locotenent-profesor din Aviația Militară a SUA, Robert Jacobs: „Am trimis înregistrarea cu OZN-ul la bază și după o zi sau două am fost chemat în biroul maiorului Mansmannde la sediul *First Strategic Aerospace Division*. M-am uitat la ecran și am văzut lansarea care avusese loc cu o zi sau două în urmă. Am privit etapa a treia de lansare a rachetei. Atunci am putut vedea capul rachetei care zbura, după care în cadru a apărut altceva care a aruncat o rază de lumină în capul rachetei. Nu uitați că se zbura cu o viteză de câteva mii de kilometri pe oră. Acel OZN a proiectat o rază de lumină în rachetă, a nimerit-o și apoi a trecut în cealaltă parte și a proiectat o altă rază de lumină; s-a, deplasat iar și a proiectat o nouă rază de lumină, apoi a tras din nou, după care a ieșit din cadru pe unde a intrat. Racheta s-a prăbușit. Racheta avea la acea înălțime o viteză de aproximativ cincisprezece sau douăzeci de mii de kilometri pe oră, când acest OZN a prins-o din urmă, s-a rotit în jurul ei și apoi s-a îndepărtat. Eu chiar am văzut asta! Nu-mi pasă ce se zice, am văzut asta pe film!”

Există multe mărturii de acest gen, care au fost luate de la diferiți lucrători și militari de la mai multe baze nucleare din SUA. Dar în media principală (ziare și televiziuni) acest subiect nu este luat în discuție la modul serios, iar guvernele pur și simplu refuză să stopeze fabricarea de arme nucleare. Toate guvernele implicate în fabricarea armelor de distrugere în masă s-au confruntat cu problema survolării instalațiilor nucleare de către OZN-uri. Se pare că civilizațiile extraterestre avansate ne supraveghează pentru că ne consideră ca fiind foarte periculoși. Și, într-adevăr, putem să recunoaștem că dacă unii oameni ar merge în spațiu cu armele și bombele lor, ar putea face foarte mult rău acolo. Și orice civilizație extraterestră avansată ar fi îngrijorată pentru asta. Tocmai

de aceea, apar foarte des OZN-uri în apropierea bazelor nucleare, care dereglează rapid instalațiile de lansare a rachetelor nucleare și apoi dispar.

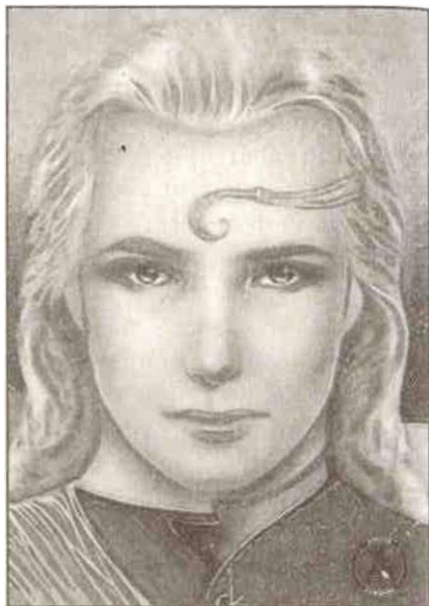
Consemnările despre aceste evenimente ne conduc acum mult mai clar la concluzia că inteligențele extraterestre implicate, care ne depășesc cu mult din punct de vedere tehnologic, sunt în mod evident preocupate pur și simplu de supraviețuirea speciei umane. Ținând cont de posibilitățile tehnice uluitoare pe care au demonstrat în repetate rânduri că le dețin, se poate deduce cu ușurință că dacă intenția lor ar fi fost aceea de a ne ataca și distruge, ar fi putut să o facă demult. Conform declarațiilor realizate chiar de către unii militari de rang foarte înalt, OZN-urile nu reprezintă de fapt nicio amenințare la adresa securității statelor.

Putem să înțelegem că din punctul lor de vedere, o impunere a păcii făcând uz de o tehnologie care să neutralizeze orice tehn structură militară de pe planetă ar fi privită ca o formă de dictatură venită din spațiu, care chiar ar putea aduce după sine un etnocid generalizat. Acest remediu ar fi mai rău decât apelul la arme. Pe de altă parte, din partea lor, a nu avea nicio reacție față de imensele dezechilibre și escaladări periculoase ce se produc pe Pământ ar însemna să lase posibilitatea ca umanitatea să se autodistrugă, intenționat sau nu. Fabricarea armelor cu plasmă constituie un pericol mai mare decât armele nucleare, iar presiunea globală asupra ecosistemului nu mai poate continua mulți ani. Cel mai înțelept ar fi, așadar, să se intervină în mod progresiv, prin lansarea unor apeluri din ce în ce mai evidente către trezirea conștiinței atât la nivel individual, cât și la nivel de mase. Creșterea, în ultimi ani, a numărului de cercuri din lanurile de cereale este semnificativă în acest sens, acestea fiind în mod evident mesaje ce îndeamnă umanitatea la pace, luciditate și armonie, după cum am descris anterior.

Mesaje extraterestre

Au existat însă și alte mesaje, care după toate aparențele, vin din partea unor civilizații extraterestre avansate, iată două dintre cele mai importante:

În seara zilei de 26 noiembrie 1977, în rețeaua engleză *Southern Independent Television News* (care emite în sudul și sud-estul Londrei) un semnal TV foarte puternic s-a suprapus peste emisiia știrilor de la ora 17. Utilizând o tehnologie care nici astăzi nu este accesibilă pe planeta Pământ (decât eventual unor cercuri foarte restrânse), o voce neidentificată a acoperit emisiunea de știri și a adresat în direct telespectatorilor, în limba engleză, un mesaj alcătuit din circa 600 de cuvinte. Frecvența sonoră respectivă a început la ora 17:10 și a

durat aproximativ 6 minute. Prezentatorul de știri Ivor Mills nu a știut cum să reacționeze și a continuat să vorbească ca de obicei, în timp ce vocea necunoscută vorbea rar și calm. O agenție guvernamentală din Marea Britanie a încercat fără succes să blocheze semnalul respectiv. Presa a notat că acest lucru este posibil să se fi petrecut deoarece semnalul major nu a fost de natură terestră. La scurt timp după aceea, atât postul de televiziune respectiv, cât și Poliția au primit mii de

apeluri telefonice.

Ulterior, autoritățile și-au cerut de 3 ori scuze pentru această întrerupere, calificând mesajul drept o banală

transmisiune pirat sau chiar o farsă, dar cu toate acestea, până în prezent, sursa enigmatică a acelei „farse” nu a putut fi niciodată identificată.

Iată în continuare conținutul mesajului ce a fost transmis în 26 noiembrie 1977: „Acum vă vorbește Vrillon, reprezentant al Comandamentului Galactic Ashtar. Timp de mai mulți ani, unii dintre voi ne-ați văzut pe cer sub forma unor lumini. Ne adresăm vouă cu iubire, în pace și înțelepciune, așa cum am făcut aceasta cu frații și surorile voastre de pe întreaga voastră planetă Pământ. Vrem să vă avertizăm despre destinul rasei și al lumii voastre și intenționăm să vă sfătuim cu înțelepciune pentru a putea să comunicați semenilor voștri care este calea cea mai bună pe care trebuie să o adoptați pentru a evita în felul acesta toate dezastrele care amenință atât lumea voastră, cât și ființele din lumile noastre care se află în preajma voastră. Va fi bine să învățați să acționați cu iubire și înțelepciune pentru a putea să participați la marea trezire spirituală ce va avea loc atunci când planeta voastră va trece într-o nouă eră, cea a Vărsătorului. Această nouă eră de profunde transformări ar putea să fie pentru rasa voastră o perioadă de iubire, bunăvoință, mare pace și evoluție, cu condiția ca aceia care vă conduc să devină conștienți de forțele malefice care le pot întuneca în întregime judecata.

Ascultați acum în liniște și cu atenție ce am să vă spun, căci această șansă s-ar putea să nu se mai repete. De mulți ani de zile savanții voștri, guvernele și comandanții militari nu au ținut seama de atenționările noastre. Ei au continuat să realizeze experimente cu forța malefică a ceea ce voi numiți energie nucleară. Bombele atomice pot distruge Pământul și chiar ființele din lumile voastre surori într-o singură clipă. Reziduurile sistemelor energetice atomice vor otrăvi planeta voastră pentru mii de ani de acum înainte. Noi, care am urmat calea evoluției de

o perioadă mult mai lungă de timp decât voi, am realizat demult că această energie atomică este întotdeauna direcționată împotriva vieții. Nu are aplicații pașnice. Cercetarea și folosirea ei trebuie să înceteze neîntârziat, altfel riscați să vă autodistrugeți. Toate armele voastre nimicitoare și nefaste trebuie să fie de îndată eliminate. Vremea conflictelor și a războaielor trebuie să devină pentru voi ceva de domeniul trecutului. Luați aminte, căci rasa din care faceți parte ar putea să progreseze cu ușurință spre cele mai înalte niveluri ale evoluției, dacă vă veți arăta demni de aceasta în fața lui Dumnezeu. Nu vă mai rămâne decât puțin timp pentru a învăța să trăiți cu toții împreună în iubire, pace și bunăvoință.

Peste tot pe această planetă mici grupuri sunt inspirate de noi și vă învață deja aceasta, ei se află aici pentru a vă transmite lumina plină de înțelepciune a noii ere care se naște. Sunteți liberi să acceptați sau să respingeți învățăturile lor autentice, dar luați aminte că numai aceia care vor învăța să trăiască în pace și iubire vor avea cu siguranță acces la sferele superioare ale evoluției spirituale.

Vă vorbește acum Vrillon, un reprezentant al Comandamentului Galactic Ashtar. Trebuie să mai știți că există numeroși profeți și ghizi spirituali falși ce acționează în lumea voastră. Ei vă iau și apoi vă consumă energia - pe care voi o numiți bani - și apoi o utilizează în scopuri malefice, oferindu-vă în schimb doar mizerii fără valoare. Pentru aceia dintre voi care au trezit bunul simț și intuiția, Șinele vostru divin profund vă va apăra cu ușurință de toate acestea. Învățați neîntârziat să fiți atenți la vocea voastră interioară, care vă ajută să discerneți adevărul de eroare, permițându-vă astfel să evitați starea de confuzie, haosul lăuntric și minciuna. Învățați să ascultați această voce divină, care se află în fiecare dintre voi și îndreptați-vă pe calea evoluției spirituale fiind totodată

perseverenți. Să știți că de mai mulți ani, noi am urmărit toate progresele pe care le-ați făcut, așa cum și voi ați urmărit luminile (vehiculelor) noastre, care apăreau pe cerul vostru. Acum ați aflat că noi suntem aici și să știți că există, pe Pământ și în jurul lui, mai multe ființe decât vor să admită savanții voștri.

Suntem profund îngrijorați pentru voi și vom face tot ce ne stă în putință pentru a vă ajuta pe drumul vostru către lumină. Nu vă temeți și dați-vă seama că tot ceea ce aveți de făcut implică doar să căutați să vă cunoașteți și să vă înțelegeți cu adevărat pe voi înșivă, pentru a trăi în armonie și iubire cu legile Pământului. Noi, cei din Comandamentul Galactic Ashtar, vă mulțumim pentru atenția acordată. Vom părăsi acum planul existenței voastre pământești. Fiți binecuvântați în numele iubirii supreme și al adevărului cosmic.”

Merită să menționăm că o situație asemănătoare avusese loc și în ziua de 24 iulie 1972, când un semnal radio foarte puternic a acoperit frecvența unui post de radio important din California și în felul acesta a fost prezentat un mesaj în care se afirma că cei care se adresează ar proveni din Comandamentul Galactic Asthar și îndeamnă umanitatea către trezirea conștiinței și către pace.

Un al doilea mesaj care merită luat în considerație a fost recepționat chiar pe rețeaua de Internet.

Chiar dacă acestui document nu i se poate atesta validitatea, conținutul său este semnificativ și i-a impresionat pe mulți oameni care au inteligență și bun-simț. Conținutul însuși pledează în privința autenticității sale pentru că indică în mod clar un nivel neobișnuit de inteligență și maturitate, prezentând într-un mod foarte coerent multiple aspecte ale vieții, deosebit de complexe, lată o parte din acest mesaj:

„Precum și alte sute de miliarde de creaturi ce există în această galaxie, noi suntem creaturi conștiente pe care voi le numiți «extraterestre», chiar dacă realitatea noastră este de fapt mult mai subtilă. Ne aflăm dincolo de înțelegerea voastră, deoarece rămânem invizibili aproape tot timpul, atât pentru simțurile voastre obișnuite, cât și pentru instrumentele voastre clasice de măsură. În spatele fenomenelor și a obiectelor aeriene sau spațiale ce sunt cunoscute în cadrul comunității voastre științifice sub numele de OZN-uri, se află de fapt anumite nave spațiale cu caracteristici multidimensionale.

Chiar dacă voi nu știți deocamdată aceasta, voi sunteți descendenții a numeroase tradiții, care de-a lungul timpului s-au îmbogățit, în mod gradat, prin aporturile lor mutuale. Aceste adevăruri sunt valabile pentru toate rasele care trăiesc pe suprafața Pământului.

Privită individual, ființa umană, cu toate că este înzestrată cu numeroase capacități potențiale profund benefice, chiar uimitoare, cel mai adesea nici măcar nu bănuiește aceasta și tocmai de aceea nu ajunge să le descopere și să le exercite așa cum ar trebui. Aceasta este, din nefericire, situația în cazul mării voastre majorități și trebuie să știți că voi sunteți în mod intenționat menținuți în această stare de ignoranță.

Puțini dintre voi știu că procesul de epuizare al ecosistemului vostru a atins deja limite ireversibile. La ora actuală -din nefericire - umanitatea pierde din ce în ce mai mult controlul asupra destinului ei, prin folosirea pe scară largă a tehnologiilor așa-zis avansate, ale căror consecințe nefaste asupra ecosistemului planetar și uman devin pe zi ce trece ireversibile.

Ce eveniment ar putea să modifice radical această stare de inerție care este specifică civilizației voastre? Merită să vă puneți întrebarea: oare de unde ar putea veni pentru noi priza de conștiință colectivă și profund

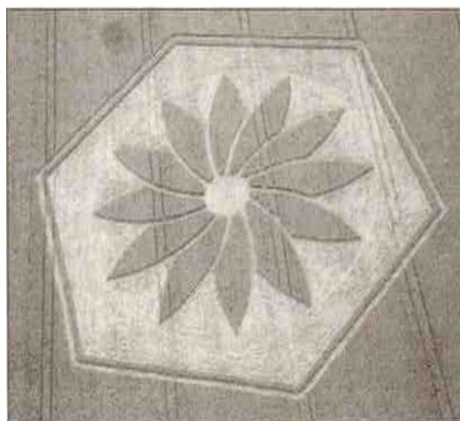
unificatoare care va fi capabilă să stopeze această accelerare a răului?

Există două căi principale pentru a stabili un contact cosmic constructiv cu o altă civilizație:

a) prin reprezentatii ei care se află atunci la putere sau b) în mod direct, prin intermediul unor indivizi neînsemnați. Prima cale face să apară anumite lupte de interese, iar cea de-a doua cale face să apară o priză superioară de conștiință.

Prima cale a fost deja aleasă de' un anumit grup de rase extraterestre ce sunt motivate de menținerea umanității în stare de servitute (supunere). Acest grup de rase urmărește să controleze în felul acesta atât resursele planetare, cât și patrimoniul genetic și vizează să influențeze din plin și chiar să controleze într-un mod malefic energia umană emoțională care se manifestă la nivel planetar.

Cea de-a doua cale a fost aleasă de un grup de rase extraterestre ce sunt aliate cauzei divine a Spiritului. În

ceea ce ne privește, noi am trecut în totalitate de partea acestei cauze dezinteresate, prezentându-ne deja, acum câțiva ani, unor reprezentanți ai puterii umane de pe această planetă care au refuzat această mână pe care le-am întins-o, sub pretextul că

aceste interese erau incompatibile cu viziunea lor strategică.

Tocmai de aceea am hotărât ca, actualmente, cât mai multe ființe umane să fie chemate să realizeze în

cunoștință de cauză această alegere, fără a fi nevoie ca vreun reprezentant al puterii să mai interfereze.

La ora actuală voi nu știți că, din nefericire, unele creaturi non-umane (extraterestre) au luat și iau într-o foarte mare măsură parte la exercitarea puterii care centralizează și monopolizează dominația ce se exercită pe planeta voastră, fără ca aceste aspecte grave și tulburătoare să fie în mod evident accesibile simțurilor voastre comune. Chiar dacă multora dintre voi nu o să vă vină să credeți, trebuie să știți că este perfect adevărat că aceste creaturi non-umane (extraterestre) aproape că au preluat controlul, într-un mod ocult, asupra destinului acestei planete. Trebuie să mai știți că aceste creaturi non-umane (extraterestre) nu trăiesc în mod necesar în lumea voastră materială și acest aspect este cu siguranță ceea ce îi va putea face să fie teribil de eficienți în rău și chiar de temut pentru întreaga voastră umanitate într-un viitor apropiat. Manipulatorii voștri cei răi din umbră știu că, prin dezbinare și prin inocularea unei stări de frică, reușesc apoi să vă stăpânească cu o mare ușurință! Ei îi stăpânesc chiar și pe guvernanții voștri.

Vă mărturisim că simțim o mare compasiune atunci când contemplăm ființele umane ce suferă, atât în inimă cât și în trupul lor, în multe locuri de pe această planetă. Acest mesaj pe care vi-l adresăm acum tuturor nu și-ar avea sensul dacă nu am dori să vă trezim din somnul în care vă aflați, pentru ca tirania acestor manipulatori să nu atingă apogeul, iar planurile lor înșelătoare, viclene și criminale să nu ajungă să se împlinească în câțiva ani, cu consecințe nefaste de mari proporții pentru întreaga omenire. Este necesar să știți că termenul de finalizare a acestor planuri este foarte aproape.

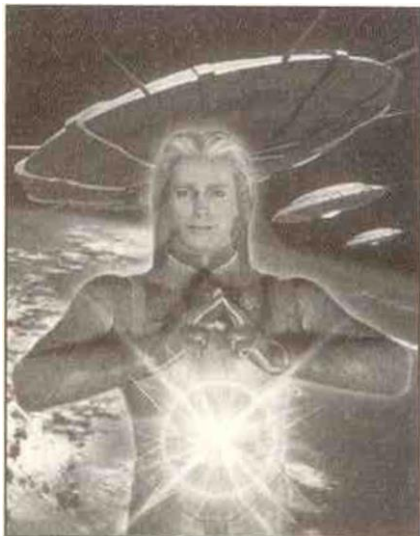
Trebuie să știți că vă aflați în fața unor mari încercări pe care le cunoaște doar o mică parte dintre voi. Nu avem deocamdată dreptul să vă ajutăm să vă transformați și să

vă construiți viitorul fără ca voi înșivă să fi ales aceasta, în prealabil și în deplină cunoștință de cauză. Considerați acum acest mesaj foarte important pentru fiecare dintre voi, ca fiind un referendum la scară mondială!

Cunoscând inestimabila valoare și imensa putere a liberului arbitru cu care este înzestrată fiecare ființă umană, noi vă invităm acum să participați în deplină cunoștință de cauză la o alternativă benefică superioară și constructivă de care aveți nevoie. Trebuie să știți că noi putem să apărem la lumina zilei și deja suntem dispuși să vă facilităm atât realizarea acestei uniuni, cât și a acestei colaborări. Nu am făcut încă aceasta până în prezent deoarece prea puțini dintre voi au dorit în mod sincer aceasta, fie datorită necunoașterii, fie din indiferență sau din teamă.

Vă putem oferi o mulțime nebănuită de cunoștințe tehnice, benefice, eliberatoare. Vă putem ajuta să treceți imediat la o nouă etapă de eradicare a suferințelor și a bolilor. Vă putem ajuta să vă treziți și chiar să ajungeți la o folosire constructivă controlată și binefăcătoare a puterilor individuale latente. Vă putem învăța și totodată vă putem facilita accesul la noi forme de energie nesfârșită ce există fără încetare în jurul vostru și cu care puteți intra imediat în rezonanță utilizând anumite metodologii științifice adecvate. Vă putem ajuta și îndruma să ajungeți ușor și cât mai repede la o mai mare lărgire a câmpului conștiinței individuale, care totodată vă va ajuta să vă cunoașteți cu adevărat și va permite trezirea în ființa voastră a unor puteri psihice și spirituale ce sunt considerate ca fiind excepționale pentru marea majoritate a ființelor umane care trăiesc în ignoranță.

Vă anunțăm însă că nu vă vom putea obliga niciodată să renunțați la fricile voastre, atât individuale, cât și colective.

Doriți într-un mod clar și ferm să ne vedeți apărând?!

Fie că vă aflați în centrul unui oraș, fie că sunteți undeva în mijlocul deșertului, acest aspect nu va modifica deloc eficiența răspunsului vostru. Atunci când veți formula pentru voi înșivă această întrebare, răspunsul vostru clar și ferm care va urma va trebui să fie ori «DA»,

ori «NU», dar vă rugăm să chibzuiți în prealabil. Puteți fi absolut siguri că de fiecare dată când vă veți gândi într-un mod clar și ferm la noi, toate acele gânduri ale voastre vor fi receptate de noi imediat sau, mai bine zis, vor fi simțite în mod telepatic.

Vă sugerăm să oferiți neîntârziat acest mesaj cât mai multor ființe umane. Acționând fiecare dintre voi în felul acesta, cu mult entuziasm și dăruire pentru această nobilă reușită, accelerați totodată momentul în care ne veți vedea că apărem pe cerul planetei voastre. Este important să știți că apariția noastră va fi posibilă la scurt timp doar după ce va apărea printre ființele umane ce trăiesc pe această planetă o stare suficient de puternică de CONSENS PLANETAR.

Pentru cei mai mulți dintre voi, o primă consecință aproape imediată a unei decizii colective favorabile ce va fi exprimată de un număr suficient de ființe umane printr-un «DA» clar și ferm, va fi materializarea a numeroase nave spațiale (OZN-uri) pe cerul planetei

voastre și tot atunci, unele dintre aceste nave spațiale (OZN-uri) vor coborî pe Pământ.

Mai ales în viziunea noastră, cel mai important aspect care va surveni este acela că umanitatea va putea să formeze în sfârșit o singură Fraternitate, de îndată ce se va afla față în față cu acel «necunoscut» pe care noi l-am reprezentat atâta vreme!

Vă anunțăm încă de pe acum că vor exista mai multe etape în ceea ce privește colaborarea noastră cu voi, care vor fi împărțite pe mai mulți ani sau chiar pe decenii.

O primă etapă va fi apariția demonstrativă a navelor noastre spațiale care vor putea fi văzute în simultaneitate de un număr foarte mare de oameni.

O a doua etapă va fi apariția și materializarea noastră fizică în prezența anumitor ființe umane care vor fi alese de noi în prealabil pentru a fi realizate astfel de contacte fructuoase.

O a treia etapă va implica colaborarea liberă cu voi pentru a vă ajuta să faceți pași importanți în ceea ce privește evoluția voastră tehnică, precum și în ceea ce privește transformarea și maturizarea voastră spirituală.

O a patra etapă va implica descoperirea în strânsă colaborare cu noi a unei părți imense, care la ora actuală este aproape nebănuită, a galaxiei în care vă aflați.

Însă, trebuie să aveți în vedere că, de fiecare dată, în cadrul acestor colaborări cu noi vi se vor oferi noi posibilități de a alege. De fiecare dată, voi veți fi aceia care veți alege și veți decide.

Așa cum vă veți putea convinge fiecare dintre voi, mijloacele mass-media care sunt controlate din umbră de aceia care sunt animați de intenții rele, nu vor avea niciun interes să difuzeze vreodată acest mesaj al nostru. Luați tocmai de aceea aminte, căci numai vouă, ființe umane extraordinare, profund responsabile și iubitoare, care sunteți anonime, vă revine sarcina să transmiteți către cât

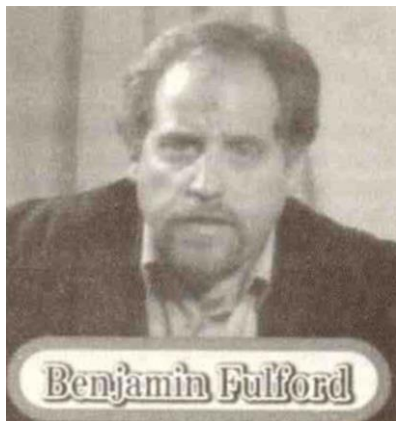
mai mulți oameni ce se află în țara voastră acest mesaj important.”

Chiar dacă sunt atât de inedite, aceste mesaje reprezintă un îndemn foarte lucid și coerent la trezirea conștiinței și a responsabilității. Putem observa că informațiile prezentate sunt foarte pertinente și de aceea ele merită să fie luate în considerare.

Din perspectiva aspectelor prezentate anterior cu privire la alternativele de dominare mondială pe care „elita” structurilor oculte de putere de pe planeta noastră le vizează, este destul de evident că avertismentele pe care aceste mesaje ni le adresează, nu sunt deloc fanteziste.

Intervenții salutare

După cum descriu mai multe surse de încredere, în ultima perioadă aceste structuri ale Noii Ordini Mondiale urmăresc să își accelereze la maximum planurile de obținere a unei totale supremații mondiale prin exercitarea unei veritabile dictaturi bazate pe manipulare și genocid. Sunt semnificative, în acest sens, dezvăluirile făcute de Benjamin Fulford în luna septembrie a anului 2011, într-un interviu acordat lui David Wilcock, interviu ce a fost amplu difuzat în rețeaua de știri alternative de pe Internet.

Benjamin Fulford a lucrat 30 de ani ca jurnalist financiar pentru revista *Forbes* și ca editor pentru regiunea *Asia Pacifica*. Fullford este cât se poate de bine documentat, fiind o persoană publică pe internet încă din anul 1999, câștigând încrederea multor oameni în diverse programe secrete, având astfel contact cu un număr foarte mare de *insider-i*. Aceste surse l-au informat că, de fapt,

cutremurele care au apărut în zonele Colorado și Washington DC, în datele de 22 și 23 August 2011 au fost în realitate atacuri extrem de puternice împotriva unor instalații militare subterane. Redăm în continuare transcrierea unor fragmente din acest interviu.

„Aceste baze subterane au fost construite de către guvernul Americii de la începutul anilor 60, cu trilioane de dolari din banii contribuabililor nedocumentați, bani care merg către aceste «proiecte negre».

Canalele de știri au semnalat, în data de 23 august 2011, cutremure de magnitudinea 5,3 și 5,9, care este o scală neobișnuită pentru un fenomen natural, fiind mai apropiată de manifestare specifică unei bombe atomice.

Deși este foarte greu de crezut, membrii «elitei» voiau să reducă populația lumii cu 90%! Aveau de gând să se ascundă în aceste baze subterane după ce ar fi declanșat un holocaust nuclear. Planul original era să pornească un război nuclear între Iran și Israel.

Există totuși un grup în interiorul Pentagonului și agențiilor sale care a realizat că acest plan este nebunesc.

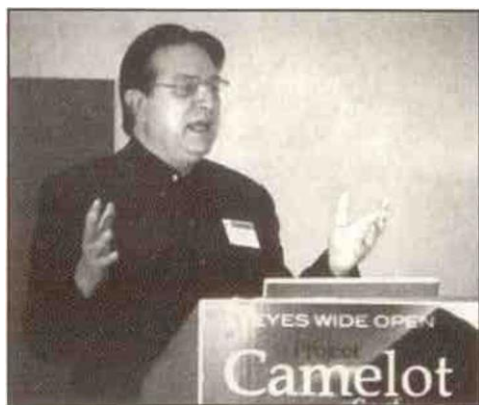
Știau că planul de a elimina 90% dintre ființele umane este o crudă nedreptate.

Realizând toate acestea, au aruncat în aer bazele subterane pe care membrii «elitei» aveau de gând să le utilizeze pentru a se ascunde atunci când ar fi realizat holocaustul lor nuclear. Aceste atacuri au fost, se pare, sprijinite și de anumite civilizații extraterestre benefice.

Acest sprijin al atacurilor a fost total neașteptat, întrucât cabala satanică a crezut că extraterestrii benefici se supuneau unor legi divine care le interziceau să intervină vreodată, sub orice formă. Extraterestrii au oprit totuși în mod constant rachete și facilități nucleare, de-a lungul timpului.

Vom ajunge negreșit la un moment în care totul o să devină public. Aceste informații vor fi prezente pe undele radio, vor ajunge la știri, căci cei răi nu se mai pot ascunde pentru mult timp.”

Informațiile prezentate de Benjamin Fulford sunt deosebit de concludente pentru că se bazează pe fapte ce pot fi verificate. Menționăm că și alte surse demne de luat în seamă, care au făcut dezvăluiri despre planurile criminale ale „iluminaților”, au afirmat că, de fapt, planul acestora a fost să declanșeze încă de acum multă vreme un nou război mondial pe Pământ, cât mai devastator, dar

se pare că acest lucru nu le-a mai fost permis de extreterestrii benefice, care le-au blocat toate modalitățile, inclusiv lansarea unor rachete nucleare. Corelând acum toate aceste informații cu tabloul de ansamblu, realizăm că toate aceste informații sunt convergente și ele ne fac să

înțelegem că, având în vedere situația critică în care umanitatea se află datorită derulării planurilor cabalei mondiale aliată cu forțele extraterestre malefice, poziția civilizațiilor avansate benefice a devenit din fericire pentru umanitate mult mai fermă în direcția stopării acestor planuri criminale. Mai multe informații în acest sens sunt oferite de Alfred Lambremont Webre, care este directorul Institutului Internațional pentru Cooperare în Spațiu (ICIS) și coautor al „Tratatului de Conservare al Spațiului Cosmic” (*Space Preservation Treaty* și *Space Preservation Act*). Alfred Webre este un veteran al mișcării de dezvăluire a prezenței extraterestre pe Pământ și ca analist politic senior a prezentat încă din anul 1977 din partea Institutului Stanford, un studiu foarte elaborat către administrația de la Casa Albă despre comunicarea cu posibile inteligențe extraterestre.

Alfred Webre afirmă că există informații foarte credibile conform cărora umanitatea este asistată de un Consiliu Galactic al unor civilizații extraterestre benefice foarte avansate, numit Consiliul Andromeda. Această mare Federație Galactică urmărește să ajute omenirea să realizeze un important salt al nivelului de conștiință către o etapă net superioară a evoluției. Cunoscând foarte bine

amenințările cu care se confruntă umanitatea, Consiliul Andromeda a decis să intervină în favoarea oamenilor și a început să distrugă bazele subterane și submarine ale cabalei masonice realizate în colaborare ascunsă cu extraterestrii din rasa micilor cenușii și din rasa reptiliană. Pentru aceasta, a fost aplicată o tehnologie sonică foarte specifică și punctuală care a generat o serie de cutremure foarte atipice, precum și anumite sunete imposibil de explicat prin cauze naturale. Aceste efecte au fost prezentate și la emisiunile de știri din mai multe state, nefiind însă însoțite de niciun fel de explicații.

Foarte recent pentru data redactării acestei cărți, pe 15 februarie 2013, a avut loc un nou eveniment care este foarte revelator în privința protecției și ajutorului ce pot surveni din partea civilizațiilor extraterestre benefice foarte avansate, mai ales atunci când - așa cum menționam anterior - este realizată o apelare clară a acestui ajutor.

Evenimentul din 15 februarie 2013 a făcut deja senzație în emisiunile de știri de pe tot cuprinsul lumii. Asupra Pământului - mai exact în zona Munților Urali, deasupra orașului Chelyabinsk din Rusia - s-a îndreptat un meteorit uriaș, care conform estimărilor NASA, a fost cel mai mare din ultimul secol, având aproape 7.000 tone în greutate și 18 metri în diametru. Potrivit datelor publicate de Agenția spațială rusă Roscosmos, viteza cu care a intrat acest meteorit în' atmosfera Pământului a fost de peste 35.000 km/h. Energia eliberată la intrarea sa în atmosferă a fost de aproximativ 500 de kilotone, adică de 30 de ori mai mult decât bomba atomică de la Hiroshima, după cum precizează cotidianul american *The Wall Street Journal*. Dacă acest meteorit ar fi lovit Pământul, efectele sale distrugătoare ar fi fost comparabile cu cele produse de meteoritul care a căzut în Tunguska, Siberia, în anul 1908. După cum a declarat public în fața Congresului American chiar directorul NASA, Charles Bolden, meteoritul nu a

fost detectat dinainte de către observatoarele americane sau rusești. Mai mult, directorul NASA a recunoscut neputința posibilităților științifice sau militare actuale de a stopa un asemenea meteorit afirmând că și în cazul în care acesta ar fi fost sesizat chiar și cu trei săptămâni înainte de apropierea sa de Pământ, singura soluție pe care ar putea-o recomanda este rugăciunea.

Și totuși, impactul devastator nu s-a produs pentru că într-un mod spectaculos, meteoritul a explodat în atmosferă, iar peste orașul Chelyabinsk nu au căzut decât fragmente relativ mici, astfel încât nu s-a înregistrat nici măcar o singură victimă! Chiar și

așa, *boom*-ul sonic declanșat de meteorit a spart geamurile clădirilor pe o suprafață de 100.000 de metri pătrați, afectând aproximativ 3.000 de clădiri din orașul Chelyabinsk, iar pagubele materiale produse au fost estimate la circa 33 milioane de dolari.

Mai mulți specialiști, printre care Ghenadi Belimov, menționat de săptămânalul rus *Argumentî i Faktî*, au afirmat însă că explozia acestui meteorit nu poate avea o cauză naturală. Pe baza analizelor mineralografice realizate s-a constatat că acest meteorit a fost alcătuit dintr-o rocă spațială foarte dură, ce are mult fier în compoziție, ceea ce face ca ipoteza ca el să fi explodat pur și simplu în atmosferă să fie extrem de puțin probabilă. În sprijinul acestei concluzii se află mai multe înregistrări video, postate pe Internet, realizate de către cei care au reușit să filmeze evenimentul. Aceste filmări arată destul

de clar un obiect neidentificat luminos, nu foarte mare, care lovește meteoritul, după care meteoritul explodează.

Având în vedere aceste fapte, concluzia că acest meteorit a fost de fapt distrus de către o navă aparținând unei civilizații extraterestre avansate este evidentă. Chiar dacă mass media a trecut cu foarte mare superficialitate peste cauzele dezintegrării acestui meteorit, dacă vom privi cu luciditate aceste aspecte vom înțelege că în această situație am fost salvați de la o catastrofă inevitabilă pentru planeta Pământ.

Se pare că, din fericire pentru noi, civilizațiile benefice avansate care ne asistă nu vor să permită ca Pământul să fie distrus printr-un război nuclear sau prin cataclisme naturale și de aceea veghează permanent pentru a menține echilibrul și pentru a ne proteja. S-ar putea spune că suntem monitorizați ca și copiii pe un teren de joacă. Una dintre posibilele explicații, sugerată în mai multe medii, este aceea că umanitatea se află într-o perioadă de tranziție și că urmează o transformare esențială în conștiința umanității. Membrii civilizațiilor extraterestre benefice se află aici pentru a ne veghea în acest mare salt către un nivel cosmic de conștiință. Dar ei nu pot realiza acest salt în locul nostru. Noi suntem cei care trebuie să dovedim că suntem suficient de maturi și pregătiți pentru aceasta.

CONCLUZIE

Această lucrare a urmărit să evidențieze, în special pe baza dovezilor fizice și verificabile, o parte din fragmentele de adevăr ce sunt evidente, concrete și materiale cu privire la o perspectivă reală asupra istoriei omenirii și a conexiunii acesteia cu anumite civilizații extraterestre. Faptul că în ciuda evidenței lor, semnificațiile care se desprind din aceste fapte concrete sunt în mod sistematic blocate și ascunse de către „elita” guvernului din umbră, constituie o dovadă care prin ea însăși probează existența unei cenzuri menținute cu îndârjire. Deși lucrurile se prezintă de foarte multe ori fără niciun fel de echivoc - așa cum credem că sunt multe dintre aspectele prezentate aici - devine din ce în ce mai transparent faptul că populația lumii este manipulată și mințită să creadă o versiune a realității care la o analiză ceva mai atentă se dovedește a fi absolut naivă și inconsistentă.

Dincolo de toate acestea, aspectele prezentate în aceste pagini ne fac să întrezărim că ceea ce am menționat aici nu reprezintă de fapt decât mici detalii dintr-o imagine extrem de vastă și de complexă a realității în care trăim. Devine astfel foarte clar că pe Pământ au existat mai multe cicluri de civilizație, cu mult înainte să fi apărut forma umană pe care noi o denumim „*Homo sapiens*”. Aceste cicluri de civilizație au apărut și au dispărut în mod succesiv de-a lungul sutelor de milioane de ani, urmele lor fiind acum scufundate în adâncurile apelor sau acoperite de multiple straturi geologice.

Se poate întrezări, de asemenea, faptul că dinamica și evoluția planetei Pământ în particular și a Universului în general este mult mai complexă decât ar putea să o indice o oarecare cronologie liniară materialistă pentru că în realitate există mai multe planuri (dimensiuni) paralele spațio-temporale, care comunică între ele.

Concluzionând acum, am putea spune că istoria omenirii a devenit o dogmă pe care așa-zisa „elită mondială”, ce încă se află la conducerea guvernamentală, are interesul să o mențină.

Există dovezi mult prea semnificative ale unui trecut îndepărtat al omenirii care este complet diferit față de reperele înguste în care se încadrează istoria oficială, pentru a ni se mai putea spune că societatea actuală reprezintă singura și cea mai avansată civilizație cunoscută vreodată.

Există, de asemenea, dovezi extrem de concludente care arată că nu am fost și nu suntem singuri în Univers și că anumite civilizații extraterestre au avut și au și în prezent un rol mult mai important în istoria și evoluția umanității decât am fi bănuț.

Am putea spune în final că realitatea care ne înconjoară ne provoacă, prin enigmele sale, să răspundem întrebărilor misterioase și în același timp fundamentale: Cine suntem cu adevărat? De unde venim? Și în consecință... Încotro ne îndreptăm?

Bibliografie selectivă

Alfred Lambremont Webre, *Exopolitics: Politics, Government and Law in the Universe: A Treatise*, Universebooks, 2005 Dr. Steven Greer, *Disclosure: Military & Government Witnesses Reveal the Greatest Secrets in Modern History*, Published in 2001 by Crossing Point Erich von Daniken, *Chariots of the Gods*, Penguin Group US, 1999

Fritjof Capra, *The Tao of Physics*, HarperCollins Publishers, 2010

Helena Blavatski, *The Book of Dzyan*, Chaosium Inc., 2006 Kevin J. Todeschi, *Edgar Cayce on the Akashic Records*, ARE Press, 1998

Laird Scranton, *Hidden Meanings*, Xlibris Corporation, 2003 Michael A. Cremona and Richard L. Thompson, *The Hidden History of the Human Race*. Publisher: BBT Science 1996 Preston Nichols & Peter Moon, *The Montauk Project: Experiments in Time*, Sky Books, 1992 Preston Nichols & Peter Moon, *Montauk Revisited: Adventures in Synchronicity*, Sky Books, 1994 Robert Bauval, *The Orion Mystery: Unlocking the Secrets of the Pyramids*, Published in 1995 by Three Rivers Press Robert Charroux, *Le Livre du mystérieux inconnu*, Editions J'ai lu, 1981

Robert Temple, *The Sirius Mystery*, Random House, 2011 Timothy Good, *Above Top Secret: The Worldwide Ufo Cover- Up*, Softcover, HarperCollins Publishers Timothy Good, *Alien Base: The Evidence for Extraterrestrial Colonization of Earth*, Softcover, Random House of Canada, Limited

Zecharia Sitchin, *The Twelfth Planet*, Allen&Unwin, Limited, 1977

Zecharia Sitchin, *The Earth Chronicles Expeditions: Journeys to the Mythical Past*, Inner Traditions / Bear & Co, 2011

William Cooper, *Behold a Pale Horse*, Light
Technology Publishing, LLC, 2012